

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

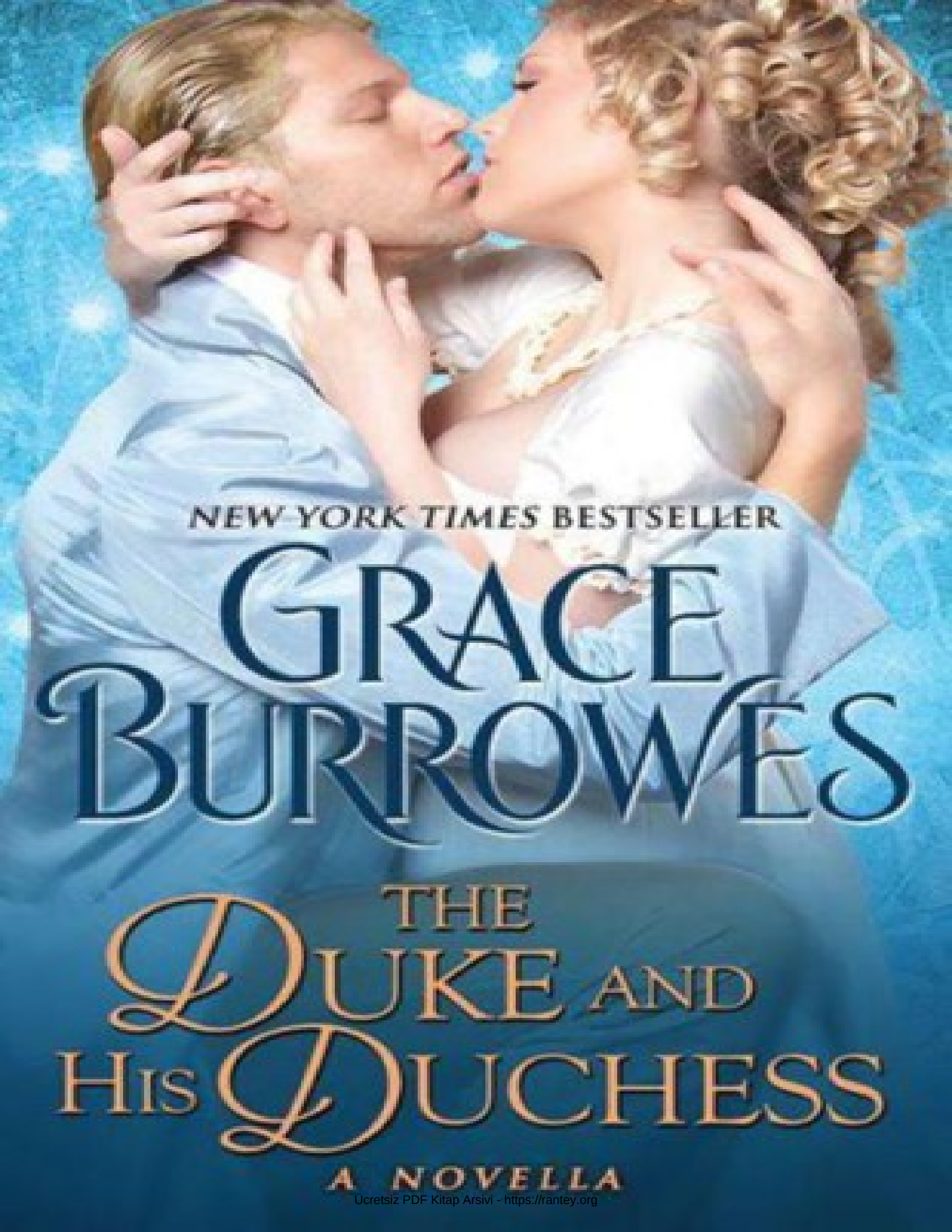
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GRACE BURROWES

THE DUKE AND HIS DUCHESS

A NOVELLA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE
*D*UKE AND
Onun tJ\$UCHESS

0 soufcebooks
casoblanca

Telif Hakkı © 2013 Grace Burrowes

Kapak ve iç tasarım © 2013 Sourcebooks, Inc. Kapak

tasarımı The Killion Group tarafından yapılmıştır

Kapak görseli © Hot Damn Stock

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks, Inc. şirketinin yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yöntemle -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks Casablanca, an imprint of Sourcebooks, Inc. tarafından yayımlanmıştır.

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

FAKS: (630) 961-2168

www.sourcebooks.com

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Kopya hakkı](#)

[Bir](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Sonsöz Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Zor dönemlerden geçen çiftlere, yani eninde sonunda tüm çiftlere.

Bir

"Gençsin ve tüm dişlerin yerinde." Moreland Dükü George, bu durumu sanki Percival çifte idam suçu işlemiş gibi anlattı. "Eğer bu karını öldürürsen, her zaman başka bir tane bulabilirsin."

Lord Percival Windham'ın kardeşleri Dük'ün gözlemine tahmin edilebileceği gibi tepki verdiler. Tony, Percy'ye acıyan bir bakış fırlatırken Peter -daha doğrusu Pembroke Markisi- iskambil masasından geri çekildi.

Peter, "Kendimi emekliye ayrılmaya hazır buluyorum," diye açıkladı. Ayağa kalktı ve dükün önünde eğildi. "Majesteleri, iyi rüyalar."

Peter'ın küçük kardeşleri, biraz sempatiden daha fazlasını ifade eden bir baş sallamayı hak ediyorlardı. En azından bu konuda, bir düklüğün varisi, huysuz yaşlı bir akrasıyla uğraşmayı yedeklere devredebilirdi.

"Siz ikiniz yaşlı bir adam için üzücü bir arkadaşsınız," diye tükürdü Majesteleri. "Bana bir uşak getirin ki, bir parmak bile içki içmeme izin vermediğinizde katlanacağım sıkıntıdan kendimi koruyabileyim."

Tony ve Percy birer ellerini Majesteleri'nin dirseklerinden birinin altına sokarak dükü ayağa kaldırdılar. Tony sandalyeyi itti ve ancak o zaman Majesteleri oğullarının elinden kurtuldu. "Beni yine sarhoş oluyormuşsunuz gibi düşünün." Sırayla her bir oğluna ters ters baktı. "Ve söylediklerimde ciddiydim, Percival. Karın beş yıldan biraz fazla süren evliliğinde dört boğa yavrusu düşürdü. Benim zamanımda bir beyefendi karısını gereğinden fazla rahatsız etmezdi, hele de kızışmasını başka bir yere taşıyabilecek durumdayken. Majesteleri de benimle aynı fikirde olurdu."

Percival bu azara bir karşılık vermedi ama cesur bir adam olan Tony, dükü iri yarı, boş suratlı bir uşağa teslim ederken, "İyi geceler baba," diye mırıldandı.

Kapı kapandığında ve koyu bir sessizlik hakim olduğunda Percival masaya geri döndü ve kartları düzenlemeye başladı.

"Yanılıyor, Perce." Tony'nin yolu onu sürahiye götürdü. "Majesteleri aynı fikirde olmazdı. Esther'in görevinin, senin ve Yüce Lord'un ona uygun gördüğü kadar çok oğul vermek olduğunu söylediler. Konu veraset olduğunda Majesteleri tam bir dehşet saçardı."

Percival'ın elinde önce karo kız ortaya çıktı. "Yaşlı çocuk haklı olabilir. Esther veraset için görevini yaptı."

Peki ne pahasına? Her akşam yorgun argın yatağa düşüyordu ama Percival bir kez olsun onun şikâyet ettiğini duymamıştı.

Tony elinde bir sürahi ve bir kadeh konyakla oyun odasının dart oynanan tarafına geçti. Portekiz mantarından yapılmış sağlam bir yüzey, yara bere içindeki dairesel hedefi çevreliyordu; çukurlar ve yarıklar merkeze yaklaştıkça azalıyordu.

Tony nişan alarak, "Kadehlerimin içinde olsaydım bir dart oyunu oynardım," diye mırıldandı. "Karının ölümüne sebep olmayacaksın, Perce. Majesteleri yas tutuyor, hepsi bu ve bunu pek de iyi yapmıyor."

Percival ellerini kartları düzenlemekle meşguldü, tüm pipiler aynı yöne doğru, en yüksekten en düşüğe, takım takım gidiyordu. "Sadece yas tutmuyor, ölüyor da. Bir adam kendi ölümünün yasını tutabilir mi?"

Tony ona bir bakış fırlattı. "Yine dük gibi konuşuyorsun. Yeni başlayan geçiş mi? Bence en çok endişelenmemiz gereken kişi Peter. Majestelerinin yüz yaşına kadar yaşayacak kadar dalağı kaldı. O ve Majesteleri sonlara doğru birkaç samimi yıl geçirdiler - bana sorarsanız, büyük ölçüde sizin kreşi doldurma başarınızın bir fonksiyonu olarak."

Percival desteyi mükemmel bir düzende dizdiğinde, kesti ve karıştırdı, sonra tekrar karıştırdı. Kâğıtların şakırtısı onu rahatlatıyor, Kanada'da askerlik yaptığı ve titrediği yılları aklına getiriyordu. "Peter dışarı çıkmayalı ne kadar oldu?"

Bir dart oku duvara doğru yelken açtı ancak hedeften birkaç santim uzağa düştü. "Lanet olsun. Hava güzel olduğunda terasta oturuyor. Bir adam kırk yaşına geldiğinde daha hareketsiz bir programa hak kazanır."

Hareketsiz mi? Peter gençliğinde gürbüz, sarışın bir devdi. Bir düklüğün varisi olarak evlilik pazarının her anlamda en büyük ödülüydü. Büyük Tur'a çıktığında, Londra'daki kadınların yarısı düşüşe geçmişti. Ve şimdi... Peter'ın sarı saçları gümüşe dönüyordu, ten rengi hiç dokunmadığı halde arsenik kullandığını gösteriyordu. En kötüsü de, Peter yarı yetişkin kızlarına kalp kırıklığına alışmış bir adam gibi bakıyordu.

Percival kartları yeniden düzenledi, bu kez kupalardan başladı. "Belki de Peter'ın yeni başlayan ölümünün yasını tutuyordur Majesteleri."

"Bu çok duygusal bir konuşma Perce ve sen bütün gece bir damlaya bile dokunmadın." Tony duvara doğru ikinci bir dart atışı yaptı ama hedefin kenarından sekti. "Berbat, lanet bir şans."

"Berbat, lanet bir nişan. Odaklanmalısın Anthony."

Percival'ın da bir metrese ihtiyacı olabilirdi. Babasının haklı olabileceği düşüncesi iğrençti.

Anthony, "Sarhoş olman ve gidip hanımını becermen gerek," diye karşı çıktı. "Moreland, ben ortaya çıktıktan sonra Majesteleri onu yatak odasından kovduğu için söyleniyor. Senin ve Esther'in aynı üzücü duruma düştüğünüzü görmek istemiyor."

Tony'nin bildiği ve aptal ağzından çıkmasına izin verdiği şeyler. Percival, "Esther bize bir varis, bir yedek ve bir çift Tony verdi," diye gözlemledi. "Belki de evliliğimde yeterince dolandırıcılık olmuştur."

Bir Tony. Moreland ailesinin deyiimiyle, yedekten daha genç olan her oğul bir Tony'ydi, kötü şansa karşı bir önlemdi ve akli başında her unvanlı ailenin izlediği ihtiyatlı bir yoldu. Bazıları bol miktarda Tony ile kutsanmıştı.

Üçüncü dart için Tony içkisini bir kenara bıraktı, meşe parke zeminde görünmez bir çizgi çizdi ve bakışlarını hedefe dikti. "Karını seviyorsun, Percival. Onunla göz göze geldiğin ilk anda ona aşık oldun."

onu. İyiliklerinizi başka bir yere taşırsanız Esther'in kalbini kırarsınız ve bu konuda Kibarlar Cemiyeti'nin, bunak düklerin ya da onların ölmüş eşlerinin ne diyeceği umurumda bile değil."

Dart doğru uçtu ve tam hedefe kararlı bir vuruşla isabet etti.

İnsanlar sarışın, cana yakın Tony'yi küçümseme eğilimindeydi ve Percival, Tony'nin böyle olmasından hoşlandığına dair bir önseziye sahipti. "Gladys yine mi taşıyor?"

Tony mantardan iki dart çıkardı ve üçüncüsünü yerden aldı. "Öyle olduğundan şüpheleniliyor." Gülümsemesi utangaç, memnun ve biraz da ürkekti.

"İnsan karısına soramaz mı? Kız son derece açık sözlü, Anthony." Percival'ın Gladys'te hayran olduğu bir şey vardı, özellikle de ailenin geri kalanı vebadan kaçan bir kraliyet sarayı gibi zor gerçeklerden kaçarken.

"Biri yapamaz." Tony dartları şöminenin üzerine koydu ve yarısı dolu bardağını da yanlarına koydu. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, insan karısının henüz gerçekleşmemiş bir mucize haberiyle kendisine güvenini tazelediği o mutlu günü sabırla bekler, sonra da söz konusu mucize kreşinde ciyaklayana kadar aylarca durmadan dua eder."

Bu konuda Tony, selam veren bir dost değil, bilge biriydi.

Kupa ası kayıptı, ki bu mümkün değildi, çünkü o lanet şey dakikalar önce mevcuttu ve hesaba katılmıştı. Percival destenin en üstünden başladı, kartları tek tek inceledi. "Kanada evlilik için iyi bir eğitimdi, değil mi? Her yandan gelen tehlikeler, zorluklar, can sıkıntısı..."

Tanrı aşkına, evliliği bu hale mi gelmişti?

Tony, "Ay'a ya da karıma ulumaktan iyi para kazanıyorum, o yüzden memnunum," dedi. "Gece henüz yeni başlamışken kıza selamlarımı iletteceğime inanıyorum."

Tony yüzündeki yapmacık gülümsemeyle selam verdi ve oradan ayrıldı. Percival lanet olası kupa asını boşuna ararken.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Esther Windham kollarındaki adama. "Seni her zaman seveceğim ve seni diğer tüm kadınların sevdiğinden daha çok seveceğim. Kocamı da seviyorum." Kocasını da diğer tüm kadınların sevdiğinden daha çok seviyordu ama son zamanlarda bu sevgi ağırlaşmıştı.

Esther'in Percival'a olan saygısı onu rahatsız eden bir hoşgörü unsuru kazanmıştı, çünkü bu beş yıllık evli çiftlerin zaman zaman birbirlerine karşı gösterdikleri sabrın ötesine geçmişti. Percival şefkatli bir baba, saygılı bir evlat, sevgi dolu bir kocaydı ama yine de...

"Uyuyor mu?" Küçük Bart sessiz adımlarla annesinin yanına geldi; bu, neşesi ve öfkesiyle ılgık ılgıla bağırabilen bir çocuk için şaşırtıcı bir başarıydı. "Artık gidebilir miyiz?"

"Sus." Esther eğildi ve Bart'ın başının üstünü öptü. Bunu yapmasından zaten nefret ediyordu. "Bebegi uyandıracaksın."

Sabırsızlık Bart'ın melek yüz hatlarını çizdi ama vatana ihanetin çocukluktaki karşılığını yapmaktan daha iyisini biliyordu. Sağlamdı, inatçıydı, çekiciydi ve Moreland Dükü olmak için sıradaydı. Cazibesi ve inatçılığı ona iyi hizmet edecekti ama Esther her ikisine karşı da kendini çelikleştirmeyi öğrenmişti. Bebekle birlikte kalktı ve küçük Valentine'ı beşiğine yatırdı, bakıcıya gülümsedi -en azından önümüzdeki bir saat boyunca, ne bebek ne de iki yaşındaki Victor uyanmadığı sürece çocuk odasında huzur olacaktı- ve diğer elini Gayle'e uzattı.

Gayle ağabeyi gibi çekici biri değildi. Ciddi, meraklı ve tatlı huyluydu. Merhametli Tanrı'ya şükürler olsun ki Bart'la çok iyi anlaşıyorlardı.

"Teknelerle mi açılacağız?" Bart, merdivenlere doğru giderlerken Esther'in elini çekiştirerek sordu. "Yine Viking gömüleri yapabiliriz, değil mi? Babam da gelecek mi?"

"Babam bugün meşgul ama evet, Viking gömüleri yapabiliriz. Gayle, sen ne yapmak istersin?"

Bu, Percival'la birlikte dokunulmaz olacağına dair yemin edip ilan ettikleri, haftada bir gün çocuklarla geçirdiği tek öğleden sonraydı. Çocukların dört gözle beklediği bir gündü.

Eskiden onun da dört gözle beklediği.

"Kedicikleri sev."

"Çok hoş bir fikir." Bart kediciklerin çoğunu korkutup kaçırarak olsa da, bir çocuk tarafından tercih edilen bir yavru kedinin ahır kedilerini bekleyen zorlu yaşamdan ziyade bir kiler faresi olarak kolay bir yaşam bulabileceğini biliyor gibi görünen utanmaz yaşlı anneler hariç hepsi.

Zemin kata ulaştıklarında Bart, Dük'ün masasından kâğıt toplamak için kütüphaneye doğru koşmaya başladı. Esther, uşak Thomas'a derede yapılacak ayin için bir mangal ve birkaç döküntü hazırlamasını söyleyecek kadar uzun süre durakladı.

Kütüphane kapısının dışında Gayle elini bıraktı ve ona baktı. Bart'ınki gibi güzel yeşil gözleri vardı. Victor'un gözleri biraz daha koyu bir renkteydi ve bebek Valentine'ın gözleri yeni doğan mavisinin neredeyse tüm izlerini kaybetmişti.

"Anne?"

Esther dizlerinin üzerine çöktü. Gayle en iyimser ruh hallerinde bile duygularını haykırmıyordu. "Hayatım?"

Yumuşak kumral bukleleri adamın yüzünden uzaklaştırdı. Sarışın doğmuştu ama saçları olgunlaştıkça koyulaşıyordu. Onun şefkatine sessizce katlanıyordu, iç dünyasıyla yaşlılarının çoğundan daha fazla meşgul olan küçük bir adamdı.

"Bu öğleden sonra istediğin her şeyi yapabilecek olsaydın," diye sordu Gayle, "ne yapardın?"

Esther döndü, sırtını duvara dayadı ve oturma pozisyonuna geçti. "Emin değilim." Bu soru ve ona verdiği yanıt boğazında bir yumruya neden oldu. Birçok şey boğazının düğümlenmesine neden oluyordu. "Uzun bir şekerleme yapabilirim."

Aklına kocasını getiren bir kaş çatmayla karşılaştı. "Kestirmek eğlenceli değil. Gezilerimizde eğlenmemiz gerekiyor. Kedicikleri sevmek eğlencelidir."

"Viking gömülerini sevmiyorsun, değil mi?"

Kaşları çatılmıştı. "Büyükannem bir Viking miydi?"

Küçük beyinler gibi, iki farklı kavramı birbirine bağlamak için birkaç fikrin üzerinden atlamıştı. Bunu çok sık yapıyordu ve bu Esther'i endişelendirdiği kadar büyülüyordu da.

"Gayle, büyükannenin cesedini bir gemiye koyup, gemiyi ateşe verip denize göndermedik. Bu büyük Viking savaşçıları içindi, uzun zaman önce ve çok uzaklardaki krallar için. Artık kimse bunu yapmıyor."

"Büyükbabam gemiyle gitmeyecek mi?"

Ah.

Esther onu kucağına aldı; bir annenin ancak tahmin edebileceği sorular ve korkularla dolu, sıcacık, sağlam bir yumaktı bu. Saman kokusu taşıyordu, bu da yardımsever bir uşağın, çocukların Haydutlar, Korsanlar ve Lanetlenmiş Sonradan Görme Sömürgecileri oynadıkları samanlığa yapılacak bir sorti için çoktan nöbet tuttuğunu gösteriyordu.

Neden küçük çocuklar hiç Dükler ve Kontlar oynamadı?

"Tanrı onu eve çağırmayı uygun gördüğünde Majesteleri cennete gidecek. Büyükbaba uzun ve onurlu bir hayat yaşadı ve Aziz Petrus, Ekselansları cennetin kapısından içeri girdiğinde büyük bir şenlik düzenleyecek."

"Büyükbabanın ona yardım edecek bir uşağa ihtiyacı olacak mı?"

Bu kadar küçük bir bedende bu kadar endişe. "Yapmayacak.

Kasıla kasıla yürüyecek." Bu bir gülümsemeye neden oldu.

"Babam gibi mi?"

"Tüm erkek arkadaşlarım gibi." Esther Gayle'in ensesine üfledi ve erkeklerin hoşlandığı türden kaba bir ses çıkardı.

O zaman çocuğun kıvranarak kaçacağını düşündü, ama o iç çekti, küçük omuzları önemli düşüncelerle kalktı, sonra indi. "Peter Amca cennete gittiğinde kasıla kasıla yürüyecek mi?"

Yüce Tanrım.

"Kasıla kasıla yürüyecek ve eve döndüğünü herkese haykıracak." Sevgili Peter muhtemelen Esther'in onunla beş yıl önce tanışmasından bu yana hiç bağırmanın ya da kasılmamıştı.

Gayle ayağa fırladı. "Cennete gittiğimde bağırıp kasılacak mıyım? Bart kadar büyük olacak mıyım?"

Esther ayağa kalktı ama bu onu biraz sersemleten bir çabaydı. "Herkes kadar yüksek sesle konuşacaksın ve tahminimce kasıla kasıla yürümekte ustalaşacaksın. Ne de olsa sen bir Windham'sın. Bart kadar iri olmaya gelince, şu anda Bart senin yaşındayken ne kadar iriyse sen de o kadar irisin."

Bart'ın yetişkin boyuna ulaşma yarışında sadece yarım tur önde olduğu bu kavram Gayle'i her zaman memnun etmiştir. "Kâğıtlarımla kuş yapmak istiyorum, yanan gemiler değil."

"İkisini de yapabiliriz." Gerçi Bart, kuşlar havalandığında onlara taş atmak isterdi ve Gayle -Majesteleri'nin mükemmel bir taklidiyle -Gemileri yakmanın kâğıt israfı olduğuna işaret ederdi.

Esther oğlunu kütüphaneye kadar takip etti; Bart -yeterince uygun bir şekilde- çoktan masanın başına oturmuş, kâğıtları katlayarak gemilere benzetirken sağlam bacaklarıyla havayı tekmeliyordu.

Çocuklar hangisinin daha eğlenceli olduğu konusunda -kuşlar mı gemiler mi- gönülsüzce tartışırken, Esther bir sandalyeye çöktü ve sırası geldiğinde cennete kasıla kasıla girip giremeyeceğini düşünmemeye çalıştı.

Hayır, yapmayacaktı, ama cennette iyi bir uyku çekecekti. İsteddiği kadar uzun bir uyku çekebilirdi.

"Hanımefendi, saçınızda bir yaprak var."

Esther Percival'a baktı, yüz ifadesi kocasının dostça şakalaşma girişimini sansür olarak yanlış yorumladığını doğruluyordu. Percival öne doğru uzanarak Esther'in ensesindeki buklelerden bir tutam kahverengiye okşadı. Kadının piknik yapmak ve dinlenmek için vakti olması onu memnun etmeliydi ama gerçekten de akşam yemeği boyunca saçında bir yaprakla mı oturmuştu?

Percival'ın parmakları saçlarından kurtulur kurtulmaz uzaklaştı. "Squire Arbuthnot nasıldı?"

Bir yıl önce, çocukla birlikte kocasının yanına taşınmış olabilir.

"Her zamanki gibi içki yüzünden daha kötü durumda ama adam sarhoşken benim ayıkken binebildiğimden daha iyi binebiliyor. Ve drenajdan anlıyor, ister şarap mahzeninin içindekilerden ister bataklık araziden bahsediyor olalım." Bataklık, pis kokulu, böceklerle dolu, sürülmez, işe yaramaz arazi, Moreland arazisinin çok fazla dönümünü süslediği gibi. "Kuyruklu yıldız'ın başına bir şey gelmediği için çok şanslıydım."

Karısı zaten gecelik ve sabahlık içindeydi ve onu soyma zevkinden mahrum bırakmıştı. Kadının duruşundaki bir şey, Percival'ın -beş yıllık evlilik keşfi tecrübesi olan bir adamın- en iyisi kendi çizmelerini çıkarması gerektiğini düşündürüyordu.

Esther makyaj masasına oturdu ve başını çevreleyen örgülerden oluşan taçtan iğneler çıkardı. "Arbuthnot'la geçirdiğiniz süre içinde herhangi bir sonuca vardınız mı?"

"Ekselanslarının yıllarını sarayda bir varlık oluşturmak ve Whig'lerin soytarılıklarına karşı daha fazla korkutmak için harcadığı sonucuna vardım, ancak dönümlerini ihmal etti." Bu kesinlikle güzel olmaktan ve tüm dişlere sahip olmaktan daha büyük bir suç sayılırdı. "Burada işleri yoluna koymak yıllar alacak."

Esther makyaj masasından kalktı ve ona yaklaştı. Yorgun olduğunu görebiliyordu, yeşil gözlerinin altındaki gölgelerde, ağzının etrafındaki gerginlikte bunu görebiliyordu. Yine de vücudu ısındı ve kalbi onun dokunuşunu beklerken hızlandı. Yorucu bir günün sonunda evli bir erkeğin en büyük tesellisi uxoral kucaklaşma değil miydi?

Parmakları adamın kravatına gitti. "İşleri yoluna koymak için bozuk paramız var mı?"

Percival çenesini kaldırdı, ancak pantolonunun içinde başka bir şey hiç kalkmadı. "Madeni para neşelendirici bir konu değil Esther. Yemekten sonra, evdeki çiftlikte ve kiracı çiftliklerde iyileştirmeler yapılması gerektiğini söylemeye çalıştım. Peter sanki gizli bir Doğu icadıymış gibi kâğıtlarına bakıyordu. Tony büfenin yanında yerini aldı ve Majesteleri bana eksikliklerim konusunda ders vermeye başladı."

Gerçi bu ders, hafta başında ölmüş eşiyle ilgili söylediği tek bir sözün yarısı kadar bile sakıncalı değildi.

"Majestelerine yaklaşıyım mı?" diye sordu Esther. Percival'in kravatını boynundan çıkarıp omzuna attı ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

Sesi oldukça ciddiydi. "Sen mi?"

"Evlendiğimizde sana ayrılan ödenekle çalışıyoruz, Kocacığım, ama şimdi dört çocuğumuz da var."

Çocuklar fazla yemek yemezdi. Giysileri küçüktü ve birinden diğerine geçiyordu ve oğlanlar özel öğretmene ihtiyaç duymayacak kadar küçüktü. Yine de aile kurmanın Percival için bilinmeyen yönleri vardı ve karısı yorgundu. Esther'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve parmaklarını serin buldu. "Esther, daha fazla paraya ihtiyacın var mı?"

Soruyu sorarken, beş yıldan daha uzun bir süre önce evlendiklerinde giydiği bornozu giydiğini fark etti. O zamanlar zengin bir zümrüt kadifesiydi, şimdi ise dirsekleri yıpranmaktan parlıyordu.

"Yerleşim yerlerimde bulunan iğne parası dışında paraya ihtiyacım yok, ancak dört küçük çocuk için iki bakıcı oldukça zor."

Bir gerginlik. Percival, karısının bu gerginliğin kendisine de geçtiğini söylüyor olabileceğini sezdi ve babasının kaba iğnesi aklına geldi. Konu zor olduğu için Percival karısını kollarına aldı, tepkilerini daha iyi okuyabilmek için.

"Ne tür bir gerginlik?" Esther gül kokusu taşıyordu -her zaman gül kokusu taşırdı- ve sadece bu bile yorgunluğunun bir kısmını azaltıyordu. "Valentine henüz gece boyunca uyumuyor. Victor'da da uyanıklık eğilimi var. Biri sürekli yeni bir diş kesiyor ya da dirseğini sıyrıyor. Kış geliyor ve beraberinde

hastalık da geliyor. Çocuklar kıyafetleri saat başı yok ediyor. -bu elbette onların Tanrı vergisi hakkıdır- ve ev personeli küçük bir oğlanın çocukları için kıyafet dikmekle uğraşamaz. Erkek çocukların da oyuncaklara, kitaplara, oyunlara, eğitici ve dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacı vardır. Nevresimlere ihtiyaçları var - Bart ve Gayle'nin kendi yatakları varken Victor beşikte uyumaktan nefret ediyor, ama Bart ve Gayle için başka bir yatak odası istemeye cesaretim yok. Bart bir midilli istiyor ama ona bir tane temin ederseniz bunun ne anlama geleceğini çok iyi biliyorsunuz."

Kadın durakladı. Adam onun yanağını öptü. Belki de evlilikleri boyunca nadiren ziyaret etmiş olsa da aylık yaklaşımtı. "Bart kardeşleriyle paylaşacak mı?"

"Paylaşmayacak, yani Gayle'in de bir midillisi olmalı ve birileri çocuklara binmeyi öğretmeli. Her çocuğun uygun kıyafetleri olmalı, midilli eyerleri yaptırmalı ya da satın almalıyız, bineklerine bakacak ve onlarla birlikte gezecek bir seyis bulunmalı ve bunların hiçbirisi için para yok."

Mecbur, mecbur, mecbur. O daha iyi biliyordu. Yorgun zihninde çok büyük bir yer kaplayan bu küçük sıkıntıların nasıl çözüleceğine dair bir açıklama yapmaktan daha iyisini biliyordu ama yine de konuştu.

"Majestelerinin süvari birliğinde birkaç yıl geçirdim. Çocuklara ata binmeyi öğretebilir, tımar, eyerleme ve benzeri konularda eğitim verebilirim. Bart ve Gayle için bir oda hazırlaması konusunda hizmetçiyle konuşacağım. Yeterince yerimiz var." Aslında sonsuz boşluk koridorları.

Esther alnını onun omzuna koydu. Bu bir rahatlama ya da teşekkür jesti değildi. Aslında Percival, Esther'in onun kucağında, uysal ve yardımsever bir şekilde durduğunu fark etti ama kolları kocasına dolanmamıştı. Kolları yanlarında kalmıştı.

"Hizmetçiyle istediğin kadar konuşabilirsin, Percival. Hiçbir şey değişmeyecek."

Percival'ın boğazından hayati organlarına doğru bir telaş yayıldı. Karısının ses tonundaki teslimiyet tamdı. Bu konuda pes etmişti ve Esther Himmelfarb Windham asla pes edecek bir kadın değildi.

"Neden hiçbir şey değişmiyor? Çocukların üniversiteye gidene kadar bir odaya dört kişi tıkıştırılmasını mı bekliyor?"

Sert konuşmak istememişti, Tanrı yardımcısı olsun. Alay etmek istemişti.

Esther, içinde dört gürültülü, şamatacı çocuk yaptıkları kocaman yatağa doğru ilerledi. Üç-Bart'ın düşüncesi, Percival'a sonsuza dek açık havada yemek yemekle ilgili hoş çağrışımlar yapacak rustik bir evlilik öncesi ara vermeydi.

"Hizmetçi sadece Majesteleri'nden emir alırdı. Son bir yıldır Bayan Helstead sadece Majesteleri'ne ya da

Yüce Tanrım. Leydi Arabella mantıklı bir şefaatçi, ancak Peter'in karısı araya giremeyecek kadar kendi kaygılarıyla meşgul ve ben de izniniz olmadan Majestelerini rahatsız etmek istemedim."

Percival gömleğini silkti ve pantolonunu çıkardı. Yatakta sevgili karısı onu izlemiyordu bile, ki bu büyük bir şanstı çünkü kayda değer bir şey ortaya çıkmamıştı.

Muhakkak ki aylığı yaklaşıyordu. Öyle olmalıydı, ama ona sormaya cesaret edemiyordu.

"Majesteleriyle konuş, karıcığım. Çocukların üzerine titriyor." Kim sevmez ki? Daha büyüleyici, daha sevimli bir yaramazlar grubu hiçbir erkeğin çocuk odasını süslememiştir.

Esther yatağın üzerinde, cenaze mavnasına uzanmış ölmek üzere olan bir kraliçe gibi iç çekti. Bundan nefret ediyordu, her baş hareketini ve nüansı çözmekten nefret ediyordu. "Ne?"

"Majesteleriyle konuşacağım ama unutacak, Percival. Konuyla ilgilenmeyi kabul edecek ve sonra hep birlikte gözden kaybolacak." Kadın doğrulup yastıkları tercih ettiği şekle sokarken yatak ipleri üzerinde gıcırdadı. "Başarısız oluyor. Enerjisi, hafızası, iradesi. Majesteleri öldüğünde, onun bir parçasını da yanında götürdü, belki de en iyi parçasını."

Peki bu ne anlama geliyordu?

Percival abdest almaya yöneldi, kendi dertlerini ve endişelerini dile getirme dürtüsü ile karısının dertlerini öpüp unutturma arzusu arasında kaldı.

Gerçi bunun sonu nereye varacaktı? Doğumdan sonra Esther birkaç ay içinde kendini yine ilginç bir durumda bulmadan asla ilişkilerine devam etmemişlerdi. En azından bir şey açıktı: Eğer bir metres tutmak istiyorsa -ve bu yolun cazip olduğundan hiç emin değildi- önce daha fazla para toplamanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Yataktan gelen Esther'in sesi uykulu bir mırıltıydı. "Çocuklar seni özlediklerini söylememi istediler."

Oğulları onu neden özlesin ki? Her sabah yola çıkmadan önce fidanlığa uğrardı. Orada Bart ve Gayle'in güçlü seslerini dinledi.

Günün planlarını yaptı, Victor'u kıkırdatıp güldürecek kadar uzun süre salladı ve Valentine'ı en azından bir anlığına kucakladı - sevgili küçük dostumuzun bezinin değiştirilmesine ihtiyacı olmaması koşuluyla.

Bazen Percival birkaç dakika bile kalırdı çünkü... sadece çünkü.

"Bugün kimi özledim biliyor musunuz, madam?" Fanılayı gizlilik perdesinin genel yönüne doğru fırlattı ve çıplak olarak yatağa tırmandı. "Karımı özledim."

Kadın yan yatmış, yüzü başka tarafa dönüktü, bu yüzden bu duyuruya verdiği tepkiyi ölçemedi.

"Çocuklarımın annesini özledim, oğlanları da özledim. Hava tekrar kötüleşmeden önce bir piknik planlamaya ne dersiniz? Bu ılıman büyü devam edemez. Birkaç Viking'i denize gömeriz-"

Karısına doğru emeklemenin ortasında durdu ve yatağa yaslandı. Lanet olası, lanet olası cehennem. Bugün perşembeydi. Perşembe günleri ailece çocuklarla vakit geçirirlerdi, ancak son zamanlarda Percival bu toplantılara katıldığından daha çok katılmıyordu. Ölü yaprak Ester'in saçı özel bir önem kazandı.

"Esther? Özür dilerim. Arbuthnot'la yemek yemek istememiştim ama adam çok bilgili ve eğer yüksek çayırı kurutabilirsem mükemmel bir otlak olur. Daha fazla meraya ihtiyacımız var... Yine de üzgünüm. Yarın sabah çocuklara söylerim."

Yuvarlandı ve bir kolunu onun beline doladı. Etini mi kaybediyordu, yoksa taşımadığı zaman nasıl hissettiğini unutmuş muydu?

"Esther?"

Seğirdi. Uykusunda, sakin ve dengeli karısı oldukça fazla seğirirdi. Ayrıca bazen uykusunda konuşurdu, onu her zaman gülümseten küçük saçma cümleler. Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve sırt üstü yattı.

"Karımı özlüyorum." Onunla aynı yatakta çıplak yatan Percival, karısını sadece kısmen cinsel bir acıyla özlüyordu.

Kendini tatmin etmeyi düşündü ve bu fikri bir kenara bıraktı. Bedeni istekliydi - bedeni sürekli istekliydi - ama ruhu yorgundu

ve şaşkıındı. Bugün bir koca ve bir baba olarak hata yapmıştı. Babasının gözünde bir oğul olarak da hata yapmıştı ve büyük olasılıkla henüz algılayamadığı bir şekilde bir kardeş olarak da hata yapıyordu.

Yanında Esther'in ayakları kıpırdadı. Bir keresinde ona sık sık kur yaptıklarını hayal ettiğini söylemişti; şimdi Kanada kadar uzak görünen, kısa, tutkulu, gergin bir girişimdi bu.

Percival karısından uzaklaştı ve onun huzur içinde rüya görmesine izin verdi.

Esther, Windham ailesinin ortasında bir duvarın yükseldiğini hissetti; tüm aile sakin bir şekilde doyurucu bir İngiliz kahvaltısı yapıyor gibi görünüyordu.

Majesteleri tabii ki masanın baş köşesine oturmuştu. Esther sessiz, yumuşak dilli Peter'ı o konumda hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.

Ekselansları'nın karşısında, ayak ucundaki sandalye boştu ama rütbece en kıdemli hanımefendi ve bir sonraki düşes olarak bu pozisyon Peter'ın eşi Leydi Arabella'ya aitti. Peter babasının sağında, Arabella kocasının yanında ve Esther de Arabella'nın altında oturuyordu. Percival masanın karşısında, dükün solunda bir gazetenin arkasına saklanmış, Tony kardeşinin yanında biftek ve çiroz yemiş, Esther'in karşısında ise Tony'nin karısı Gladys

Yumurtalar.

Esther isteseydi, masanın altından kocasının ayağını dürtmesi, eline dokunması ya da ona bir şeyler mırıldanması mümkün değildi. Birbirlerinden mümkün olduğunca uzakta oturmaya ne zaman karar vermişlerdi? Kadın ne zaman malul mirasçının yanında oturmaya karar vermişti?

"Londra'ya gideceksin, Pembroke." Masanın geri kalanı bu haber karşısında bakışlarını değiştirirken, Majesteleri tereyağlı tostun ucuna baktı. "Ordunun denizaşırı ikmalini incelemek üzere bir komisyonda yer almam istendi. Bir sürü saçmalık ama insan böyle bir talebi reddedemez."

Acı dolu bir sessizlik yayılırken tostun bir köşesini ısırıldı. Peter en az iki yıldır ayinlere gitmek için bile araziden çıkmamıştı. A

Ahıra gitmek onu bitkin düşürüyordu ve öğleden sonra uykusunu kaçırırsa akşam yemeğine de katılmaması gerekiyordu.

Esther çaydanlığı kaldırdı. "Biraz daha çay, majesteleri?"

"Çay falan istemiyorum. Eğer yaşlılığın getirdiği aşağılamalara aşına olma zahmetine katlansaydın, asla böyle bir şey teklif etmezdin."

Gladys Esther'e sempatik bir bakış attı. Percival yavaşça, kasıtlı olarak gazetesini katladı ve babasına baktı.

Lütfen Percival, yalvarırım yapma-

"Karımı sofra adabına uygun davrandığı için azarlamadığınız için teşekkür ederim, efendim."

Leydi Arabella elini Peter'ın koluna koydu; Tony kahvaltısını hazırlarken durakladı.

"Belki ben de bu komitede görev alabilirim?" Tony önerdi. "Ne de olsa Kanada'daydım ve burada bana ihtiyaç yok."

"Sen mi?" Dük'ün ses tonundaki kuşkuya bakılırsa Tony, uşak Thomas olabilirdi. "Lanet olası bir eş almanın ve gözüne çarpan her eteğin altında oynamayı bırakmanın zamanı geldi."

Bu kez sempatik bakışlar Esther'den Gladys'e yöneldi.

Percival gazetesini Peter'a uzatarak, "Tony ve ben ikimiz gideceğiz," dedi ve ayağa kalktı. "Arazide keşif yapacağız, neler olup bittiğini anlayacağız. Kararlar verileceği zaman Pembroke Kasabaya gelebilir ve tabii ki sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz, Majesteleri. Hanımlar, size iyi günler dilerim. Ben yavrularıma iyi sabahlar dilemeye gidiyorum."

Dükün soluk mavi gözlerini bir an için şaşkınlık kapladı. Yine de başka biri konuşmadan o toparlandı. "Günlük raporlar, lütfen, ve detaylar üzerinde durmayın. Hangisi daha kötü bilmiyorum: Whigler mi, sömürgeciler mi, Galler'in saçma uçuşları mı, yoksa sevgili kralın kötü sağlığı mı? Madam," dedi Esther'e bakarak, "o çaydanlığı biriktirmeyi bırakacaksınız. Bir erkeğin kahvaltısını yıkaması gerekir."

Esther çaydanlığı Arabella'ya uzattı ve kimse kimseye bakmadı. Kral bir yıldan uzun bir süre önce geçirdiği zor dönemden kurtulmuştu, Esther ise Dük'ünün daha yeni başladığından korkuyordu.

Percival babasının omzunu sıktı. "Her konuda sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz." Percival başıyla selam verip geri çekilirken, Esther son konuşma sırasında kocasının yüzünde nasıl bir ifade olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Akıl karışıklığı her geçen gün daha da belirginleşen yaşlı düke karşı merhamet duygusu ağır basıyordu. Percival pragmatikti ama aynı zamanda açık görüşlü bir anlayışa da sahipti. Babasını ne yargılaması ne de onunla alay etmesi Esther'in kalbini ısıtmıştı.

İyi evlatlar iyi babalara dönüştü.

Yine de şefkatin ardında başka bir duygu gizleniyordu. Esther, Tony'nin bir porsiyon daha az pişmiş bifteği mideye indirmesini izlemek yerine yumurtalarını itti.

Percival, Kent'ten ayrılıp önümüzdeki kış boyunca kardeşiyle birlikte Londra'da kalacağı için *rahatlamıştı*. Esther rahatlamamıştı, kocasının başkentin ahlaksızlığına ve zamparalığına doğru yola çıktığını, kendisinin ise dış çıkaran bebekler ve hasta lordlarla uğraşmak üzere geride kaldığını düşünmek onu hiç rahatlatmamıştı.

İki

"Neden," diye sordu Percival beş yaşındaki oğluna, "bugünlerde gördüğüm her kadın bitkin görünüyor?"

Bart babasına sıırttı ve havalara uçu. "Çünkü beni kovalamak zorundalar!"

Bir dük varisi için bu cevap en azından önümüzdeki otuz yıl boyunca işe yarayacaktı. Percival kreş hizmetçisiyle göz göze geldi. "Siz gidip bir fincan çay için, hanımefendi. Ben burada biraz oyalanacağım."

Teşekkür etti, bebeklere bakan hemşireyle konuşmak için yan odada durakladı ve hemşirelik odasının kapısını yumuşak bir mandal sesiyle kapattı. Percival da aynı şekilde oyun odasını bebeklerin odasından ayıran kapıyı kapattı, büyük oğullarıyla mahremiyet ve Valentine'ın tahmin edilebileceği gibi kirli bezlerinin koku saldırısına karşı biraz savunma istiyordu.

"Yemin ederim ki bu çocuk sömürgeci yeni yetmelerin üzerine salınmalı. Yakında onları bozguna uğrattır."

Gayle halının üzerinden başını kaldırıp baktı. "O daha bir bebek, baba. Kimse ondan korkmaz."

"Tam bir edebiyatçı. Bir gün çocuksu tiranlar hakkında bir şeyler öğreneceksin. Ne okuyorsun?"

Gayle, az konuşan bir adam olarak, bir kitap tuttu. Buna karşılık Bart, iki çocuğa yetecek kadar konuşkandı.

"Sana okuyayım mı?"

Bart gürleyerek geri geldi. "Bana da oku!"

Percival pencereden dışarı baktı. Sabah yine yazın ılımanlığının geç bir tekrarı gibiydi, ama güneşte

Kanal, ufukta kalın, gri bulutlardan oluşan bir yığın oluşturunuyordu.

"Bugün köye gidip belediye meclisi üyeleriyle görüşmem, ardından papaz evine uğrayıp koronun üstündeki çatının üzücü durumu hakkında bilgi almam gerekiyor. Bu görev tamamlandığında, Rothgreb'i ziyaret etmem ve Kasaba dedikodularını öğrenmem bekleniyor, ki bu ilginç olacak çünkü benim hiç dedikodum yok. Öğleden sonram bir teftişle başlayacak-"

İki küçük yüz sabırsız bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Doğru." Percival kendini halının üzerine bıraktı, bacak bacak üstüne attı ve iki yanına birer çocuk sıkıştırdı. "Her şey sırayla."

Bir prenses -bütün peri masallarında prensesler olmaz mıydı zaten- ve onu elde etmek için büyük işler yapmak zorunda kalan cesur bir kahraman hakkında bir masala başladı. Percival şöyle özetliyordu: "Ancak," diyordu Percival, "lanetlenmiş kadın bir büyülü uyku."

"Sonra ne oldu?" Bart yaklaşarak sordu.

"O..." Hikâyeye göre, adam onu sersemletmiş -daha doğrusu "hamile bırakmış"- ki bu her cesur kahramanın heyecanlı bir maceradan sonra yapacağı şeydir. "Onu öpmüş."

"Annem uyuyakaldı."

Bunu söyleyen Gayle'di. Küçük adamın kaşları aşağıya doğru çekilmişti, annesinin endişelendiğinde gösterdiği işaretin aynısı.

Percival, "Size ayak uydurmak herkesin uykusunu kaçırır," dedi.

"Şekerleme değil." Gayle ayağa fırladı ve sahneye çıkan bir aktör gibi halının ortasına gitti. "Soldu."

Dramatik bir gümbürtüyle halının üzerine yığıldı, kıpırdamadan yattı, ayağa kalkmadan önce birkaç saniye gözleri kapalı kaldı. "Yaşlı Thomas, kadınların üreme dönemlerinde böyle yaptıklarını söyler. Bart onu denize gömmemiz gerekip gerekmediğini merak etti."

"Ben söylemedim. Eğer öldüyse, onu gömmemiz gerektiğini söyledim. O ölmemişti.

Hemen uyandı."

Gayle ellerini sıksa kalçalarının üzerine koydu. "Sen de öyle yaptın ve sonra gemide biraz kestirdi."

Percival, geminin piknik örtüsü olduğunu düşünüyordu. "İkiniz de onun böyle düştüğünü gördünüz mü?"

İki ciddi baş sallama, bu gelişmenin onlar için belirsiz tartışmalarından daha önemli olduğunu gösteriyordu. Percival kitabı bir kenara bıraktı ve bir kolunu Gayle'e uzatırken diğer kolunu Bart'a doladı.

"Yaşlı Thomas haklı." Her iki oğlanı da, onlarınki kadar kendi rahatlığı için de yakınına soktu. "Kadınlar bazen acıktıklarında ya da bağları çok sıkı olduğunda ya da üreme döneminde böyle uyuyakalırlar." Gerçi Esther tayt değil tulum giyerdi ve asla çok sıkı bağlamazdı.

Bart, "Annem çok doğuruyor," diye gözlemledi.

"Annen verasete olan yükümlülüğünü takdire şayan bir şekilde yerine getirdi." "Yani öyle," diye tercüme etti Gayle. "O da çok uyukladı, ben kuşlarımı uçurmak istedim."

Bart, "Kuşlarınız çok aptal," diye gözlemledi.

Percival dükün varisini sıkıca kavradı ve başının tepesini öptü. "Berbat çocuk. Böyle devam edersen küçük kardeşlerin sana karşı birleşecek. Valentine'ın bezlerini yatağının altına bırakacaklar."

Gayle bu öneri karşısında şeytani bir masumiyetle gülümsedi.

"Annenizin muhtemelen dinlenmeye ihtiyacı vardı ve bunu yaparken onu korumak için size güvenebileceğini biliyordu. Size katılamadığım için üzgünüm."

Ve gelecek hafta bu saatlerde muhtemelen Londra'da, çocuklarından kilometrelerce uzakta olacağı için daha da üzgündü...

"Percival?"

Esther kapının girişinde duruyordu, uzun boylu, ince ve yumuşak yeşil ve altın rengi bir gecelik içinde zarifti. Sabah güneşi ona ışıltılı bir hava veriyordu ve o tepelerinde dururken Percival karısının ne kadar güzel bir kadın olduğunu hatırladı.

Ayrıca oldukça solgun.

"Beni yakaladınız. Birinci ve ikinci teğmenlerimle birkaç dakika geçirmek için kreş hizmetçisini kovaladım. Bize katılmaz mısınız?"

Bart serbest kaldı ve Gayle de onu takip etti. "Günaydın anne!" Yanına koşuştular, her çocuk elinden tuttu, Bart gevezelik ederken Gayle sessizce bekledi. "Babam bize bir hikaye okuyordu ama bitirmedi. Bir sonraki gezintimizde Gayle'nin aptal kuşlarını vurabileceğimizi söyledi."

Percival, Gayle'in şiddetli bir karşı çıkışla söz düellosuna girmesini beklerken Gayle'in bakışları, arkasında Kirli Bezlerin Kralı Valentine bebeğin durduğu kapıya kaydı.

Esther iki yanında birer çocukla odaya girdi. "Eminim babanız böyle bir şey söylememiştir. Bu sabah kaplan çizmeye çalışabiliriz diye düşündüm, kaplanlar da uçup giden kuşları yakalamaya çalışabilir."

"Kaplanlar!"

Bart neden her şeye bağıırıyordu ve neden kimse onu bunun için düzeltmedi?

Percival kendini yerden kaldırdı. "Eğer bundan daha sessiz olamazsan gerçekten de çok kötü bir kaplan olursun. Neden kütüphaneye gidip bir uşağa sana biraz kâğıt getirmesini söylemiyorsun?"

Gayle'in kuşlarını yapmak için harcadıkları kâğıda ek olarak daha fazla kâğıt.

Madeni paranın bu kadar az bulunmasına şaşmamalı.

Çocuklar hırlayarak ve pençelerini havada savurarak uzaklaştılar ve Percival'ı gündüz vakti karısıyla yalnız bıraktılar. Bir önceki gün bayılan ve bunu ona söylemeyen yorgun, sevimli karısıyla. Kollarını ona doladı ve onu bedenine doğru çekti.

Bir önceki gece olduğu gibi hödüklük yapmayacaktı.

Ona sağlığını sorardı. Londra'ya gitmesi konusunda ne hissettiğini sorardı. Çocukları hakkında ona iltifat ederdi - mutlu evlilik ilişkileri için kesin bir strateji.

Kadın ona doğru gevşerken gül kokusu burnuna geldi. "Hanımefendi, kapıyı kilitleyebiliriz, biliyorsunuz."

Gülümseyerek itti. "Sadece çocuklar diğer tarafa vurmaya başladığında herkesi ve her şeyi rezil etmek için."

Bu ara beklenmedikti ve Percival bundan memnundu. İkisi de yorgun ve günün gerginlik ve sıkıntılarıyla dolu değilken nadiren baş başa kalabiliyorlardı. "Biraz benimle oturur musun, Karıcığım?"

Ona meraklı bir bakış attı ve kendisini pencerenin yanındaki masaya götürmesine izin verdi.

Bu da işe yaramayacaktı. Rotasını değiştirdi ve kreşin sunduğu en büyük okuma koltuğuna oturdu, ki gerçekten de oldukça büyüktü.

Adam kızın bileğini çekti ve kız adamın kucağına yuvarlandı.

"Percival!" "Susun, madam. Sen ve ben bu sandalyeye sarıldığımızda muhteşem bir şekilde hamile. Şimdi çok iyi uyuyoruz."

Nefesinin altında bir iki kez homurdandı ve Tanrı'ya şükretti, sonra kolayca sakinleşti.

"Nasılsın, karıcığım? Bart'a Gayle'in kağıttan kuşlarını taşlamasını önermedim."

Ona karşı gevşedi. Karısı ne zaman bu kadar kıvrak olmuştu? Bu kadar sıska?

Aklına pratik ve cazip olmayan bir düşünce geldi: Londra'da bir erkek metresi için para ödemek zorunda değildi. Saray çok uygun bir yerdi, doğru, ama sarayın dışında, neşeli dullar ve başıboş eşler koridorlarda kalabalıktı. Bir asilzadenin iyi beslenmiş, derin göğüslü eşiyle karanlık bir oyuga girme fikri - mallarını sergilemek için daha iyi boyanmış ve pudralanmış -Belli belirsiz mide bulandırıcıydı.

Esther bayılmış olsa da. Düşünceli bir koca karısına fazla yük olmazdı.

Karısı yumuşak bir kumaş hışırtısıyla daha da yaklaştı. "Erkekler kana susamıştır, özellikle de birbirleriyle birlikteyken. Londra'ya gitmeyi teklif etme nezaketinde bulundun. Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

Çok uzun. Percival onu bu şekilde tutarken, sessiz sabah güneşi saçlarındaki kırmızı ve altın rengi ışıkları yakarken, iki duygunun birbirine karıştığını hissetti.

Onu alnından öptü, beklenmedik bir şekilde kendisine saldıran şefkate önce boyun eğdi. "Ne kadar süre uzak kalacağımı bilmiyorum. Her zaman savaş var

krallığın bir köşesinde. Amerikalıları vahşi doğalarıyla baş başa bıraktığımızda, bir racanın Kraliyet'i sevmediğini görüyoruz. Sömürgeciler adil savaşmaz. Bizimkiler düzgün sıralar halinde dizilir, tüfekler hazırdır, yerliler ise ağaçların tepesinden ya da çalılıkların arasında kaçışırken onlara ateş eder. Vahşi doğa sadece işbirlikçi ve kararlı olanların hayatta kalmasını sağlar ve sömürgeciler yüzyıllardır bu nitelikleri geliştiriyor."

Kendini onun göğsüne yasladı. "Eğer daha önce söylemediysem, Percival, şimdi söylüyorum: Görevinden istifa ettiğin için memnunum. İngiltere ordusundan çok şey bekliyor ve seni kaybetseydim hayatıma nasıl devam edeceğimi bilemezdim."

Yumuşak, güzel, gül kokulu ve sevgili kız ona doğru uzandıkça şefkati daha da arttı. Bir sonraki soruyu sessizce sordu. "Esther, yine mi hamilesin?"

Çünkü eğer öyleyse, bu, şefkati boğmaya çalışan umutsuzluğu açıklayabilirdi.

"Thomas beni ispiyonladı mı?"

Bu bir hayır değildi. Percival gözlerini kapadı ve dua etti. Bilgelik, rehberlik ya da paralarını nasıl daha fazla uzatacaklarını bilme gücü için değil, dayanma gücü için bile dua etmedi.

Karısı için bir dua gönderdi.

Esther kocasının kucağından zevk almayalı ne kadar olmuştu? Henüz süttten kesilmemiş bebek, üzerine tırmanan büyük oğlanlar ve Victor'un ellerini ve eteklerini tutması arasında Esther çoğu zaman tek mahremiyetinin banyoda olduğunu hissediyordu, o da ancak kocası odaya girip sevgili ve şüpheli "yardım" markasını sunmazsa.

Uzun zamandır yapmadığı bir şey.

Yine de Percival hâlâ kur yaptıkları zaman kullandığı sandal ağacı kokusunu sürüyordu ve Percival bu kokuyu hâlâ seviyordu. Hâlâ ellerinin Percival'ı okşamasını seviyordu.

Yavaş, yumuşak hareketlerle sırtını sıvazlıyor, kilitli kapılar ve gün ışığıyla dalga geçebilmeyi hâlâ seviyordu.

Onu severdim.

Bunun farkına varması onu rahatlatmıştı, çünkü evlendiği adamı her zaman sevmediği ve çoğu zaman onunla aynı fikirde olmadığı da doğrudu.

"Taşıyıp taşımadığımı bilmiyorum. Aylığım düzenli değil." Kocasıyla arkadaşlık etmeye başladığından beri düzenli olmamıştı. Esther son kanamasından bu yana ilişkiye girip girmediklerini hatırlamaya çalışırken Percival onun altında kaydı.

Sırtındaki eli hareketsiz kaldı. "Ah."

Bu ne anlama geliyordu? *Ah mı?*

"Daha fazla çocuk istiyor musun, Percival?" Evlilik diploması adına ve herkesin duyabileceği bir yerde Percival'a bağdırmamak için, böğürmekten kaçındı: *Daha fazla çocuk istiyor olamazsın, değil mi Percival? Bu kadar erken değil...*

Parmakları Esther'in omurgasındaki tümseklerde gezinmeye devam ederken bir an sessiz kaldı. Esther onun kız çocuk istediğinden şüpheleniyordu. Bir zamanlar ikisi de aptalca bir itirafta bulunarak geniş bir aile, eşit sayıda kız ve erkek çocuk istediklerini söylemişlerdi.

"Eşimin sağlıklı ve mutlu olmasını dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum."

Sesi ciddi gibi geliyordu, aynı zamanda kelimeler dudaklarından çıkarken ciddi olduğunu fark etmiş gibiydi.

"Sağlığım yerinde. Sadece... yorgunum."

"Bayılacak kadar yorgun musun Esther?" Esther'in alnını tekrar öptü, nefes kesici bir şefkatle yaptığı bir şeydi bu.

"Thomas emekli edilmeli. Ona gizlilik yemini ettirdim ve sadece çok hızlı ayağa kalktığım için başım dönüyordu."

Hamileyken ara sıra baygınlık geçirmeyi beklemişti ama başına hiçbir şey gelmemişti. Taşradaki kadınlar, özellikle de göğsünde bebeği olan kadınlar, sert takviyeleri olmayan önden bağlamalı korseler giyerlerdi ve böylece rahat nefes alabilirlerdi.

Esther gözlerini kapadı ve kendini kocasının çocuk odasının içinde dokumakta olduğu rehabetin tadını çıkarmaya bıraktı.

"Benimle Londra'ya gel, Esther."

Ona göre bu bir soruydu, emir şeklinde ifade edilmiş bir davet. Bu şekilde ifade edildiğinde, kafası karışık dükü, hasta varisi ve üzgün ev çalışanlarıyla Morelands'ı terk etme fikri hüznünlü bir çekiciliğe sahipti.

"Hala her akşam Valentine'ı emziriyorum. Onsuz rahat edemiyor." Bazen de küçük ufaklık gece huysuz bir şekilde uyanıyor ve Esther onu yine şımartıyordu, çünkü başka hiçbir şey onu teselli etmiyordu. Gece boyunca onun yanında horlayan adam bunu biliyor olabilirdi. Ayrıca çoğu ebenin emzirmenin art arda bebek sahibi olmayı zorlaştırdığına yemin ettiğini de biliyor olabilirdi.

Percival, Esther'e strateji kurduğunu, alternatifleri tarttığını, açıları değerlendirdiğini söyleyecek şekilde sessizdi. Percival komisyonunu sattığında ordu büyük bir general adayını kaybetmişti. Esther bu kayıptan dolayı en ufak bir suçluluk hissetmiyordu.

"Burada kalsaydın seni özlerdim," dedi Percival. Bu kez onun kapalı göz kapaklarını öptü. "Orduyu düzgün botlar ve kuru barut içinde tutmak da önemli. Hayatlar buna bağlı."

Umutsuzluk, Esther'in kocasının kollarında hissettiği sığınma duygusunu bir kenara itmeye çalıştı. Grace'in durumu kötüye gidiyordu, Peter'in sağlığı istikrarsızdı ve Londra'da Percival, Moreland'ın varisinin gözüne girmek isteyen herkes tarafından saldırıya uğrayacaktı ki bu birkaç yıl içinde pekâlâ olabilirdi.

"Seni özleyeceğim ama çocukların bana ihtiyacı var, kocacığım." Ve kocasının ona ihtiyacı yoktu. Esther ona ihtiyacı olup olmadığı sorusuyla yüzleşmektense daha da yaklaştı. "Asla bir düşes olmak istemedim."

Leydi Esther olması yeterince kötüydü.

"Tanrı merhamet ederse, unvandan uzun yıllar kurtulacağız ve Arabella henüz bir oğlu olabilecek kadar genç."

Arabella yıllardır Peter'la samimi bir görüşme yapmamıştı. Kadının anlattığına göre, kocası bu kadar efor sarf edecek durumda değildi. Umutsuzluk

Esther, Londra'da kocasının yatağını şereflendirmek isteyen çok sayıda kadın olduğunu hatırladığında, Esther'i etkisi altına aldı.

"Seni çok özleyeceğim Percival. Belki tatillerde Valentine'ı süttten kesebilirim ama çocukları kışın burada yalnız bırakmak..."

"Biliyorum. Cesur, yaşlı bir dük, meşgul, etkisiz bir varis, kızlarıyla ilgilenen Arabella ve Gladys... Biliyorum."

Anlayışı yeni bir şeydi. Esther ne bu düşüncenin nereden kaynaklandığını ne de endişesinin ayrıntılarını kavrayıp kavramadığını umursuyordu. Burada onsuz mücadele etme fikri, her öğün bir savaş alanı, her gün bir deneme...

Ona ihtiyacı vardı ve belki de her açıdan onu kaybediyordu. Bu düşünce ona sarılma, yalvarma ve ağlama isteği veriyordu ama bunların hiçbirisi anlık tartışmaya anlamlı bir katkıda bulunmayacaktı.

Ve sonra kocası, ağlama dürtüsünü farklı bir ışığa, yoğun bir rahatlama ışığına koyan bir şey söyledi.

"Benimle Londra'ya gel, Esther. Çocukları, bakıcıları, her şeyi topla ve benimle gel. Londra'da tüm ev personeli bizim emrimizde olacak, kömürü kreşe götürmek kimin görevi diye didişmek zorunda kalmayacağız. Majesteleri bir an size havlayıp ertesi an kim olduğunuzu unutmayacak."

Beş yıl önce Esther'in görebildiği tek şey, Percival Windham'ın onun dokunuşunun çok üstünde, muhteşem ve çok şey anlayıp az şey veren mavi gözlere sahip olduğuydu. Cesareti, çekiciliği ve dobra tavırları yüzünden ona tapmıştı.

Zamanla, açık sözlü tavrı en iyi özelliği olduğunu kanıtladı ve Esther sağduyu itiraz edemeden meydan okumaya başladı.

"Toplanmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Adamın kıza sarılışı şiddetlendi. "Sana üç gün verebilirim ve sonra, Tanrı şahidim olsun, hepimiz buradan kurtulacağız."

Onu öpüş şekli, savaş esirlerinin kaçmak için kocasının Kasaba'ya yaptığı bu yolculukta hissettiği kadar çaresizlikle beklemediklerini düşündürüyordu. Esther onu öpmeye karşılık verecek enerjiye sahip olduğuna karar veriyordu.

"Kağıdı bulduk ve şimdi kaplan yapmaya hazırız!" diye ilan ettiğinde, Bart da aynı coşkuyla kapıyı açtı.

"Gladys neden sütanne kullanmıyor?"

Tony, Percival'ın sorusunu saçma, fazla kişisel ya da erken bunama belirtisi olarak gördüyse de bunu belli etmedi.

"Bozuk para yok," diye yanıtladı Tony. "Sütanne lüks bir şeydir ve ben de en küçük oğlum. Ayrıca Gladys, çocukların sütannelerine bağlandıklarını söyler ve hanımefendi karım kimin kime bağlanacağı konusunda çok titizdir."

Hem Esther'in hem de Gladys'in içinden çıktığı ticari sınıfın ebeveynlik önyargılarından ziyade, belki de Esther'in de sütanneden kaçınmasının nedeni buydu.

Percival, Tony'nin karısının metresler hakkındaki görüşlerinden bahsettiğini anlamadan önce atlar bir fersah daha yürüdüler. Kanada'da o ve kardeşi at sırtında böyle saatler geçirmiş, henüz yollarla süslenmemiş vahşi doğada gezinmişlerdi. Mesafeler insanı arkadaşının sessizliklerini çözümlemeye zorluyordu.

"Sana o kadarını söyledi, değil mi? Senin için başka takıntılar yok mu?"

Tony atının boynunun sol tarafında uzanan yelesine baktı - bu bir tuhaflıktı. "O kadar çok şey söyledi ki, "Kim başıboş gezerse eve döndüğünde karısının başıboş gezdiğini görür" dedi."

"Baldızım bir şairdir. Gri iğdişinize ne oldu?" "Onu sattım. Bir adam aynı anda sadece bir ata binebilir."

Şair kadın bir filozofla evliydi ve Londra'ya yaptığı bu gezi gerçekten de çok uzun ve soğuk bir yolculuk olacak gibi görünüyordu.

Percival üzengilerinde gerindi, sonra tekrar eyere yerleşti. "En azından yollar donmuş. Öğleden sonra hava ısınırsa Tanrı yardımcımız olsun."

"Kar ya da sulu kar yağması daha muhtemel," dedi Tony, gözlerini gökyüzüne dikerek. "Öyle bile olsa..." Omzunun üzerinden hantal hantal ilerleyen yolcu arabalarına bir bakış attı.

arkalarında.

Percival, "Öyle bile olsa, Tanrı çocuklarımla birlikte bir arabada mahsur kalan herkese merhamet etsin," diye düşüncesini tamamladı. Sonra, durumu konuşacak başka kimsesi olmadığı için ve Tony'nin, tüm o önemsiz-genç-oğul saçmalıklarına rağmen, sırlarını her zaman sakladığı için, Percival ekledi: "Karımla ilgili bir sorun var."

Tony kardeşine bir bakış attıktan sonra dizginleriyle oynadı. "Esther Windham artık yoldan çıkmayacak-"

Percival bu saçmalığı ters bir bakışla kesti. "Hanımefendinin onurunu savunman elbette takdire şayan, ama herkes başıboş dolaşmakla meşgul değildir, Anthony." İlgi çekici bir konu olsa da. "Arabalar yüklenirken Gladys'in uşakları, çocuk bakıcılarını ve diğerlerini yönlendirmek zorunda kaldığını fark ettin mi?"

"Gladys yönetmeyi sever. Bu onun en sevimli özelliklerinden biri ve pek çok ilginç uygulaması var. Örneğin beni sık sık günün ortasında soyunmam için yönlendirir ve hizmetkârı olan ben, hayrete düşürecek bir çabuklukla-"

"Bu kadar abartılı konuşmak *zorunda* mısınız? Gladys Morelands'ta kalıyor ve eşyaların toplanmasına karışmak için bir nedeni yok. Bir kadın normalde kendi eşyalarının sorumluluğunu almaktan hoşlanır."

Bu, kendinden geçmiş filozofu neredeyse çeyrek mil boyunca susturdu. "Windham hanımları arkadaş sanırım. Zor bir düşesin gelini olmak onlara bunu yaptı ve Peter ve Arabella komisyonlarımızı satmadan önce yalnızdılar."

"Arabella, kesinlikle."

Peter için bunu söylemek daha zordu, çünkü o sık sık papalık budalası Marcus Aurelius'un ya da onun gibi antik ve kasvetli tiplerin entelektüel arkadaşlığında bulunurdu.

"Sence Esther'in nesi var Perce? Biraz telaşlı olsa da bana yeterince dinç görünüyor."

Bu biraz cesaret vericiydi. Tony çoğu kişinin ona verdiğiinden daha fazlasını fark etmişti ya da evlenmeden önce fark etmişti.

"Hava değişmeden önce çocuklarla yaptığı son gezintide bayıldı."

"reme mi yapıyor?"

Percival, apaçık bir sonuca vardığı için kardeşine bağırmak istedi. Onu lanet olası atından düşürüp yere sermek istiyordu. "Muhtemelen."

"Tanrı aşkına Perce, lanet olası bir kılıf kullan. Karına fazla yklenmektense bir koyunun canından vazgeçmesi daha iyi. Miras dört kez garantilendi ve Gladys ile ben de birkaç oğlumuzla arkadan gelebiliriz."

"Kılıflar kırılabilir." Kırıldı, hem de endişe verici bir sıklıkta.

"Kötü şans. O zaman başsağlığı ya da tebrikler. Sanırım ikisi de." Tony diplomatik bir dikkatle önündeki yolu inceliyordu. "Belki bu sefer bir kız bulursun. Kızlar" -yüz ifadesi *yine* büyülenmiş *gibiydi*- "byldrler. Bir kız çocuğunun babasına gülümsemesinin ya da onu kreşte sürüklemek için elinden tutmasının nasıl bir şey olduğunu tarif edemem."

Tatlı acı İsa.

"Esther çok çabuk ayağa kalktığını iddia ediyor ama Thomas'a bunu sordum. Lanet olası yaşlı herif önce düşünmek zorundaydı; gizlilik yemini ettiğini ve hanımefendinin sırlarına ihanet etmeyeceğini söyledi."

Comet'in Tony'nin kırsağını ısırması, çalışması, kimsenin bu yolculuktan keyif almadığının bir kanıtıydı.

Tony atını vagonun yan tarafındaki eşiğe doğru itti. "İyi adam, Thomas. Kimse Majesteleri'ni ikna edemediğinde Thomas onunla mantıklı bir şekilde konuşabiliyor. Ona Georgie der, sanki arkadaşmışlar gibi."

Anthony birbiri ardına sinir bozucu cevaplar vermeye niyetli görünüyordu. Percival, kardeşinin yardımsever olmamasına rağmen yoluna devam etti.

"Thomas'a Esther'in bayıldığını bildiğimi söyledim ve ondan sadece ayrıntıları teyit etmesini istedim. Evet ya da hayır sorularıyla uzun süren bir egzersiz oldu. Yemin ederim yazın onu emekli edeceğim."

"Kimseyi emekli etmeyeceksin, Peter da öyle. Ekselansları personelin tam sadakatine sahip ve bunu siz de biliyorsunuz."

"Anthony Tertullian Morehouse Windham, ev halkımızın üzerindeki baskıların farkındayım." Vebalı piç gülümsedi ve Percival onu mecazi anlamda atından düşürmek için meselenin özüne indi. "Karım bana yalan söyledi."

Tony yüzünü buruşturdu. "Hanımefendilerin yalan söylemesi iyi bir şey değil, ancak küçük bir meselede insan bunu görmezden gelebilir."

Nazikçe, meselenin küçük olup olmadığını soruyordu.

"Çok hızlı ayağa kalktığı için bayıldığını söyledi. Thomas'ın söylediğine göre dereye giderken iki kez tökezlemiş ve bayıldığında uşakların battaniyeyi sermesini bekliyormuş, öylece duruyormuş."

"Bu, Percy, hiç iyi değil. Ne yalan, ne çöküş, hiçbir. Böyle bir şeyi senden saklaması için onu kışkırtacak ne yaptın? Aranızda bir tartışma mı var, eğer öyleyse, bunu aşmanın en iyi yolu kapalı bir kapının ardında, yatakta temiz çarşaflar ve aranızda tek bir giysi bile olmamasıdır."

Percival tam kardeşini terslemek yerine atını mahmuzlayıp dörtlüye koşturacaktı ki, bir araba hanı göründü.

Elbette durmaları gerekecekti. Arabacı atları sulamak ve onlara üfleme şansı vermek isteyecek, uşaklar bir bardak bira isteyecek, çocuk bakıcıları ayak tuğlalarını yeniden ısıtmak isteyecek ve daha büyük çocukların jakes'e gitmesi gerekecekti.

Ve Esther... Bütün sabah çocuklarıyla birlikte arabada mahsur kalan Esther mi? Percival atını arabanın avlusuna doğru çevirdi ve Yüce Tanrı'ya karısının neye ihtiyacı olduğunu bilmesini diledi.

"Bak! Şuraya bak!"

Maggie'nin başı annesinin elleri arasında zorla kaydırıldığı için arabanın penceresinden dışarı bakmak zorunda kaldı.

"Bu o! Biliyordum! Bu senin baban, Magdalene! Çok yakışıklı, değil mi?"

"Evet, anne." Maggie daha beş yaşındayken bile annesine karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu. Yine de bu sözde baba tamamen yanlıştı. Yakışıklıdan çok ciddi görünüyordu. Atı beyaz değil kahverengiydi. Ve annemin centilmen arkadaşları gibi yakışıklı bir peruk takmıyordu. En önemlisi de, on metre ötede kapalı bir arabada oturan kızını tamamen görmezden geliyordu.

Babası, *gerçek* babası, onu asla böyle görmezden gelmezdi. Ona gülümser, cebinde onun için ikramlar bulundurur ve ona bir midilli alırdı. Ona hikayeler okur ve güzel olduğunu söylerdi. Annesinin onu o kadar çok tokatlamasına izin vermezdi -annesini tokat atmayı çok severdi. Annem hizmetçileri, çömlekçi çocuğu ve küçük köpeğini tokatlardı.

Tokat atmak o kadar da kötü değildi, bağırıp çağırmak, bir şeyleri kırıp dökmek ve annem bir erkek arkadaşıyla kavga ettiğinde ağlamak kadar kötü değildi.

Maggie'nin bir yanı yanlış renkteki ata binen adamın babası olmasını diliyordu; tabii tokat atmayı sevmiyorsa. Bayan Anglethorpe sevmeyen erkekler olduğunu söylemişti.

Maggie bunu yapan erkekler olduğunu da biliyordu.

Bu adam Maggie'nin arabanın penceresinden ona baktığını görmüş olmalıydı, çünkü at sırtındaki başka bir beyefendiyle konuşmasının ortasında durakladı, şapkasını Maggie'ye doğru kaldırdı ve ona göz kırptı.

Ona.

Maggie'nin parmak eklemleri şaşkınlıkla ağzına gitti. Ona el sallamak için elini kaldırmıştı ki annesi onu pencereden uzaklaştırdı.

"Seni henüz görmemeli. Doğru an gelene kadar olmaz. Lord Percival'ın size karşı görevini yerine getirmesi için durumun hassas bir şekilde ele alınması gerekiyor."

Araba uzaklaşırken Maggie pencereden uzanıp adama el sallamak yerine elinin üzerine oturdu. Yine de eve döndüğünde, Bayan Anglethorpe ilacını içip uyuduğunda ve annem beyefendilerle gittiğinde, Maggie yatağından salondaki aynaya doğru sürünürdü.

Göz kırpmayı öğrenecekti. Doğru yapana kadar pratik yapacaktı. Tıpkı onun gibi... o adam gibi.

"Lütfen bu çocuğun huzurlu bir uykuya dalmasına ve sabah sağlıklı ve mutlu bir şekilde uyanmasına izin verin."

Esther duasını sessizce mırıldandı, çünkü Valentine henüz tam anlamıyla telaşlanmamıştı. Mızızlanıyor ve huysuzlanıyordu, Kasaba'dan uzaklaştırılmasından yeterince hoşnutsuzdu ki gecede birkaç kez uyanıyordu. Esther'in geceliğinin bağları kolayca çözüldü ve düşünmesine gerek kalmadan çocuğu göğsüne yatırdı.

Esther gözlerini kapatıp bunun bile -bir annenin bebeğini en temel şekilde beslemesinin- neden fiziksel olacak kadar yoğun bir çaresizlik hissine yol açtığını merak ederken, o aç bir bebeğin çaresizliğiyle ona yapıştı.

Valentine höpürdetip emzirirken, Esther vücudunu saran duyguyu inceledi. Umutsuzluk öne çıkan notaydı, ardından da... ıssızlık geliyordu. Başka bir insana sıkı sıkıya bağlı olmasına rağmen tamamen izole edilmiş olma hissi.

"Esther?"

Percival ne zamandır oyun odasının kapısının hemen içindeki gölgelerde duruyordu?

"Eve erken gelmişsin."

Onu herhangi bir şeyle suçlamıyordu - her ne kadar öyle görünse de.

"Wales fazla para ödedi ve uşaklar onu odasına götürdüler, böylece geri kalanımız ayrılmakta özgür oldu." Percival odayı geçti ve kendini diğer sandalyeye attı. Yorgunluk kokan bir hareketle peruğunu çıkardı ve ölü bir post gibi ocaklığın tepesine astı. "Son zamanlarda saraydan nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

Aynı şey olmayan şatafat ve tozdan nefret ediyordu.

"Politikadan hoşlanıyorsun."

Esther'in çocuklarını emzirmesini izlemekten de hoşlanıyordu. Bir zamanlar bunun sevimli olduğunu düşünmüştü.

Valentine ilk göğsünü hallettikten sonra Esther onu ikincisine yönlendirdi. Kadın giysileriyle ilgilenemedi Percival eğildi ve şalını omuzlarına doğru çekerek nemli meme ucunu örttü. Bu tür sıradan yakınlaşmalarda çok başarılıydı, aslında hiçbir şey düşünmüyordu. Sanki o da hiçbir şey düşünmüyormuş gibi ona dokundu.

Esther buna izin verdi, ancak tüm bu umutsuzluk ve ıssızlık, yükselen bir yorgunluk dalgası ve güçlü bir öfke akıntısıyla taşınan sağlıklı bir kızgınlık tarafından geri püskürtülmüştü.

"Siyasetten hoşlanıyorum," dedi arkasına yaslanıp bacaklarını ateşe doğru uzatarak. "Avam Kamarası'nda bir koltuk için adaylığımı koymam konusunda teklif aldım."

"Sanırım bu mantıklı." Esther, Percival'ın ona fikrini sorduğunu geç de olsa fark etti. Kötü ruh haline rağmen konuyu düşünmek için dikkatini topladı, çünkü o kocasıydı ve iyi bir kocaydı. "Kasabada daha fazla bulunmamız gerekecek ve kâhyalarla kiracılar Morelands'ta yönlendirme için size bakıyorlar."

"Evet."

Gözlerini ateşe dikmişti, bu da Esther'in onu inceleyecek zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Tam olarak yaşlı değil ama olgun görünüyordu. Yakışıklı genç subayın son kalıntıları da yerini hiç de itici olmayan bir ağırlığa bırakmıştı. Neredeyse otuz yaşındaydı, gerçi Kasaba'daki ilk sabahlarında onda kırılmış bir saç teli bulmuştu.

Bu konuda hiçbir şey söylememişti.

"Ne düşünüyorsun, Percival? Valentine ve ben senin sırlarını saklayacağız."

Gülümsemesi, büyüleyici olmaya niyetlendiğinde neler yapabileceğinin sadece bir taslağıydı, ama gerçektir. "Eğlenmemiz gerekecek. Dışarı çıkıp dolaşman gerekecek. Tony, Morelands'taki görevleri üstlenebilir -kandırmaya ve dalkavukluk etmeye benden daha uygundur- ve miras ihmal edilmiş sayılmaz."

Bu son gözlem üzerine Percival parmağını Valentine'in yanağında gezdirdi. Çocuk, bu kadar küçük bir adam için büyük boyutlarda bir iç çekişle göğsünü bıraktı.

Percival bebeğe uzanarak, "Ayyaşlığı bıraktı," dedi. "Anne sevgisinin bolluğundan uyumaya hazır."

Esther bebeği almasına izin verdi ve yardım için minnettar oldu. Percival -Oğullarıyla yemek sonrası pek çok kez bir araya gelmiş olan Valentine'ın omzuna bir mendil koydu, Valentine'ı göğsüne bastırdı ve küçük sırtını nazikçe sıvazladı.

"Kasabaya gitmekten hoşlanmıyorsun, değil mi Esther?"

Soru beklenmedik, garip ve cesurcaydı. "Çocuklar pek alışamadılar. Bebekler rutinlerini severler ve Bart ile Gayle Morelands'da her yöne doğru başıboş dolaşmaya alışkindılar. Burada parka geziler ayarlamalıyız. Hizmetçiler de henüz kendilerine çeki düzen vermedi."

Percival içini çekti, sesi küçük oğluna çok benziyordu ama onun kadar memnun değildi. "Sanırım kan davası gütmeleri insanın doğasında var. Çocukları ya da hizmetkârları sormuyordum. Sana soruyordum Esther. Burada mutlu değilsin."

Esther onu seven yanılla, onun kendisini hiçbir şeyle suçlamadığını biliyordu. "Morelands'de mutlu değildim."

Uzun bir süre boyunca tek ses ateşin tıslaması ve patlaması oldu. Percival kreşte odun yakılmasını emretmiş, bunun küçük ciğerler için sürekli kömür dumanı kokusundan daha sağlıklı olduğunu iddia etmişti.

Valentine geçirdi. Tek bir gırtlak patlamasını bir başka memnun bebek iç çekişi izledi.

"Oğlunuz sağlıklı bir sindirime sahip, madam." Percival'ın bebeği ona geri vermesini bekliyordu ama Percival çocuğu omzuna yasladı. "Buna gelince, Moreland'larda nasıl mutlu olabildiğinizi anlamıyorum. Morelands'da çiftlik hayvanları ve kiler faresi dışında kimsenin mutlu olduğundan şüpheliyim."

Percival Morelands'da mutlu değildi. Bu gerçek Esther'i bir suçluluk duygusuyla birlikte vurdu. Yorgun, yalnız ve keyifsizdi ve kocası da -kendisi de aynı üzücü durumdaydı- ona anlayış gösteriyordu. Yorgun argın yatağa düşebilecekken, onu bulmuş ve bu evlilik zeytin dalını uzatmıştı.

Bir sessizlik daha oldu, bu seferki daha düşünceliydi.

"Yatağa gitmeliyiz, Percival. Genelde uygun bir saatte gelmiyorsun ve senin de dinlenmeye ihtiyacın var."

Sıradan gerçeklerin arkasına sığınıyordu ama kocası ona uyum sağlamadı.

"Esther, senin için endişeleniyorum. Bu geziyi organize etmek seni aşırı yormuşa benziyor ve dün sabah yine bayıldın. Bir dakika önce olsaydı, Valentine kollarındayken bu halının üzerine düşerdin."

Esther bu beklenmedik saldırıya karşı gözlerini kapattı. Boşboğazlık ve bağırış çağırışla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Percival'ın şu ya da bu hükümet aşırılığına ya da Kraliyet'e hakarete karşı öfkesi sadece gösterişten ibaretti ve Morelands'taki hayal kırıklıkları düzenli sıkı çalışma uygulamalarıyla kendiliğinden çözülüyordu.

Ama bu... *endişe* onu mahvetti. "Kadın buharlarını önemsememelisin. Gücümü hemen toparlayacağım. Eğer bir koltuk için ayağa kalkmak istiyorsanız, şu andan itibaren Michaelmas'a kadar eğlenebilir, gerekli tüm etkinliklere katılabilir ve Kasaba'da dolaşabiliriz."

Percival ayağa kalktı ve Valentine kollarında, yan odaya geçti. Oyun odasına döndüğünde, alanı savaşmayanlardan temizledikten sonra yerine oturdu ve kuvvetlerini tekrar ilerletti.

"Bence bir doktora değilse bile bir ebeye danışmalısın, Esther."

Doktor ya da ebe istemedi. Kestirmek bile istemiyordu. Esther'in o anda istediği şey kocasının kucaklamasıydı. Bu dürtü şaşırtıcıydı ama olması gerektiği gibi kaybolmadı. "Hasta değilim Percival ve bildiğim kadarıyla hamile de değilim."

Bunu o da bilmeliydi. Birlikte uyuyorlardı ve aynı yatak odasını paylaşıyorlardı. Bazı kocalar karısının bedensel döngülerini fark etmeyebilirdi ama Percival hiç de bazı kocalar gibi değildi. Keşif ona emir vermek kadar kolay geliyordu.

"Bunu düşünecek misin? Biraz kanama mizacınızı yeniden dengeleyebilir."

Haksız da sayılmazdı ama Esther çeşitli yatışlarında, damarlarında henüz akmakta olan miktar konusunda oldukça sahiplenici hissedecek kadar çok kan bırakmıştı. "Bunu düşüneceğim."

"Tek istediğim bu."

Ve sonra, tam çatışmanın sona erdiğini düşündüğü anda, adam onu esir aldı. Onu göğsüne bastırdı ve Esther'in geldiğini görmediği ve kesinlikle kazanmadığı bir tartışmanın ganimeti olarak odadan çıkardı.

Bir subay, durum gerektirdiğinde sesini yükseltebilir, kanlı bir şekilde yemin edebilir, kendini unutana kadar içebilir ve ciddi suçlar için bazı hatalıların kırbaçlanmasını emredebilirdi.

Bir koca ve babanın, yan odada uyuyan çocuklar ve bebeğini emzirirken o kadar sevimli ve üzgün görünen bir eş varken böyle bir çıkış yolu yoktu ki Percival panik içinde saçlarını yolmak istedi.

Esther onun kollarında kendini bir ruh gibi hafif hissediyordu ve Esther'in uysallığı onu Fransızlardan, Kızılderililerden ya da Kanada ormanlarındaki vahşi yaratıklardan daha çok korkutuyordu. Bütün ev boyunca "Percival Windham, beni yere bırak," bile dememişti ve böylesine değerli bir yükü olan adam acele etmemişti.

Onu yataklarının yanına bıraktı ve ardından bornozunu çıkardı. "Yatağa, madam, ve yarın uyuyacaksınız. Eğer yorgunsanız ve

Tıbbi otoriteye danışmak istiyorsanız, size dinlenmenizi söylediğimde *benim* otoriteme boyun eğeceksiniz."

Onun üzerinde hiçbir otoritesi yoktu. Bunu evlenmeden önce de biliyordu ve onun bağımsızlığından zevk alıyordu. Aşık bir adam aptaldı.

Ona ters ters bakmaya çalışırken -lütfen Tanrım, ters ters bakışları çocuklarda karısına olduğundan daha etkili olsun- kadın onun bakışlarıyla karşılaştı. Bu bakışı tanıyordu, bu inatçı, huysuz ifadeyi biliyordu ve bunun işaret ettiği meydan okumaya tahmin edilebilir bir tepki verdiğini hissetti. Esther yavaşça, kasıtlı bir şekilde kollarını kavuşturup geceliğini başının üzerinden yukarı kaldırdığında büyük bir tartışma -belki de şimdiye kadarki en heyecanlı tartışmaları- beklentisiyle kanı hızlandı.

Yüce Tanrım. Lanet olası bir sömürge gibi, sinsi bir saldırı başlatıyordu.

"Seni özledim, Percival. Belki benimle bu yatağa girmek istersin."

Kelimeleri ona bir eldiven gibi fırlattı, hiç de adil olmayan kasıtlı bir ihmal suçlamasıydı bu. Sonra cehennemlik kadın kendini -tüm çıplak, sıcak, kıvrak benliğini- adamın üzerine yapıştırdı ve ağzını bir öpücüğe boğdu.

"Esther..."

Kutsal Tanrım, kendini harika hissediyordu. Adamın eli, kadının böğrünün zarif kıvrımından aşağı kayarken, fanila ve adabın yokluğuyla övünüyordu. Bir erkeğin elleri aç olabilir miydi? Çünkü onunki kesinlikle açtı; onu hissetmek, avuçlarının altındaki kas ve kemiklerinin tam hatlarını ve kaymalarını görmek için. Kadının son aylarda çok nadir görülen çıplaklığı, mantığının karşılıklı olarak dinlenmeye ihtiyaç duydukları ya da bir erkeğin karısını gereğinden fazla rahatsız etmemesi gerektiği konusunda öne sürebileceği her türlü argümanın önüne geçti.

Bu *gerekliydi*. Percival'ın öpücükler arasında giysilerini fırlatıp atması gerekiyordu; evliliklerinin ilk haftalarından beri yapmadığı gibi karısını yatağa atması gerekiyordu. Onun üzerine tırmanması ve bedenini kendi bedeninin altına hapsederek ağzını kendi ağzıyla yağmalaması bir sonraki nefesi kadar gerekliydi.

Ve sonra -sadece bir koca ve baba değil, aynı zamanda hâlâ aşık bir adam olduğu için- kendini biraz dizginlemeye çalışması gerekiyordu.

"Bir kılıf bulmalıyım, Esther." Pusulanın ibresi doğrudan Percival'in karısını gösterdiğine göre, kılıflar odanın öbür ucunda, gardırobun içinde bir yerlerde saklı duruyordu.

Ağzını tekrar adama dayadı, dişlerini çene kemiğine geçirdi, acıtacak kadar değil ama dikkatini dağıtacak kadar. "Kılıflar kırılır. Sev beni." Sözlerini vurgulamak için diliyle adamın alt dudağında gezindi, ağzının içine daldı ve sonra geri çekildi.

"Esther, senin için endişeleniyorum-" Çok endişeliydi. Kızın uyandırdığı tutku fırtınasının altında bir yerlerde onun için, evlilikleri için, ailesi için endişeleniyordu. Neredeyse çılgına dönmüştü.

Ancak siki tamamen farklı ve -o anda- daha ikna edici bir şekilde perişan olmuştu.

"Sev beni."

"Seviyorum. Seni seviyorum, lanet olsun, ama Tanrı aşkına, eğer durmazsan

-" Saldırıya geçti, kadının ağzını kendi ağzıyla kapattı ve ellerini yastığın altına sıkıştırdı.

Kıpırdamadan durdu, göğüsleri onun altında kabarıyor, büzülmüş meme uçları onun göğsüne sürtünüp geri çekiliyordu. Gözlerinin kısılmasından, onun *nefes alışının* bile kendisine ne yaptığını anladığını fark etti.

"Seni seviyorum," dedi tekrar, daha yumuşak bir sesle. Bu sefer bir yalvarış. "Seni sevmeme izin ver."

Gözlerini kapattı, ne anladığı ne de hoş karşıladığı bir düelloda ondan alabileceği kadar teslim oldu. Yanağını öptüğünde, parmaklarının onunkilerdeki tutuşu değişti, çıplaklığıyla ona meydan okuduğunda aklındaki cinsel düşmanlıkların başlangıcından ziyade ellerin birleşmesi haline geldi.

"Seni seviyorum Esther. Seni her zaman seveceğim."

Onu *nasıl* seveceği hem giderek daha belirsiz hem de giderek daha önemli hale geliyordu.

Yine de onunla birleşmek, Tanrı'ya şükür, onun yeteneği dahilinde kaldı. Küçük bir sonsuzluk boyunca onu öptü. Yüz hatlarının her birinin dokusunu yeniden tanıdı, dudaklarını ve burnunu kullanarak -Esther bir keresinde burnuna olan sevgisini itiraf etmişti- yüzünün haritasını çıkardı. Dilinin ucuyla dudaklarının izini sürdü, sonra önce çenesini, sonra da yanağını saçlarına yaslamak için durakladı.

Saçlarını seviyordu, kalın, parlak örgülerle toplamadan önce omuzlarına dökülen altın sarısı bolluğunu seviyordu.

Kadın kalçalarında küçük, huzursuz hareketler yapmaya başladığında, adam bacaklarının arasına yerleşti ve tembel, rahatlatıcı adımlarla kendini kadının bedenine geçirdi.

Bunu nasıl unutmuştu? Kendini onun içine ittiğinde kulağının dibinde duyduğu o ilk, güzel, yumuşak iç çekişin anısını nasıl kaybetmişti?

Daha bir ritim bulamadan, ona en ufak bir tatmin duygusu yaşatmadan, Percival neredeyse tükenmek üzereydi, karısının bedeninde bulduğu hazzın derinliği o kadar şaşırtıcıydı ki. Kadın kendini Percival'ın hamlelerine bıraktı, ona karşı gerildi ve Percival'ın kontrolünü elinden almak için sağlam bir hamle yaptı. Percival karısını memnun etmeye yönelik vahşi bir kararlılık ile cinsel yoksunluğun aynı derecede vahşi etkileri arasındaki dengeyi korurken, Esther'i arzudan başka bir şeyin de pençesine aldığını belli belirsiz algıladı.

İlk ürperti içinden geçti; sonra ona doğru eğilerek, onu zevke doğru takip edebileceğinin sinyalini verdi. Sertçe itti, sonra kadın sarılıp inerken daha sert, sonra daha da sert.

Son düşüncesi -kuşkusuz umutsuz bir hayal gücüydü- Esther'in tutkusunun gerçek olduğuydu ama kadın onun altında titriyor, inliyor ve sadece arzuyla değil, çaresizlikle de boğuşuyordu.

Üç

"Esther, Kasabaya bu gidişin seni bitkin ve solgun gösteriyor. Percival kendinden geçmiş olmalı."

Gladys, Morelands'ta bir gün daha kapalı kalmanın ona bir megrim vereceğini bildirmişti ve Tony, görünüşe göre tam bir ihtiyatlılık ve karısının megrimlerinden ölümcül bir korkuya sahipti, ailesini buna göre taşradan topladı.

Bir gece boyunca dinlendikten sonra, Gladys'in soğuğa, her şeye aldırmandan parka gitmek için askerleri toplamasından başka bir şey yapamazdı.

Esther yavaşça, "Kargaşanın etkisinden henüz kurtulamadım," diye cevap verdi. Dürüst olabilirdi çünkü oğlanlar, hizmetçiler ve Gladys'in büyük kızıyla birlikte bir sonraki arabadaydı.

Gladys ona sertçe baktı. "Taşınma yüzünden mi? Buraya taşındıktan sonra kendini toparlayamadın mı?"

"Ondan da değil." Gerçeğin ortaya çıkması her zaman rahatlatıcı bir şey değildi, ama içinde bir rahatlama vardı. "Sanırım Valentine'ın doğumundan."

Araba, Grosvenor Meydanı'nın kurumuş ağaçları ve ölü çimenleri arasından takırdayarak geçti. Gladys pencereden dışarı baktı ve sonra bir iç çekti.

"Elizabeth'le birlikte benim için daha kötüydü. Ağlamayı asla bırakamayacağımı düşündüm.

O kadar insan arasından Grace'i rahatlattı."

Majestelerinin herhangi biri için teselli olabileceği fikri ilgi çekiciydi. "Nasıl?"

"Hatırlayacaksınız, Eustace'ı daha beş yaşındayken kaybetmişti. Bir annenin melankoliye teslim olmaması gerektiğini, çocuklarının her zaman

Onları dünyaya göndermek zorunda olmanıza rağmen, bazı konularda sizinle birlikte. Sanırım Tony'yi de köşeye sıkıştırdı ve ona beni canı pahasına korumasını söyledi."

"Sanki öyle değilmiş gibi?"

Gülümsediler, ancak sohbet tekrar kesildiğinde Esther, Gladys'le bu tartışmayı daha önce yapmamış olmalarına hayret etti. Belki de aralarında altı yaşın altında altı çocuk olduğu için çok meşguldüler.

Melankoli ciddi bir kelimeydi, potansiyel olarak tehlikeli bir kelime. "Çok fazla ağlamıyorum. Neredeyse hiç, ama bir his var..."

Gladys sessizliğin içine daldı. "Bebek doğduktan sonra kalbin iğrenç bir şekilde ağrıyor. Ben küçük bir kızken yazın Lyme'a giderdik. Çıplak ayaklarımla sahilde durur ve suyun ayak bileklerimin etrafında dönmesine izin verirdim. Elizabeth doğduktan sonra, sanki bir şey ayak bileklerimi aynı şekilde sürüklüyor, tüm mutluluğumu alıp denize doğru çekiyor gibi hissettim. Her şeye ve hiçbir şeye ağlardım."

Bir peni için... "Bayıldın mı?"

"Charlotte gelene kadar hayır."

Başka bir ortak gülümseme, neşenin yakınından bile geçmiyor.

"Tekrar taşıyacağımı sanmıyorum." Gerçi dün gecedен sonra... Dün gece bazı açılardan bir hata, bazı açılardan da çok gerekli bir şeydi. Esther tüm meseleyi tam olarak çözememişti ama iyi uyumuştı ve herhangi bir doktora danışmak için hazırlık yapmamıştı.

Percival kahvaltıda da bu konuyu açmamıştı.

"Esther, perdeyi indir." Gladys uzandı ve pencereyi örten deriyi açtı.

"Günlerce görebileceğimiz son güneş ışığını neden kapatıyoruz?" "Çünkü o iğrenç O'Donnell denen kadın açık kulübesinde oturuyordu. sokakta zavallı bir adamla flört ediyor."

"O da hayatını kazanmak zorunda, Gladys." Esther hayırsever olabilirdi, çünkü Percival evliliklerinin başlarında -erken ve sık sık- kendisini profesyonel ilişkilerin dramından ve açgözlülüğünden kurtarmaya hazır olduğunu söylemişti.

O zamanlar ona inanmıştı. Pencere ile perde arasındaki aralıktan Esther, Percival'ın eski metreslerinden Cecily O'Donnell'ı inceledi; tekirler yeni bir geline rakiplerinin tam olarak nerede olabileceğini bildirmekten çok mutlu olurlardı. Hanımefendinin saçları özenli ve pudralıydı, üzerine yeşil saten bir kaleche örtülmüştü. Beyaz manşonu muazzamdı, kıyafeti gösterişli denecek kadar zarıftı ve gözlerinde Esther'in birkaç metrelik mesafeden bile görebileceği bir hesaplama vardı.

Araba, Bayan O'Donnell'ın flört eden delikanlısının yanından geçerken Esther, Percival'ın önceki gece söylediği sözleri düşündü: Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim.

O zaman ona inanmıştı. Kış gününün sert ışığında ona hâlâ inanıyordu.

"Beni kabul etmen ne güzel, Kathleen."

Percival son beş yıldır çok az gördüğü, evlenmeden önce ise her santimini gördüğü kadının elini eğilerek öptü. Elleri hâlâ yumuşak, gülümsemesi zarif ve mütevazı evi misafirperverdi.

Yine de yaşlanmıştı. Bir fahişenin hayatı yalanlarla doluydu, gerçekte tehlikeli ve yorucu olduğu halde zor olanı kolay ve eğlenceli gösteriyordu. Percival artık evli olduğu için bunu biliyordu.

Ya da belki de bunu hep biliyordu, ama şimdi bundaki payını kabul etmeyi göze alabiliyordu.

Kathleen St. Just zarif bir reveransla ayağa kalktı. "Lordum, iyi görünüyorsunuz.

Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

Çaydan nefret ediyordu ve yeraltı dünyasına yapılan yolculuklarla ilgili Yunan efsaneleriyle ilgili nedenlerden dolayı onun çatısı altında hiçbir şey tüketmek istemiyordu. Onun elini bıraktı.

"Benim için bir şey yok ve fazla zamanınızı almayacağım. Umarım iyisinizdir?"

Odaya şöyle bir göz gezdirdi, şimdi incelediğinde odanın da birkaç yıpranma belirtisi gösterdiğini fark etti. Mum ışığında, Türkiye halısının yıpranmış kenarı ya da duvarda bir tablonun asılı olduğu açık renkli dikdörtgen belli olmuyordu.

Günün sert ışığında dekor önemli ölçüde bozulmuştu.

"Yeterince iyiyim. Duyduğuma göre artık baba olmuşsun." Percival'ı beş yıldan daha uzun bir süre önce buraya yaptığı ziyaretlerden tanıdığı bir kanepeye götürdü. Koltuğun minderlerinde birden fazla kez hanımefendiden zevk aldığı için olabildiğince nazıkçe oturdu.

Bu sorti çok garip bir hal alıyordu ama bir not göndermek işe yaramayacaktı.

"İnanır mısınız, dört sağlıklı oğlum var."

Onu düşündü. Saçları hâlâ zengin, koyu kumral, gözleri muhteşem bir yeşildi. Boyası ve pudrası olmasa bile -özellikle de onlar olmadan

-Güzel bir kadındı, ama yine de... çiçeği burnunda değildi. Süvari tabiriyle, çok sert sürülmüş ve çok fazla ıslatılmıştı ve dünyadaki tüm paralar bunu telafi edemezdi.

"Ya hanımefendi eşiniz? O nasıl?"

Bu soru Kathleen St. Just'ın yakın hayranları arasında evli erkeklere yer vermediğini kibarca hatırlatıyordu -ya da beş yıl önce vermiyordu. Percival onun bu yönünü sevmiş, bu yüzden ona saygı duymuştu.

"Size gelme nedenim hanımefendi karımla ilgili."

Ayağa kalktı, lanet olası kanepe Esther'in sorunlarını tartışmak için uygun bir yer değildi. "Bir şeyler içmek istemediğinize emin misiniz lordum?"

Lordum mu? Geçmişte ona nadiren lordum derdi ama şimdi bu unvanı kullanmanın rahatlığı vardı. Kathleen temelde düşünceli bir kadındı, gençken yeterince takdir etmediği bir şeydi bu.

"Hiçbir şey, teşekkür ederim." Arka pencereden dışarı bakmak için ondan uzaklaştı. Baharda çiçek cümbüşüne dönen küçük bahçesi, şimdi ölü, karışık yapraklar ve çıplak topraktan oluşan kasvetli bir alandı ve arka çitin yanında kirli bir kar izi vardı. "Tavsiyeye, Kathleen'e ve bilgiye ihtiyacım var ve bunları her zamanki kaynaklardan alamıyorum."

"Sizinle dedikodu yapmayacağım lordum. Kimse hakkında değil. Siz lord tiplerinin gündüzleri birbirinize sövüp geceleri kadeh kaldırmayı ne kadar sevdiğinizi biliyorum."

Döndü ve ona gülümsedi. "Biliyor musun, karım da sık sık bana karşı aynı sert tonda konuşur. Müthiş bir kadına her zaman hayranlık duymuşumdur."

Bu iltifatla onun kafasını karıştırmıştı. Güzel kemerli kaşları aşağı indi. "Perci - Lordum, burada ne yapıyorsunuz?"

Açık sözlü olabilen kadınlara da hayrandı.

"Karım bir şeyden dolayı hasta ve bir doktora danışmak istemiyor. Bunu önerdiğimde beni açıkça reddetmedi ama reddetmemek gibi bir tarzı *var*. Sorunu her neyse, kadınsal bir sorun. Ben hasta olduğumda bana her zaman bir tentürdiyot ya da yara bandı önerirdin ve senin ilaçların genellikle işe yarardı."

Kathleen de kanepeyi terk etti ve büfeye gitti. Sürahilerin hiçbirisi dolu değildi, hatta her birinde sadece birkaç santim içki vardı. Kadehin üzerindeki elleri solgun ve zarıftı ama bu görüntü Percival'a da soğuk gelmişti. Bakışlarını, küçük bir çocuğun kirli kardan kartopu yapmakla meşgul olduğu kasvetli arka bahçeye çevirdi.

"Anladığım kadarıyla karınızı seviyorsunuz?" Percival, kadının ses tonundaki soğukluktan, bu sorunun muhtemelen bir daha asla evlenmeyecek ve saygınlık iddiasında bulunmayacak bir kadın için acı verici olduğunu anlamıştı.

Bakışlarını arka çite kirli kartopları yağdıran küçük çocuktan ayırmadı. Çocuk iyi nişan alıyor, taş duvara tam olarak aynı yükseklikte beyaz patlamalardan oluşan düzgün bir sıra bırakıyordu. "Karımı çok seviyorum, yoksa burada olmazdım."

Kartopları birbiri ardına duvara çarparken Kathleen bir süre hiçbir şey söylemedi. "Semptomlarını tanımlayın."

Çocuk cephanesi bitip daha fazlasını yapmak için karda ve çamurda diz çökerken elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Enceinte mi?"

Percival başını salladı, Kathleen'in bakışlarıyla karşılaşmaktansa arka bahçedeki meşgul küçük askeri izlemek çok daha rahattı. "Taşıyormuş gibi kokmuyor."

Kathleen gelip onun omzunda durdu. "Bu da ne demek şimdi?" Soruya eski aşinalıklarından bir dokunuş karışmıştı. Sadece bir dokunuş.

"Eşim her zaman gül kokusu taşır. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum, çünkü parfüm kullanmıyor. Belki sabunundan ya da gardırobundaki poşetlerden. Sadece... o, onun kokusu. Gözlerim bağlıyken, sadece kokusundan bile onu diğer yüz kadından ayırabilirim. O taşırken, kokuda daha çok hindistan cevizi tonu var. Çok hoş, biraz daha topraksı. Bunu ikinci çocukta fark ettim, üçüncü ve dördüncüde de aynıydı."

Kadına baktı ve onun da çocuğu izlediğini gördü. Gözlerindeki ifade ona Esther'in -bu evde adını ağzına almamayı başardığı Esther'in- Valentine'a baktığı zamanki halini hatırlattı. Hüzünlü, sevimli ve çok ama çok uzaktaydı.

"Tahminimce leydinizin zamanın düzeltemeyeceği bir rahatsızlığı yok lordum. Muhtemelen art arda doğumlar yüzünden zayıf düşmüş ve ruhen yıpranmıştır. Kız kardeşimin dokuz, erkek kardeşimin karısının sekiz çocuğu var. Ona karşı düşünceli olmalı ve onu dinlenmeye, iyi kırmızı et yemeye teşvik etmelisiniz - eğer eğilimi varsa organ eti. Biftek ve böbrek turtası ya da ciğer en iyisi olur. Hiçbir koşulda kan aldırmamalı; sağlığı ve morali düzelene kadar tekrar gebe kalmamalıdır. Moralini düzeltmek için hafif egzersizler yapmasını sağlamalısınız; yürüyüş ya da yürüyüş, yorucu şeyler değil."

Esther organ etinden nefret ederdi. Beş yıl boyunca bir kez bile karaciğer ya da böbrek yediğini görmemişti.

"İyileşmesi ne kadar sürer?"

Kathleen kollarını kavuşturdu ve onu süzdü. Uzun boylu bir kadındı ve onun bakışlarıyla karşılaşmak için birkaç santim yukarı bakması gerekmedi. "Bir ebeye ya da soylu hanımlar arasında çok popüler olan şu erkek ebelerden birine sorabilirsiniz."

"Tıp mesleğinin dedikoduya ve şarlatanlığa eğilimli olmayan bir üyesiyle henüz tanışmadım - eğer birini önerebilerseniz?" Güvenilir bir referans için gelmişti. Demimonde'un hanımları sağlıklarını tehlikeye atmayı göze alamazlardı, özellikle de kadınlara özgü konularda.

"Biraz düşünmeme izin verin. Aklıma bazı isimler gelirse, onları size gönderebilirim."

"Çok memnun olurum." Bu aynı zamanda bu garip görüşmenin sona ermesini de sağlayacaktı. Percival Kathleen'e talimatını verirken küçük çocuk oyununu bırakmış ve arka bahçede gözden kaybolmuştu. Percival belli belirsiz çocuğun kime ait olduğunu, güneşli olmasına rağmen gittikçe soğuyan bir günde gözetimsiz oynamasına izin verilmesini merak etti.

Kathleen ona kapıyı gösterdi ve Percival onun gözlerinde ya hayal kırıklığı ya da gideceği için rahatlama görmüş olabilirdi.

Giriş holü çiçeklerden yoksundu-Kathleen çiçekleri her zaman sevmiştir. Onunla ilgili bu bilgiyi biliyor olması hem hüznü hem de kendisini yaşlı hissetmesine neden olan duygusal bir duyguydu.

Eldivenlerini giyerken durakladı. "Kathleen, bir şeye ihtiyacın var mı? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Hizmetçi yok, çiçek yok. Sürahilerde az miktarda içki, muhtemelen rehin alınmış tablolar... Mesleğinde en parlak gençlik dönemlerini geride bırakan herkesin kaderine yenik düşüyordu.

Sanki ondan küçük bir borç isteyecek, sonra da bu son gurur kırıntısını da pratik şeylere feda ettiği için kendinden ve ondan nefret edecekmiş gibi perişan görünüyordu. Koridorda bir kapı çarptı ve küçük çocuk Kathleen'in eteklerine çarparak geldi.

Delikanlı hiçbir şey söylemedi ama birçok generale yakışır bir bakışla Percival'a döndü. Pantolonunun dizleri ıslak ve çamurluydu, saçları dağınık, koyu bir paspas gibiydi ve soğuktan kızarmış küçük eli annesinin eteğini bir avuç tutuyordu.

"Merhaba, efendim." Percival söyledi. Bu adam Bart'ın yaşlarında görünüyordu, belki biraz daha büyüktü ve onun kadar inatçıydı -ki bu iyi bir şeydi. Erkekler inatçı olmalıydı. "Size iyi günler."

Kathleen eliyle delikanlının saçlarını düzeltti ve ona Galce bir şeyler söyledi. Çocuk isyankâr görünüyordu ama başıyla selam verdi ve "İyi günler lordum," diye mırıldandı. Bakışları hiç değişmedi.

Percival ayrılırken, bu hırçın genç adama karşı neden hemen bir yakınlık hissettiğini anladı: Kathleen'in oğlunun gözleri, Percival'in kendi çocuklarınıninkiyle aynı yeşil tonundaydı. Gayle'in sahip olduğu inatçı çene, Victor'un doğduğundan beri sahip olduğu kıvrık kaşlar, Bart'ın zevk aldığı dizlerini çamurlama eğilimi de aynıydı.

Küçük çocukların bu kadar farklı yerlerden gelip birbirlerine bu kadar benzemeleri şaşırtıcı.

Annem Maggie'yi omuzlarından yakaladı ve zorla suya doğru çevirdi. "O çocuklar senin kardeşlerin."

Serpentine'in kenarında oluşan buza atmak için kenarda taş arayan iki çocuk vardı. Çocuklardan biri sarışındı, diğerinin saçları Maggie'nin kızıl saçlarından birkaç ton daha koyuydu ve her ikisi de çoğu çocuk gibi taş atmakta iyiydi.

"Kız kardeşlerim olmasını tercih ederim." Kız kardeşler, yeniden oluşacak buzları kırmak gibi aptalca bir şey yapmazlardı.

Annemin parmakları Maggie'nin omuzlarında rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. "En azından birinin erkek olduğuna sevin. Babanın babası ve babanın ağabeyinin sağlık durumları kötü ve hızla kötüleşiyorlar, ama onlardan biri babandan daha uzun yaşarsa, o sarışın çocuk bir sonraki dük olacak."

Annesi bundan son derece memnun görünüyordu. Maggie'nin neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği kadarıyla dük olmak da aptalca bir şeydi.

"Kim bu bayan?"

"O solgun Viking yarattığı babanın karısı ve onunla mutlu olsun." Annem bu bilgiyi adeta hırlayarak söyledi. Maggie, annesinin omuzlarını tutuş şeklinden morarmış olabilirdi.

"Peki ya diğer bayan?"

"Lord Tony'nin karısı, babanın evlilik yoluyla kız kardeşi. Lord Tony varislerden istediğini seçebilecekken neden at suratlı bir Valkyrie ile evlendi, anlamıyorum. Windham erkekleri inatçıdır. Bunu unutmayın."

Ne zaman hatırlayacaksın? Tedirginlik soğukla birlikte Maggie'nin kol ve bacaklarını titretti. "Gerekli olana ihtiyacım var."

Annem onu salladı. "Hayır, yapamazsın. Arabaya binmeden önce sana gitmeni söylemiştim."

Annem Maggie'nin babasını bir kez daha görebilmek umuduyla parkta gizlenmeye ve saat başı Mayfair'de dolaşmaya başlayalı yıllar olmuştu.

Yine de Maggie umutsuzca o gülen, taş atan çocuklardan ve kızıl saçlı arkadaşına gülümseyen güzel sarışın kadından uzaklaşmak istiyordu. Onların neşesi ve rahatlığı Maggie'yi endişelendiriyordu.

"Gerçekten gitmem gerek anne. Özür dilerim."

Tabii ki annem ona tokat attı. Soğuk bir yanağa atılan tokadın kendine özgü bir acısı vardı; soğuk hava yüzünden daha da kötüleşen bir acı ve yanık. Maggie *bunu* hatırlayacak ve ağlamayacaktı - ağlamak bebekler içindi.

"Seni aşağılık küçük sıçan," diye tısladı annem. "Yaptığım her şey, her şey senin iyiliğin için ama sen yine de mızımlanmaya devam etmeli ve tüm planlarımı bozmalısın. Seni en kötü gecekondu mahallesindeki en alçak kilisenin merdivenlerinde kimsesiz bir çocuk olarak bırakmalıydım-"

Maggie kaçınılmaz ters darbeyi bekleyerek geri çekildi, ama suyun aşağısında çocuklar artık taş atmıyorlardı. Ona ve anneme bakıyorlardı. Artık gülmüyorlardı.

"Seni izliyorlar anne."

Hepsi, oğlanlar, iki kadın, küçük bir kızın elinden tutmuş bir bakıcı, oğlanların yanında bir uşak ve ikinci bir bakıcı. Hepsi kıpırdamadan durmuş, annenin Maggie'ye tekrar vurmak için elini kaldırmasını izliyorlardı.

O el yavaşça aşağı indi ve Maggie'nin pelerininin yakasını düzeltti. "Bırakın izlesinler. Gösteri daha yeni başlıyor. Hadi gelin."

Maggie arabaya dönerken annesine yetişmek için koşmak zorundaydı, ya koşacak ya da sürüklenecekti. Omzunun üzerinden baktı ve çocukların

Hâlâ izliyordu, uzun boylu sarışın kadın da öyle.

Babamın karısı güzeldi ve Maggie için endişelenmiş görünüyordu. Annem Maggie'yi arabaya bindirene kadar kadın onu izlemeye devam etti ve araba uzaklaşırken bile Maggie pencereden dışarı baktı ve kadının hâlâ onu izlediğini gördü.

Büyüdüğümde ben de bir Viking yaratığı olmak istiyorum.

Esther bir kadeh dolgun kırmızı şarap eşliğinde kocasına baktı - beyaz şarabı tercih ederdi ama birileri menüleri karıştırmıştı, bu yüzden kümes hayvanı yerine dana rosto servis edilmişti.

"Bir ısırık daha al, canım." Kadın, adamın uzattığı çataldan mecburen bir şeyler ısırdı. "Bugünkü park gezintisi hoşuna gitti mi?"

"Ben beğendim ve sanırım çocuklar da çok beğendi." Soğuğa rağmen yemeğin çoğundan keyif almıştı. Ayrıca kocasının yemek boyunca dikkatini çeken ilgisinden de hoşlanıyordu. "Odamızda yemek yememizin bir nedeni var mı, Percival?"

"Tony ve Gladys biraz mahremiyet istediler."

Bu, doğaçlama bir yalan gibi duruyordu. Tony ve Gladys gün boyunca mahremiyet arıyor, bazen de bulmaları gereken mahremiyeti bulmaya zahmet etmiyorlardı. Esther mükemmel bir şekilde hazırlanmış bifteğinden bir ısırık daha aldı ve kocasını günün olayları konusunda desteklemenin bir yolunu aradı.

"Peki bugün kendine ne yapacak bir şeyler buldun Percival?"

Gümüş çatala saplanmış bir sonraki biftek lokmasını inceledi. "Bu ve şu. Bir doktora danışmayı düşündünüz mü?"

"Yapmadım." Kendisini rahatsız eden tek şey ezici bir yorgunluk ve geçici bir annelik melankolisi iken o da yapmazdı. "Yemeğinizi ihmal ediyorsunuz, efendim."

Et suyunda yüzen kızarmış havuçları inceledi. "Peter, Kasaba'ya doğru yola çıktığımızdan beri odasından çıkmadı. Yemek için aşağı inmiyor."

Percival'ın bir doktordan söz etmesine Esther'in öfkesi azaldı. Elinden geldiğince nazıkçe konuştu. "Doktora gitmem için beni zorlaman kardeşinin sağlığını geri getirmeyecek, kocacığım."

Arkasına yaslandı, ifadesi okunamıyordu. "Yarın benimle ata binmeye gelir misin? Öğlen parkta kısa bir tur atar mıyız?"

Esther'in ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da bir şeylerin peşindeydi. Percival Peter için, dük için, kolonilerdeki piyadeler için ve kralın sağlığı için endişeleniyordu.

Ve kocası onun için endişeleniyordu.

"Elbette, hava müsaade ederse sizinle geleceğim." Eğer mews'e taşınması gerekiyorsa, öğlene kadar eyerde olurdu. "Avam Kamarası'nda oturmayı hiç düşündünüz mü?"

Çünkü onu ne kadar incelerse incelesin ve günün olaylarını gözden geçirirse geçirsin, Esther Percival'in eyerinin altına hangi çapağın girdiğini anlayamıyordu. Peter daha önce de yatağına girmiş ve Arabella onu sonunda yatağından kaldırmıştı.

Yemeği sessizce bitirdiler ve tabaklar kaldırıldığında Percival, Esther'in, şimdilik sadece kendisinin bildiği bir amacın peşinde olduğuna dair şüphesini doğruladı.

"Ben yatmaya gidiyorum, karıcığım. Bana katılacak mısın?"

Kocasından şu anki meşguliyetiyle ilgili dürüst bir cevap almaktan başka bir şey istemiyordu. Esther'in aklına kocasının kendini suçlu hissediyor olabileceği ancak yatakta yan yana ve birbirlerine dokunmadan yattıkları zaman geldi.

Dün gece gebe kalmayla sonuçlanmış olabilirdi, hatta muhtemelen sonuçlanmıştı.

Bir çift olarak o kadar bereketliydi, o kadar

kutsanmışlardı. "Percival?"

"Canım?"

"Dün gece için pişman mısın?" Bunu karanlıkta sorabilirdi. Ona neyin yanlış olduğunu ve bu konuda ona yardım etmek için ne yapabileceğini soramazdı. Yorganın altında, onun parmaklarının elinin etrafına dolandığını hissetti.

"Karımla seviştiğim için asla pişmanlık duymam."

Tam olarak gerçek dışı olmasa da bir başka yalan daha. Esther onun yanına yuvarlandı, bir bacağını kalçasının üzerine attı ve kollarının onu sardığını hissetti. Sessiz kaldı ve bu da bir çeşit yalan söylemeydi.

Esther'in söylemek istediği şey, o yatak odasının karanlığını doldurmak için yanıp tutuşan kelimeler, parka yaptıkları ziyaretten hafızasına kazınan tek ve keskin bir anla ilgiliydi.

Cecily O'Donnell, ocuklar Serpentine kıyısındaki bir buz parçasını yok ettiklerinde arabasından çıkmıştı. Yanında küçük bir ocuk vardı. Bayan O'Donnell'inki kadar kıızıl saçları olan bir kız çocuğunun, göz alıcı yeşil kaleciğinin altında olduğu ortaya ıktı.

Esther, vakur ocuğun Bart ve Gayle'in taşlarını fırlatmalarını, glşmelerini ve uzun süre eve tıklımış çocuklar gibi hareket etmelerini seyretmemek için kendini zor tutmuştu.

Kız metanetliydi, annesi tarafından sertçe tokatlandığında bile gözyaşlarına yenik düşmüyordu, çünkü Bayan O'Donnell'in çocuğu olmalıydı. Annesinin cömert ağzı, annesinin kıızıl saçları vardı. Esther kızın yaşını tahmin etmek zorunda kalsa, boyuna ve duruşundaki ağırlığa bakarak onu Bartholomew'dan en az bir yaş büyük sayardı. şimdi güzeldi ve birkaç yıl içinde daha da gzelleşecekti.

Bart'a hamile kalmadan bir yıl önce Percival Kanada'da olacaktı. Bunun farkına varmak hiç de rahatlatıcı değildi.

"Aklı başında herhangi bir insanın daha fazla üniformayı savunmadan neden daha fazla mühimmat satın alınmasını savunduğunu anlayamıyorum. Tüfekleri tutan adamlar soğuktan ölüyorsa tüfekler ateş etmez. Orman botlarını rtmşse askerler yürüyemez."

Tony nadiren telaşlanırdı, ancak telaşlanması hoş karşılanırdı.

Percival Comet'i patikanın ortasındaki keskin kokulu at pisliği yığının etrafından dolaştırdı. "Onların argümanı şu ki, biz

kırmızı alay kıyafetleri dışında bir şey giymişler. Bizim çocukların sırtında da hedef resmi olabilir."

"Ama savaşın dumanı ve gürültüsü içinde, toplar her yöne ateş püskürürken, bir adamın kendi birlikleri tarafından öldürülmesini engelleyen tek şey o kırmızı üniformalar oluyor."

Bu da doğrudu ve moral bir şekilde geleneksel üniformalara da bağlıydı.

"Bazı sorunların iyi bir çözümü yoktur," diye cevap verdi Percival, "ve her halükarda, gülleleri talep etmek yeni üniformaları talep etmekten daha kolaydır. Senden Morelands'a geri dönmeni istesem gider miydin?"

Tony'nin atı Comet kadar titiz değildi. Başka bir atın yakın zamanda geçtiğine dair bir sonraki kanıtta, iğdiş edilmiş at, arka ayağını sıralı yığının ortasına koyarak ilerledi.

"Yakında ailenin reisi olacaksın, Perce. Bununla gerektiği kadar yüzleştğini sanmıyorum. Eğer beni Morelands'a göndermek istiyorsan, Morelands'a gideceğim. Gladys anlar."

Esther de bazı şeyleri anlıyordu. "Peter yine yatalak oldu. Arabella eşiyle meşgul olduğu için, Majesteleri de artık yemeklere gelmiyor."

Tony'nin dudakları büzüldü. Etraflarında, bu erken saatte parkın soğuğuna göğüs geren çok az kişi vardı. Güneş ışığı Serpentine'den kırılğan parçalar halinde yansıyor ve Percival günün ilerleyen saatlerinde Esther'le yapacağı gezintiyi iptal edip etmemesi gerektiğini düşündü.

"Majesteleri surat asacak biri değildir," diye gözlemledi Tony. "Yaşlı Thomas ne diyor?"

"Yaşlı Thomas bana düzenli raporlar gönderiyor. Majestelerinin de yayınını kestiğini söylüyor."

Bu da endişe vericiydi. Percival'in çocukluğundan beri hatırladığı düğ, her duruma ayak uydurabilen, konuşkan, son derece kendine hakim bir adamdı. Morelands'daki yaşlı, kafası karışık adam ise Percival'ın efendisiyle sadece üzücü bir benzerlik taşıyordu.

"Ben giderim, Perce. Gladys alışveriş yapmak ve organize olmak için bir iki gün isteyecektir ama ben gideceğim."

"Teşekkür ederim."

Yolun dönemecine geldiklerinde ikisi de sessizliğe gömüldü. Birkaç metre ileride zarif bir doru kırsağın üzerine tünemiş bir kadın oturuyordu; kadının pudralanmamış saçları neredeyse atın pırıl pırıl kürküne uyuyordu.

Ve görülecek bir damat yok.

Percival'ın tüm içgüdüleri ona bunun bir tuzak olduğunu söylüyordu. Kathleen St. Just'ı görmek aklına geçmişi getirmişti ve Percival için bu geçmiş Cecily O'Donnell'ı da içeriyordu. Bu yolculukta yolları henüz kesişmemişti ve Percival kadından tamamen uzak durmayı umuyordu.

Percival Kathleen'i sevse, ona saygı duysa ve iyi olmasını dilese de Cecily O'Donnell ile olan ilişkisi pahalı, kokuşmuş anılar ve rahatsız edici pişmanlıklardan oluşan küçük bir koleksiyondan ibaretti.

"Lord Hazretleri, günaydın!"

O'Donnell'lar her zaman iğrenç bir şekilde ileri gitmişlerdi. Percival soğukkanlılıkla başını salladı ve Comet'i yol boyunca itti.

Yolu tamamen kapatmak için atını çevirdi; kendisi bir kısrak, Percival ise genç bir aygır üzerindeyken bu çok aptalcaydı. "Hadi ama Percy! Eski bir dostu selamlayamaz mısın? Ve Tony, sen hiç düşmanca davranmazdın."

Percival'ın aklına, Cecily O'Donnell bile karısıyla birlikte olsaydı ona yaklaşmayacağı gibi tuhaf bir düşünce geldi. Keşke öyle olsaydı.

"Madam, iyi günler." Şapkasının kenarına bile dokunmadı.

"Tony, sen şimdi git. Sevgili Percy ve benim özel olarak konuşmamız gereken şeyler var."

Kendini misk kokulu, tatlı bir paçuli kokusuna bulamıştı ve çok daha genç ve aptal bir erkeğin flört ettiğini düşünebileceği bir tonda şarkı söylüyordu.

Tony, sağ olsun, olduğu yerde kaldı ve tek bir selam bile vermedi.

Percival, Comet'in başını rahatça sallamasına izin verdi. "Sizinle tartışacak bir şeyim yok hanımefendi. Aygırımı uygunsuz bir gösteriye kışkırtmak istemiyorsanız, kenara çekileceksiniz."

Gerçi kalabalık olsaydı aygıra sert bir tekme atabilecek olan kısırdı.

"Hatalısın sevgili dostum ve bunun kısmen sorumlusu benim. Özür dilerim." Şeytanın kendisi bile Aziz Petrus'a daha az içten bir pişmanlık sunamazdı.

Percival kardeşine bir bakış fırlattı. Tony, Percival'ın ilk işaretiyle atına atlayıp kadının atını dizginlerinden tutarak yoldan çekecekti ama lanet olası kadın ancak daha kamusal bir anda başka bir çalının arkasından çıkıverecekti.

"Anthony, eğer... kadını memnun edersen." Çünkü o bir hanımefendi değildi.

Tony, Bayan O'Donnell'a hiçbir şekilde haber vermeden atını patıkada birkaç metre geriye doğru sürdü. Biraz mahremiyet, daha fazlası değil, Percival'ın istediği de tam olarak buydu.

"Benimle tartışacak neyiniz olabilir ki hanımefendi? Beş yıl önce beni bir amiral için terk ettiğinizde, itiraz etmeden sahadan çekildim. Mutlu bir evliliğim var" - bunu ona söylemekten *zevk alıyordu*

- "ve şu anki durumunuz beni hiçbir şekilde ilgilendirmiyor."

Ve yine de... sabah güneşi, neredeyse kızlığından beri fahişelik yapan bir kadına karşı nazık değildi. Kathleen St. Just yorgun, üzgün ve endişeli görünürken, Cecily O'Donnell yakındaki suyun üzerindeki buz gibi kırılğan ve soğuk görünüyordu. Bir zamanlar görkemini taçlandıran saçları düzenli kına uygulamalarıyla matlaşmış gibi görünüyordu ve bir zamanlar kusursuz olduğu söylenen cildi solgun görünüyordu.

Acıma, bir adamın pişmanlıklarıyla birleştğinde lanet olası bir baş belasıydı.

Percival, Cecily atını döndürene kadar bekledikten sonra Comet'in ilerlemesine izin verdi. "Ne istiyorsun?"

"Ben makul bir kadını, Percy. İstedğim şey de makul."

İstedği şeylerin bir kısmı dramatikti. Kişiliğinin bu yönü, sıradan birlikteliklerinin sona ermesinin bu kadar rahatlatıcı olmasının nedenlerinden biriydi.

"Tükürsen iyi olur. Hem babam hem de kardeşim hasta. Bu öğleden sonra Morelands'a doğru yola çıkabilirim." *Bağışlayın beni, baba ve Peter.*

"Biliyorum."

Bu açıksözlülüğün yankısının kaybolmasına izin verdi. Onu gözetliyordu ya da en azından dedikoduları takip ediyordu. İkisi de cesaret verici değildi.

"Tiyatroya giden herkes bilir. Sadede gel." "Seni özledim, Percy."

Oh, Tanrı aşkına. "Bu düşünceyi gurur okşayıcı ya da samimi bulmuyorum. Eğer tüm söyleyeceğin buysa, ben gidiyorum." Hassas bir çocuk olan Comet dizginleri çekmeye başladı. Percival bir eliyle aygırın ibiğini düzeltti.

"Lanet olsun sana," diye tısladı. "Ben dostça davranabilirdim ama sen kibrinde kararlısın. Sen Moreland'ın yedeğisin ve aileni küçük düşürecek ve kibar çevrelerdeki itibarını yok edecek bir skandal yaşamak istemiyorsan, yarın saat onda evime geleceksin."

Tehdidini savurduktan sonra kırbacıyla kısrağa sertçe vurdu ve Percival dizginleri eline alıp Tony'nin yetişmesini beklerken büyük bir hiddetle oradan uzaklaştı.

"Yani?" Tony sordu.

"Yarın sabah saat onda onun yanına gideceğim." Bir önceki akşamdan kalan misafirlerin gitmiş olacağı kadar geç, düzgün insanların henüz birbirlerini aramayacakları kadar erken.

"Bundan hoşlanamam, Perce. O, iyiliklerini para karşılığında takas etmekle ilgisi olmayan bir şekilde bir fahişe."

"Bundan nefret ediyorum ama gideceğim. Bir şeyler planlıyor, muhtemelen bir tür şantaj. Kadın hiç de iyi yaşlanmamış."

"Seninle gelebilir miyim?"

"Morelands'a geri döneceksin." Percival'ın kanadını korumasız bırakıyor ama iç cepheyi koruyor.

"Bu sonbahar Comet'i fazla mı besledin?"

Percival gözlerini kardeşine dikti.

"Yetiştirmedim. Neden?"

"Orada bir kadın olduğunu fark etmedi bile, bir beyefendinin bir genç kıızı fark etmesi gibi değil."

"Ben de öyle." Merhametli tanrıya şükürler olsun ki, bu tamamen gerçektir.

"Yemeğini beğendin mi Esther?"

Esther beyaz taşları satranç tahtasına yerleştirirken durakladı -Percival açılış avantajının onda olmasında ısrar ediyordu- ve kocasına baktı. "Son zamanlarda çok fazla biftek yiyoruz. Aşçı ona verdiğim menüleri yanlış yere koymuş olmalı."

Percival zarifçe oyulmuş fildişi şövalyelerinden birine baktı ve sonra ona uzattı. "Belki de Cook kasabın oğlunu tatlıya bağlamaya çalışıyordur. Shires'in bir ya da iki ineğe daha ihtiyacı var."

Birkaç inek daha az. Percival kahvaltıda bifteklerinin en azından yarısını ona uzatırken mırıldanıyordu: "Benim için bitirir misin? İyi yemeğin ziyan olmasına izin vermemeliyiz."

Yanağına bir öpücük kondurur ve sabah yürüyüşüne ya da "bitmek bilmeyen, lanet olası komite toplantılarından" birine giderdi.

Birkaç dakika içinde taşları satranç tahtasına dizmişlerdi. Percival arkasına yaslandı ve ona konyağını uzattı. "İyi mücadele edilmiş bir maça kadeh kaldıralım."

Yine bir şeylerin peşindeydi. Esther bir yudum aldı ve içkiyi geri uzattı. "İyi mücadele edilmiş bir maça."

Tahtaya o zamandan beri hissetmediği bir zevkle baktı... "Percival, en son ne zaman satranç oynadık?"

Adamın kaşları muhtemelen onunkilerle eşleşiyordu. "Victor'u taşıdığından beri mi? Yoksa Gayle miydi?"

Hayatlarını hamilelikler ve doğumlarla ölçüyorlardı ve bu da onlara yakınlık veriyordu. "Gayle. Gayle'yi taşıırken çok satranç oynadık. Sonuç olarak çocuğun profesör gibi olacağını söylemiştin ve öyle de oldu."

"O zaman belki de gülmeyi alışkanlık haline getirmeliyiz, eğer tekrar hamile kalırsan. Neşeli küçük bir kız Morelands'ı canlandırır."

önemli ölçüde."

Kocası böyle gözlemlerle ortaya çıkarken bir kadın nasıl satranca konsantre olabilirdi ki? Bir kız çocuğu mu istiyordu, yoksa Moreland'ın neşeli kadınlardan yoksun olduğunu mu söylüyordu?

"Aşkım, açılış salvonu için sabırsızlanıyorum."

Alay ediyordu o zaman. Aldığı kadarını vermeye meyilliydi. "Oğullarınızın yetişkin birer erkek olduğunu düşünmek sizi dehşete düşürmeli. Eğer annenin gebelik dönemindeki davranışları çocuğun mizacını etkiliyorsa, erken yaşta torun sahibi olma ihtimalimiz yüksek."

Percival'ın gülümsemesi tatlı ve yaramazdı. "Sanırım öyle."

Esther Şah Gambiti'ne doğru bir hamleyle başladı ama son zamanlarda kocasının dikkatini dağıtan her neyse, oyundaki taşlardan tamamen habersiz değildi. Yaklaşık iki düzine hamle sonra Percival'ın odaklanma eksikliğinin ona oyuna mal olacağını hissederek düşünceli bir oyuna yerleşti.

"Percival, yeterince mücadele etmiyorsun." Esther'in ona meydan okuyabileceği ve bundan zevk alabileceği tek yer satranç tahtasıydı.

"Özür dilerim. Biraz daha brendi?" Bir ara yeniden doldurduğu içkisini kaldırdı.

"Bir yudum. Belki de aklımı karıştırmaya çalışıyorsun."

"Ruhlar kanı güçlendirir. Eksik olan *benim* aklım. Kabul edeyim mi?" Üç yıl önce, son hamlesine kadar savaşıp, ona sataşır ve alay eder, kapalı kapılar ardında eşleri için intikam yemini ederdi.

kocalarını savaş alanında yenerler.

Üç yıl önce, böyle bir saçmalığı kışkırtmak için çok mücadele etmişti.

"Yaklaşık sekiz hamlede kaybedeceksin. Emekli olmamızı tercih edersen alınmam."

Tek parmağıyla siyah kralı devirdi. "Ben zaferde zarif olabilen bir kadınla evlendim. O kadına üst katta eşlik etmek benim için bir ayrıcalık olacak."

Aslında, Valentine'ı günün son atıştırmalığıyla uyumaya gönderdiğinde ikinci sallanan sandalyeyi alarak ona çocuk odasına kadar eşlik etti. Yol

Kocası bu yatma vakti ritüelini izlerken -yüzünde şefkatli bir ifade vardı- Esther'in içini bir huzursuzluk kapladı.

Percival "en sevdiği küçük zorbasını" gece için yatırdığında ve Esther de kocasının yanında yattığında, onun eline uzandı. "Percival, uygun olanın dışındaki alanlara girmek istemem ama seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Karanlıkta iç çekmesi yeterli bir cevaptı ve dönüp ona sarıldığında Esther'in tedirginliği daha da arttı. "Bugün Peter'dan bir mesaj daha aldım."

Onun kendisini başından savmasını ya da daha kötüsü, evliliklerinin daha ağırbaşlı bir hal almasının zamanının geldiğini açıklamasını bekliyordu. Aklına parktaki küçük kız geldi, güzel yüz hatlarına ve korkunç anneye sahip olan.

Gerçi bir zamanlar Percival annesinin korkunç olmanın tam tersi olduğunu düşünmüştü.

"Bu mektup sizi rahatsız mı ediyor?"

"Son derece." Percival'ın eli Esther'in kolunda gezindi, bu okşama Esther'in, kocasının tüm sessizliğine rağmen zihinsel olarak büyük bir hızla koşturduğunu anlamasını sağladı. Zihninin şu gibi çalılıklarda dolaşmasına izin vermedi: Sevgili kocam Bayan Donnelly'ye böyle mi dokundu? Mumlar söndüğünde yanına uzanıp ona dertlerini anlattı mı? *Tekrar özlem duyuyor mu?*

Esther sıcak dudakların omzuna değdiğini hissetti ve sonra Percival konuşmaya devam etti, ağzı tenine değiyordu. "Kendi kendime Peter ve Arabella'nın mutlaka bir oğulla kutsanacaklarını söylüyordum. Birbirlerine duydukları sevgi şüphe götürmez."

"Şüpheye yer bırakmayacak kadar. Peter'ın odanın diğer ucundan Arabella'yı nasıl izlediğini görmek yeterli."

"Ya da onu nasıl izlediğini." Bir sessizlik daha, bir öpücük daha, sonra, "Peter yüklü bir banka havalesi gönderdi."

Esther'in ilk tepkisi, yüklü bir banka çekine fena halde ihtiyaçları olduğuydu. Sonra başka bir gerçek ortaya çıktı: "Bu seni üzüyor." Bunu onun sesinden duyabiliyordu. Kederi ve korkuyu duyabiliyordu.

"İşlerini yoluna koyuyor. Sanki Peter'ın işleri başka bir şey olabilirmiş gibi, mektupta da öyle söyledi. Dük için de aynı şeyi yapacak belgeler hazırlıyor ve Peter isterse Majesteleri bu belgeleri imzalayacak."

Posta sabah geldi ve bütün gün, bütün gün Percival bu yükü tek başına taşıdı. Esther yuvarlandı ve kollarını kocasına doladı. "Peter hâlâ toparlanabilir. Majestelerinin hâlâ iyi günleri var."

Percival, Esther'in kucaklamasına doğuştan sevecen bir adam gibi, aynı zamanda çok az güvenli sığınağı olan bir adam gibi boyun eğdi. "Peter, Arabella'nın gebe kalma ihtimali olmadığına dair bana güvence verdi."

Esther bir eliyle Percival'ın alnından ensesine doğru okşadı. Evliliğin başlarında bu özel dokunuşun ikisini de rahatlattığını fark etmişti. "Peter ve Arabella en az iki yıldır evlilikte yakınlaşmanın tadını çıkaramadılar. Arabella, Peter'ın bunu yapamayacağını düşünüyor. Onu rahatsız eden her neyse, bu konuda da onu etkiliyor."

Percival'ın gözlerinin, kirpiklerinin göğsünün eğimine değmesiyle kapandığını hissetti. "İki yıl boyunca mı?"

"Yükünüzü arttırmak istemedim." Gerçi geriye dönüp baktığında, bu bilgiyi kocasından saklamamış olmayı diliyordu. "Bartholomew gerçekten de bir dük olacak."

"İyi bir dük olacak, hiç değilse sen bunu göreceksin. Benim endişelendiğim Bart değil."

Esther kocasının saçlarını okşamaya devam etti ve kendisi düşes olmayı düşünmek konusunda ne kadar isteksizse, kocasının da dük olmak konusunda o kadar isteksiz olduğu fikriyle biraz olsun rahatladı.

"Sen zaten düksün, biliyorsun."

Yerinden kalktı ve onun göğsünü okşadı. "Ben öyle bir şey değilim. Ben sadece talihsiz bir kaderin yedek oyuncusuyum."

Esther nasıl kocasının gösterişli bir metresle ilişkisini sürdürüp sürdürmediğini uzun uzadıya düşünmediyse, Percival da çilek yapraklı taç olasılığını fazla yakından incelemek istemiyordu anlaşılan.

"Sen Moreland'sın, Percival. Devlet işleriyle ilgileniyorsunuz, mülkleri yönetiyorsunuz ve veraseti güvence altına aldınız. İlgili her şey için

amaç, siz düksünüz ve bu işi çok iyi yapıyorsunuz."

Konuşma, önceki yakınlaşmalarından farklı hissettiren bir şekilde samimiydi. Bu elbette bedenin yakınlığıydı ama aynı zamanda dertlerin ve endişelerin de yakınlığıydı ve arzuyu da besliyordu.

Yorgun ve mutsuz eşiyle sevişmeye başlasa, eşi karşılık verir miydi, yoksa Esther'i fiziksel ve duygusal olarak boş bırakarak geri mi çekilirdi?

Adamın elini tutup göğsünün üzerine koyduktan sonra şakağını öpmekle yetindi. Uykuya yenik düşerken aklına gelen son düşünce bir soruydu: Percival, Peter'ın cömertliğinin bir kısmını bir metres tutmak için kullanacak mıydı? Çünkü bir dükün konfora hakkı vardı.

Muhtemelen yapardı ve bunu yaptığında karısına karşı düşünceli davrandığını söylerdi.

Dört

"Baban iyi bir adam. Önemli bir adam."

Yürürken Devlin annesinin bakışlarına karşılık vermedi. Annesi bir şekilde ona yalvarıyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Ayrıca sokakların geniş, yürüyüş yollarının süpürülmüş olduğu ve evin yolunu bilmediği bu mahalleyi de sevmiyordu.

"Devlin, süvari birliğindeydi."

Devlin sevmediği şeylerin listesini unuttu.

"Süvari birliğinde olacağım. Kendi atım olacak ve kral için herkesi koruyacağım."

Annem yürümeyi bıraktı ve insanların aceleyle geçip gittiği yerde, Devlin'in önünde çömeldi. "Baban bu hayali gerçekleştirebilir Devlin. Ben yapamam."

Bu yüzden babasının evine gittiklerini düşünüyordu. Başka erkeklerin evlerini de ziyaret etmişlerdi. Annesi ahırlarda ve ağıllarda beklerdi ve Devlin bunu çok severdi. Oralar at kokardı ve seyisler, atların Tanrı'nın yarattığı en iyi şey olduğunu düşünen küçük bir çocuğa genellikle dostça davranırlardı.

"Onunla ahırda konuşacak mısın?"

Annesi onun başının tepesini öptü -bunu yapmasından nefret ederdi- ve ayağa kalkarak tekrar elini tuttu. "Eğer mecbur kalırsam." Sesi sert ve kararlıydı. Devlin'in kararlılığını ondan aldığını söylerdi.

Son zamanlarda ahırdaki erkeklerle konuşuyor, bazen onlarla birlikte eyer odalarına ya da arabalara girdiğinde Devlin'e iyi davranmasını söylüyordu.

Gitmesi asla uzun sürmezdi ve erkeklerle yaptığı ziyaretlerden birini yaptığında eve dönerken her zaman yiyecek bir şeyler alabilirlerdi.

O zaman da ahırlar sıcaktı ve güzel kokuyordu. Bugünlerde ev sıcak değildi.

Bir adamın ahırından onun hakkında çok şey anlayabilirdiniz. Sör Richard Harrowsham çok gülen, dost canlısı bir adamdı. Atları memnun ve iyi beslenmişti, ahırları lekesiz olmasa da temizdi.

Bay Pelham'ın atları gergindi, seyisler sürekli koşuşturuyordu ve koridorlar, biri yere düşer düşmez çöp yığınının atılması gereken bir şeye basana kadar asla süpürülmüyordu. Annem Bay Pelham'la yaptığı küçük görüşmeden döndüğünde ağlıyordu.

Devlin'in babasının ahırları çok büyüktü. Binek atları, fayton atları ve hatta kasabada bira üreticileri ve benzerleri için olmasa da züppeler için alışılmadık bir durum olan bir at arabası bile vardı.

Devlin babasının bira üreticisi olduğunu sanmıyordu. Seyisler dost canlısıydı, takımlar tertemiz ve düzenliydi ve atlar... Devlin koridordan aşağı, yarım kapıların üzerinden sarkan at başlarına baktı.

Atlar büyüleyiciydi. Kocaman, parlak ve kışlık paltolarının içinde bile görkemliydi. İfadeleri uyanık ve kendinden emin, bir şekilde muhteşimdi. Eğer atlar general ve albay olabilseydi, o zaman bu atlar olurdu.

"Sen burada bekle," dedi annem Devlin'i bir sandığın üzerine oturttarak. "Sessiz ol ve yolumuza çıkma."

"Evet, anne."

Çok sessiz bir şekilde Galce bir şeyler daha söyledi. Annem toplum içinde asla Galce konuşmazdı. "Seni seviyorum."

Devlin ne kadar memnun olduğunu belli etmemeye çalışarak ona gülümsedi. "Ben de seni seviyorum!"

Onun ahır avlusunu geçip birinin arka kapısının yanında pozisyon almasını izledi. Buradaki tüm evlerin arka bahçeleri vardı; mutfakları kokuşmuş bir ara sokağa açılmıyordu. Seyisler işlerine devam ediyordu.

işlerini yapıyor, gübreleri temizliyor, su kovalarını fırçalıyor ve yeniden dolduruyor, birbirlerine neşeyle küfrediyor ama asla atlara küfretmiyorlardı.

Bir seyis Devlin'e bir atı fırçalamaya yardım etmek isteyip istemediğini sorduğunda, Devlin babasının gerçekten iyi bir adam olması gerektiğine karar verdi.

Esther kızıl saçlı güzel kadının kim olduğunu biliyordu ve Kasaba'ya taşınmasının Yüce Tanrı tarafından bir tür eş kefareti olarak mı tasarlandığını merak ediyordu.

"Bayan St. Just, gün ışığında arka kapımda gizlenmenizin bir nedeni var mı?" *Aslında kocamın arka kapısı.*

Daha yakından incelendiğinde, Percival'ın eski metresinin zayıf olduğu, eldiven giymediği ve saçında pudra ya da şekillendiriciden eser olmadığı görüldü. Hizmetçi bir kadının yapabileceği gibi basit bir düğüm atmıştı. Esther sorusuna herhangi bir küçümseme katamamıştı -Percival bu kadını sevgiyle hatırlıyordu, lanet olsun ona.

Lanet olsun ona.

"Tek istediğim sizinle konuşmak leydim."

Burada, herhangi bir komşunun, Percival'ın ya da çocukların rastlayabileceği bir yerde mi?

Hiç sanmıyorum. "Benimle gel."

Esther'in uşağı kararsız görünüyordu, Bayan St. Just ise... korkmuş görünüyordu. Sanki dükün evine girmektense bir at çalıp kaçacakmış gibi ahırlara doğru baktı.

"Oğluma nereye gittiğimi söylemeliyim. O sadece bir çocuk, küçük bir çocuk ve endişeleniyor."

Esther'in çaresizce ihtiyacı olan şey, kocası hakkında mahrem bilgilere sahip olan bu kadından nefret etmek, ondan ve onun gibilerden tiksinekti ama yine de Bayan St. Just oğlu için endişeleniyordu ve görünüşe göre çocuğunu güvenle bırakabileceği kimsesi yoktu.

"Onu da getirin."

Kadının gözlerinde rahatlama parladı. Koşar adımlarla sokağı geçti ve siyah saçlı bir oğlanı çekerek mews'ten yeniden ortaya çıktı.

"Devlin, yayını hazırla."

Delikanlı Esther'e iyi günler diledi ve Bart'ın genelde yapabildiğinden çok daha süslü bir selam verdi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Efendi St. Just."

Zayıftı ve yeşil gözleri onun yaşındaki bir çocuk için fazla ciddiye. Esther onunla tanıştığına hiç memnun olmamıştı ve bu suçsuz çocuğa hangi kibirli genç lordun sırtını döndüğünü biraz da kızgınlıkla merak ediyordu.

Esther'in aklına doluşmaya çalışan bir sonraki düşünce, bir yarasa gibi bacadan kaçtı.

Esther misafirlerini -başka ne diyebilirdi ki onlara- büyük, sıcak mutfaktan içeri aldı. Bayan St. Just rahatsız görünüyordu, oğlanın ise meraktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Belki oğlunuz biz ziyaretteyken biraz çikolata ister, Bayan St. Sadece?"

Yardımcılar kadının adını bilseler bile herhangi bir işaret vermeyecek kadar terbiyeliydiler. Bulaşıkçı kız tencerelerinin başında eğilmiş duruyor, çizmeceli çocuk ocaktaki işinden başını kaldırmıyor, aşçı yamağı da keskin bir soğanı doğramaya devam ediyordu.

"Devlin?" Bayan St. Just oğlunun göz hizasına kadar diz çöktü. "Uslu durur musun?"

Dökmeyin ve sessiz olun. Uzun sürmez."

"Peki, anne."

Esther çocuğun çenesinin kıvrımlarını ya da kaşlarını incelemek için oyalanmadı. O aç bir çocuktu ve her anne aç bir çocukla ne yapacağını çok iyi bilirdi. Aşçıyla göz göze geldi ve gitmeden önce çocuğun bir kaz gibi tıka basa doyduğundan emin oldu.

Bir sonraki mesele, kocasının eski metresine nerede çay servisi yapılacağıydı.

-Çünkü Ester kadına yiyecek de verirdi. Bu basit bir Hristiyan yardımseverliği idi.

Esther ekmek ve tereyağını çıkarmış, asılı duran jambona uzanan aşçı yardımcısına seslendi. "Kendimi biraz acıkmış hissediyorum, lütfen tepsiyi Bayan Slade'in salonuna getirin."

Seçim pratikti: Hizmetçinin salonu sıcak olacak ve Bayan St. Just'u üst kattaki hizmetkârların önünden geçirmeyecekti. Bu aynı zamanda anne ve oğlun kapalı bir kapıdan daha fazla ayrılmayacağı anlamına geliyordu.

Kapı kilitlendikten sonra Esther döndü, kollarını kavuşturdu ve kırmızı ellerini ateşe doğru uzatmış olan Bayan St.

Esther oğulları için seve seve adam öldürürdü. Sokaklarda çıplak yürür, kralını ihbar eder, Westminster Abbey'de küfürlü şarkılar söyler ve şeytanla dans ederdi.

Kathleen St. Just'ın çocuğu için yaptığı şey, muhtemelen bunların hepsinin toplamından daha zordu. Esther ateşe bakan kadının yanında, pelerinleri birbirine değecek şekilde yer aldı.

Aklına ikisinin de korkmuş olduğu geldi. Bu fark ediş onu ne rahatlattı ne de eğlendirdi. Ester iki eliyle cesaretini topladı, bilgelik için dua etti ve şeytanın önünde reverans yaptı.

"İki sorum var, Bayan St. Just. Birincisi, lord hazretleri o çocuğun kendi oğlu olduğunu biliyor mu, ikincisi de ne kadar paraya ihtiyacınız var?"

Kathleen St. Just'un evinde yıpranma ve yoksunluk belirtileri görülüyordu. Cecily O'Donnell'in evinde yerler cilayla parlıyor, halılar temizleniyor ve kapıda hâlâ canlı giyimli ve peruklu bir kapıcı bekliyordu.

Yine de Percival kadının peşinden sıcak, zarif küçük salona girdiğinde ayak sesleri yankılandı ve evdeki diğer tüm odaların mobilyasız olduğunu düşündürdü. Neyse ki bu salonda mahremiyete dair hiçbir anı yoktu, çünkü Cecily sadece merdivenlerin üst katında, üzerinde yaramaz bir Eros sürüsü bulunan devasa bir oyma yatakta eğleniyordu.

"Çay için zili çalayım mı?" diye sordu kapıyı arkasından kapatırken.

"İşinizi belirtmelisiniz. Birinin sabahki törene katılması bekleniyor."

Dudakları neşeyle kıvrıldı. "Bu zamanı sevgili hükümdarımızla geçirmektense benimle geçirmeyi tercih ettiğinizi bilmek beni ne kadar memnun ediyor."

Kapıya gitti ve çay için zili çaldı, tabii ki. Kapı tekrar kapandığında ve mahremiyetinden emin olduğunda, Percival ev sahibesini, en alt düzeydeki imalathanelerden toplanmış acemiler arasında isyanları bastıran bir bakışla mızrakladı.

"İşini söyle kadın, yoksa çayını yalnız başına içersin."

Ne demek istediğini vurgulamak için kapıya doğru ilerledi. Kadın bir eliyle bileğini kavrayarak onu durdurdu. "Aceleniz için pişman olacaksınız lordum."

Kadının tutuşunda çaresizlik vardı... bu da onun işine yarayabilirdi. Percival bakışlarını kızın parmaklarına, yüzüksüz parmaklarına yöneltti ve kız gevşedi.

Bir sonraki bakışını şöminenin üzerindeki saate yöneltti. "Beş dakikanız var."

Kapıya vurulan bir tıkırtı, bir sonraki kusacağı zehri yarıda kesti. "İçeri gel."

Kızıl saçlı ve inatçı çeneli küçük bir kızın eşlik ettiği bir hizmetçi içeri girdi. Çocuğu daha önce bir yerlerde görmüştü ama içinde dolaşan huzursuzluk yüzünden ne olduğunu çıkaramamıştı.

Kız, yaşına uygun olarak kısa bir elbise giymemişti, göz alıcı saçları da düzenli bir çift örgüye dönüştürülmemişti. Altın rengi minyatür bir kombinezon ve bordo bir jupon giymişti, solgun küçük omuzları tüylerle doluydu. Saçları kendisinden yirmi yaş büyük bir kadına yakışır bir tarzda başında toplanmıştı ve -Percival'ın midesi bunu görünce bulandı- çocuğun dudakları pürüzlüydü.

"Magdalene, beyefendiye nezaketini göster."

Bunu, kızın bu kadar küçük bir gösteride bile iyice ızgara edildiğini düşündüren, mükemmel derecede kaba bir reverans izledi. "İyi günler, nazik

Efendim."

Percival bir gülümseme uydurdu, çünkü çocuğun sesi titremişti. "İyi günler, hanımefendi."

Ve *Magdalene* - bir fahişenin kızı için hiç de hoş olmayan bir isim. Cecily kızı çenesinden yakaladı ve büfeyi işaret etti, Ateşin sıcaklığından odanın diğer ucuna. "Sessiz ol. Sen"-hemşireye bir el salladı-"dışarı."

Bu evdeki herkes kadından korkuyor muydu?

"Üç dakikanız var Bayan O'Donnell, sonra yollarımızın bir daha asla kesişmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım." Bu sözlerinde ciddiymi, ancak bakışları kıpırdamadan duran ve tüm korkunç süsleri içinde halıya bakan çocuğa geri çekildi.

"Üç dakika mı, Percival? Dünyadaki geri kalan günlerimiz için yollarımız birleşti diyorum. Senin hakkında doğru bildiğim başka ne olursa olsun -ki ben bunu takip ettim, bundan emin olabilirsiniz- kibrinin biricik kızının annesinin mesleğinde çalışmasına izin vereceğinden şüpheliyim, değil mi?"

Çocuk hareketsiz ve dilsiz kalırken, Percival dünyasının ekseninde döndüğünü hissetti. Midesinin çukurunda içi boş bir sızı, vücudundaki diğer tüm duyguları bastıracak kadar yoğun bir pişmanlık hissi oldu.

Çocuk onun olabilir.

Sevgili, yorgun, saygılı karısı onu öldürmezdi - bu genç bir adamın aptallığı için çok kolay bir kefarete olurdu - ama muhtemelen kendini onun evinden uzaklaştırırdı ve kimse onu suçlamazdı. Kibar Toplum'da evlilik içi mücadele kuralları, mirasçılar belli olduktan sonra bir eşin serseri bir kocadan gizlice uzaklaşmasına izin verirdi.

Percival iç çekerek omzuna sarılan çocuğu kucağına aldı. Bart'inkini çok az aşan boyuna göre çok hafıftı. Percival yükünü -kızını- kapıya kadar getirdi ve bakıcıyı beklendiği gibi koridorda titrerken buldu. "Bayan'ı çocuk odasına geri götüreceksin, hanımınla görüşmem süresince onu orada tutacaksın, yüzündeki lanet boyayı çıkaracaksın ve onu konumuna uygun bir şekilde ve sıcak tutacak şekilde giydireceksin. Anlaşıldı mı?"

Hizmetçi Percival'ın yanından geçip Cecily'ye baktı, o da başıyla onayladı. "Anlaşıldı lordum."

Başka bir şey söylenmeden çocuk odadan çıkarıldı. Percival kapı aralığında durmuş, kızın ellerinden tutularak merdivenlere doğru çekilmesini izliyordu. En alt basamakta kız dönüp Percival'ın bakışlarıyla karşılaştı ve ona yavaş, dikkatli bir göz kırpması göndererek onu şaşırttı.

İçini saran kargaşa ve umutsuzluğa rağmen göz kırptı ve o anda onu daha önce nerede gördüğünü hatırladı: parkta, bir vagonun penceresinden dışarı bakarken. Kız ona, bir yetişkinin ayak işlerine sürüklenen yalnız ve küçük bir prenses gibi gelmişti; abartılı olsa da doğru bir değerlendirme.

Percival saate bir bakış atarak döndü ve son dakikalarda değer verdiği her şeyin düşmanı haline gelen kadınla yüzleşti. "Ne istiyorsun?"

Gülümsemesi kötülüğün vücut bulmuş haliydi, ama en azından ona yaklaşmaması gerektiğini biliyor gibiydi. "İstediğim şey çok basit lordum. Sizi istiyorum. Magdalene'in koşullarında doğan herhangi bir kızın kaderiyle yaşayamazsanız ve herkesin ve her şeyin onun mirasından haberdar olacağını bilerek yaşayamazsanız, o zaman isteklerimi kabul etmenizi öneririm."

Onunla yatakta uyum sağlamak zorunda kalacağını kastettiğine bir an bile inanmadı. Onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmesi için deli olması gerekirdi. Onun eskortunu, korumasını ve servetini istiyordu. Cecily O'Donnell kurnaz değilse bir hiçti.

Bir başkasının kurnazlığını anlayabilirdi.

"Dinle beni, kadın: O çocuğa zarar gelmeyeceğinden emin olacaksın, yoksa sonuçları senin ebedi zararına olur. O kızın benim çocuğum olabileceği fikrini aklımdan bile geçirmeden önce vaftiz kayıtlarını, ebenin yeminli ifadesini ve çocuğun vaftiz törenine başkanlık eden din adamının yeminli ifadesini sunacaksın. Ve emin olabilirsiniz ki, Bayan Magdalene'in başına bir talihsizlik gelirse, tıpkı sizin benim refahımı tehdit ettiğiniz gibi, ben de sizin hayatınızı tehdit ediyorum. Bundan hiç kuşkunuz olmasın."

Gözlerini kırpmıştı, adamın ondan görebileceği tek gözdağı işaretiydi bu.

"Sizinle yaptığım anlaşma özeldi lordum."

Percival kapıya doğru ilerledi ve elini mandalın üzerine koyarak durakladı. "Benimle olan anlaşmanız kısa ve uzun zaman önceydi. Karşılaşmalarımız anlamsız ve azdı ve bu karşılaşmalar arasında ne yaptığınla ya da kiminle yaptığınla ilgilenmedim. O zamanlar sana ödenen tazminat konusunda tartışmadın ve mesleğinin risklerini iyi biliyorsun. Çocuğun benim olabileceğine dair kanıtları göreceğim ve sonra onunla ilgili ne yapılacağına karar vereceğim."

Saate son bir kez baktı -burunda beş dakika vardı- ve Percival kendini darağacıyla randevusu ertelenmiş bir adam gibi hissederek dışarı çıktı. Yine de, aygırını mews'ten alıp eve dönerken -bugün hiçbir leve'ye katılmayacaktı- aklı bir soru etrafında dönüyordu:

Bu ona neye mal olur?

Elbette bunun para ve rahatlık olarak bir bedeli olacaktı, çünkü onun hiçbir çocuğu babasının koruması olmadan büyümeyecekti. Bu maliyetler tamamen katlanılabilirdi ve zevklerini evlilik dışında yaşayan her erkeğin sorumluluğuydu.

Asıl büyük maliyet, bunun Percival ile karısı arasında yaratacağı mesafeden kaynaklanacaktı. Er ya da geç Esther, Percival'ın Bayan O'Donnell'ı tekrar desteklediğini öğrenecekti. Kibar Toplum, kuduz bir porsuk sürüsünün tüm nezaketine sahip olarak, Esther'in de çocuktan haberdar olmasını sağlayacaktı.

Eve dönerken, Cecily O'Donnell'la yaptığı görüşmenin gerçek bedeli, Percival'ın bilincine, babasının yaşlanması ve ağabeyinin düşüşünden duyduğu kederin yanında yerleşti: Percival'ın karısını sabahki ifşaatların sonucu olarak ortaya çıkan tüm üzüntülerden koruyabilmesinin tek yolu, onu uzaklara göndermek ve dedikoduların ulaşamayacağı bir yerde tutmaktı.

"Home Counties'deki sığır nüfusu için endişeleniyorum," diye mırıldandı Esther, kocası onu bir kez daha sığır eti içeren bir akşam yemeği için oturttuğunda.

Sadece birkaç yıllık bir eşin fark edebileceği bir şey olan yumuşak kibarlığı bocaladı. Percival, Esther'in kulağına doğru eğildi. "Sofrada bir kez daha tamamen bana ait olan sevgili karım varken ne servis edildiği umurunda değil."

Esther gülümsedi ama Percival'ın iltifatlarının içi boştu. Esther, Kathleen St. Just'u kapıda titrerken bulduğundan beri her şey boş geliyordu.

Percival, Esther'in dirseğine oturdu ve ikisine de birer kadeh şarap doldurdu. "Sevgili karım bugün kendini meşgul edecek ne buldu?"

Esther şarabının tadına baktı, bir uydurma uydurmak için zamana ihtiyacı vardı. "Gladys ve Tony'yi uğurladım, çocuk odasında savaşıyor Hottentot kabileleri arasındaki bir anlaşmazlığı çözdüm, Arabella'ya iğrenç derecede neşeli bir mektup yazdım, Bayan Slade ile ev hesaplarını gözden geçirdim, üst kattaki hizmetçi pozisyonu için birkaç adayı onunla tartıştım ve sonra yarım düzine sabah telefonu ettim. Devonshire selamlarını yolladı ve politikanızdan umudunu kesti."

Majesteleri Esther'e de birkaç bakış göndermişti, alçak herif.

Percival, Esther'in gününün mali sonuçları olan tek yönünü ele geçirdi. "Başka bir hizmetçi mi tutuyoruz?"

Esther, adam ona -tabii ki sığır etinin tadını fazlasıyla veren- bir porsiyon çorba sunarken onu izledi.

"Kendini ilginç bir durumda bulan kişinin yerine geçiyorum. Eminim fark etmişsinizdir?"

Percival'ın yüz ifadesini okumak zordu, bu da kızın genişleyen karnını gerçekten fark etmediğini gösteriyordu. "Kimin sorumlu olduğunu biliyor muyuz?"

"Sormadım. Uşaklardan birinden şüpheleniyorum."

Okunamayan yüz ifadesi bir hoşnutsuzluğa dönüştü. "Adamla konuşayım mı?"

Esther bu seçeneği düşünmemişti, bu yüzden yavaşça konuştu. "O genç Percival ve muhtemelen çapkınlık yaptığını öğrenirsek kendini kaybedeceğinden korkuyor."

onun pozisyonu. O zaman çocuğa destek olmak için maaşını bile veremeyecek."

Kathleen St. Just'ın bir görüntüsü aklına geldi, yanında siyah saçlı, dikkatli oğlu. Esther'in parmakları bileğinde gezindi. Bu sabah giyindiğinde, büyükannesinin okuldan çıkarken ona verdiği inci bileziği takmıştı. Mücevher Ludgate Hill'de kaşları kaldıracak kadar süslü değildi ama çocuğu uzunca bir süre besleyecekti. Çocuğu besleyeceğini umuyordu.

Percival, "Genç Romeo'nun maaşı kalsın," dedi, "yeter ki bir eş alsın. Çorbanın tadını çıkarıyor musun?"

Esther neredeyse boş olan kâsesine baktı. "Görünüşe göre öyleyim. Bir uşağın evlenmesine izin mi vereceksin?"

"Sırf anne babası genç ve aptal diye bir çocuğun aç kalmasına izin vermeyeceğim. Moreland benim müdahaleme gücenmesin diye annenin başka bir yerde kalacak yer bulması gerekecek. O bir köylü kızı mı?"

"Dorset'ten, yine de yeterince iyi konuşuyor ve iğneyle arası iyi. Yakınlarda kalacak bir yer bulursa ona biraz tamirat gönderebilirim."

"Mükemmel bir fikir." Percival çorba tabaklarını kenara çekti ve Esther'e, Tony'yi birkaç günlük zorunlu yürüyüş boyunca doyurabilecek bir porsiyon kızarmış sığır eti kesmeye başladı. "Benim küçük Hottentotlarım nasıllar ve ne için savaşıyor olabilirler?"

Çocuk odasındaki kabile savaşları konusu çok daha güvenliydi, ancak başıboş bir oda hizmetçisi ve yiğidiyle ilgili alışverişin neden üzücü olması gerektiğini Esther bilmiyordu.

Pek üzücü sayılmazdı ama Percival'ın buna verdiği tepki Esther'i duraksatmıştı.

Çocuk Devlin St. Just hakkında bilgi sahibi olmayı hak ediyordu. Esther, kocasıyla birlikte üçüncü kattaki ormana çıkıp uykulu, iyi beslenmiş, mutlu küçük savaşçıları rahat yataklarına yatırırken bunu kendi kendine itiraf etti.

Esther Valentine'ı beşiğine yerleştirirken ve Percival şöminenin yanındaki sallanan sandalyede sabırla beklerken, Esther bu kararın aslında Percival'ın, Bayan St. Just'un ya da Esther'in arzusuyla ilgili olmadığını fark etti.

Bir çocuğun babasının kim olduğunu bilmeye ve bu tehlikeli ve zor hayatta bir erkeğin ona sağlayabileceği korumaya ihtiyacı vardı. Bırakın baba sevgisini, bir inci bilezik bile baba korumasının yerini tutamazdı.

Bu sonuca varması ve konuyu eşine açması iki ayrı cesaret eylemiydi.

Esther, dostça olması gereken bir sessizlik içinde, kocasının soyunmasına yardım etmesini kabul etti. Adamın elleri baştan çıkarıcı yerlerde, bir kolyeyi çözerken ensesinde, elbisesinin kancasını açarken omurgasının dibinde oyalandı. Dudakları kulağının altında, tenini ürperten bir noktaya kayd.

O kadar gece varken, neden şimdi onu baştan çıkarıyordu?

Üzerinde sadece bir gecelik varken Esther döndü ve Percival'ın boyunbağını çözmeye niyetlendi. Baştan çıkarılmaya istekliydi, biraz evlilik rahatlığını kabul etmeye ve birkaç dakikalığına neyi-kimi unutmaya istekliydi. -Gün onu arka kapısına getirmişti.

Esther kalan takılarını çıkarırken Percival ateşi harlamamış olsaydı, Esther onun kolundaki küçük kırmızı pırıltıyı fark etmeyebilirdi. Percival'ın yaka örtüsünü yavaşça üzerinden çekip aldı ve gardırobun açık kapısının üzerinden atmak için döndü ki, gözüne bakır rengi bir ateş parıltısı ilişti.

Ceketinin omzunda iki kızıl saç teli vardı; Percival'ın karısından başka biriyle daha yakın olduğunu gösteren iki parlak, zarif kıvrımlı virgül. Bayan St. Just'ın da saçları bu tondaydı ama ona iyilikleri için para ödeyen bir adamın evine uğraması pek mümkün değildi, değil mi?

Gladys'in de kızıl saçları vardı ama bu kadar uzun değildi.

"Esther?" Percival eğildi ve dudaklarını Esther'in dudaklarına değdirdi. "Eğer izin verirse, yatağımızda karıma eşlik edebilirim."

Kıyafetleri bir başkasıyla kongre yaptığının izlerini taşıırken, onunla yatmak, evlilik ayrıcalıklarını kullanmak istiyordu.

"Elbette, Percival." Esther kocasını soymayı bitirdi, sıradan davranışları onu mahvetme gücüne sahip olan bir adamı nasıl sevebildiğini merak ediyordu.

Çırılçıplak sırtüstü yattığında, Percival onun üzerinde durdu ve bedenlerini dayanılmaz bir dikkatle birleştirerek Esther çirkin, ıssız düşünceleri bir kenara itmeye çalıştı:

Onu bir metresi varken karısıyla sevişmeye iten şey suçluluk duygusu muydu, yoksa daha kibirli ve sahiplenici bir şey miydi?

Evli olmayan bir adamın davranışlarına yeniden ilgi duymasını mı beklemeli, yoksa evliliklerinin amacına ulaştığını ve onları ayrı hayatların beklediğini kabul mü etmeliydi?

Percival durgun bir ritim tutturarak ona yaklaştı ve burnunu kulağının etrafında gezdirdi. "Neredesin, karıcığım? Kocanın ilgisinden sıkıldın mı?"

Soruyu bir öpücükle noktaladı, tahrik ettiği kadar eziyet de eden sıcak bir ağız birleşmesi: *Metresini bu şekilde mi öpüyordu?*

Esther'in vücudu kocasının kine paralel olarak dalgalanırken, hayalinde Cecily O'Donnell'ın parlak kızıl saçları ve dolgun ağzı canlandı. Bu hatıranın acısıyla bile Esther kocasının tutkusunun alaydan odaklanmış tahrike dönüştüğünü hissetti. O da karşılık verdi; bir yanı bunu yapmaktan nefret ediyordu, bir yanı da bunun verdiği rahatlamayla ağlıyordu.

Percival kollarının üzerinde doğruldu, vücutları birbirine kenetlenirken ateş ışığında ona baktı. "Seni seviyorum, Esther Windham. Sadece seni, her zaman seni."

Parmaklarını onun çenesinde gezdirdi. Bu sözlerde ciddiydi. Burada, şimdi, bedenleri birleştiğinde, bu sözleri tüm kalbiyle söylüyordu.

"Percival, ben de seni seviyorum."

Bu da bir gerçektir, önlerinde uzanan şeye boyun eğebilecek bir gerçek. Esther kendini kocasının zevkine bırakırken ve vücudunun derinliklerinde ilk hızlı çırpınışları hissederken, aşklarının yaklaşan fırtınaya bir şekilde dayanması için dua etti.

Bir adam karısını hamile bırakmaya çalışırken sevişmek farklıydı, gerçi Esther amacının bu olduğundan şüphelenirse onu Cumbria'ya gönderebilirdi.

Bunun yerine iç çekti, titredi ve ellerini adamın sırtında ve omuzlarında gezdirdi, adamın arzulamayı öğrendiği hafif, sıcak okşamalarla.

"Percival, ben de seni seviyorum."

Kelimeler sanki iradesi dışında ondan koparılmıştı. Percival, Esther'in bedenine daldığında, orgazmının da ondan koparıldığını hissetti; bu, zevk en şiddetli şekilde artarken bile pişman olduğu bir teslimiyetti.

Percival onun tutkusunun dindiğinden emin olduğunda, kendisini de serbest bıraktı.

Bir çocuk, lütfen, bir çocuk daha, böylece diğer tüm bahaneler tükendiğinde karımı çağırmak için bir nedenim olabilir.

Boşalması son derece yoğundu, kısmen uzun süren inkârın bir sonucuydu ama Percival çaresizliğin de bir sonucu olduğundan şüpheleniyordu. Hareket etme yeteneğini yeniden kazandığında, karısının üzerinden atladı ve onu yanına çekti.

"Percival?" Esther'in parmakları adamın saçlarını karıştırdı. "Niyetin bu muydu?"

Bu. Son aylarda bundan kaçındıkları halde gebe kalma riskini göze almaya niyetli miydi? Soru onun açısından yargısız ve makuldü, bu yüzden yanıt olarak makul bir yalan söyledi.

"Ben yapmadım. Kendime hâkimiyetim aşırı kullanımdan zayıflıyor belki de ya da paylaştığımız zevkler onu bunaltıyor." Güllerin ve umutsuzluğun kokusunu içine çekerek onun yanağını öptü; karısına kendi yataklarında yalan söyleyecek kadar düşmüştü.

Esther'in sessizliğindeki bir şey ona yalanlarının inandırıcılıktan yoksun olduğunu söylüyordu, bu yüzden yalanının üzerine bir kat daha doğruluk kattı. "Son zamanlarda daha az yorgun görünüyorsun, Esther, yoksa yanılıyor muyum?"

Percival kadının çenesinin kıvrımlarını izlerken birkaç dakika sessiz geçti. Bu kadını ne kadar özleyeceğini tahmin bile edemiyordu. Bir adam karısını ve ailesini geride bırakarak nasıl savaşa giderdi?

Bir adam karısı ve ailesi tehdit altındayken nasıl savaşa *gitmez*?

"Yanılmıyorsunuz. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

Sesi sanki yeni fark ediyormuş gibi şaşkıındı. Percival bir teşekkür duası gönderdi ve mutfağa verdiği emirleri yenilemesi gerektiğini hatırlattı. Eğer karısını sığır etiyle beslemek sağlığına kavuşmasını sağlıyorsa, diyarda tek bir inek bile kalmayacaktı.

Ancak yakında onun menülerini dikte edecek bir konumda olmayacaktı. Percival gözlerini kapadı ve karısını daha da yakınına çekti.

"Morelands'a geri dönmeye hazır mısın, Esther?"

Bir sessizlik daha. Sırt üstü yatmak için adamın kucağından yuvarlandı. Kız onun eline uzanmayınca, Percival onun eline uzandı.

"Tony ve Gladys'i Morelands'a daha yeni gönderdin ve çocuklar buraya daha birkaç gün önce yerleştiler, Percival."

Gitmek istemedi. Bundan teselli buluyordu. Gitmek istememesi, onu kendi isteğiyle terk etmesinden daha iyiydi.

"Yakında geleceğim, aşkım. Tatil yaklaşıyor, Parlamento tatile girecek ve Majesteleri benim yerimin ailemin yanı olduğunu anlayacak." İnşallah Cecily O'Donnell da anlayacaktır.

Bekledi, ateşin yumuşak uğultusunu dinlerken Esther'in parmakları onun parmaklarında gevşedi. "Esther?"

Ya uyuyakalmıştı ya da uyuyor numarası yapıyordu. Her iki durumda da, adamın ülkeye hızlı bir şekilde gitme isteğini reddetmemişti - ya da buna izin vermemişti.

"Ne kadar istiyorsun?" Cecily O'Donnell'ın boynunu sıkmak istediğinde, Percival bunun yerine sıkılmış bir ses tonu takındı.

Cecily parmaklarını, göğüslerini zar zor saran bir elbisenin dekoltesine dayadı; bu hareket, meme uçlarının hemen üzerindeki soluk dantellerin arasından görünen pembe ete dikkat çekmeyi amaçlıyordu.

"Bu tamamen parayla ilgili değil, Percy. Bu, toplumda iyi bir yeri olan bir adamın kızının hakkı olan şeyle ilgili. Duyduğuma göre

Avam Kamarası'ndaki koltuğunuz, hırsınız ve sosyal statünüzle hükümette ne kadar yükselebileceğinizi kimse bilemez."

Aynı kurnazlıkla tehdit ediyor ve pohpohluyordu, ancak Percival'a göre sözleri, ortaya koyduğu belgelerin yanında hiçbir şey ifade etmiyordu. Kızın, Magdalene'in, gerçekten de onun kızı olabileceğine dair reddedilemez kanıtlar.

"Magdalene en iyi ihtimalle bir yan darbe, madam. Size uygun olan ana kadar benim dikkatimden uzak tutmayı seçtiğiniz bir olay. Toplum bunu fark edecek ve kızın yararına olmayacak sonuçlar çıkaracaktır."

Cecily'nin pürüzlü dudakları, bu muhakeme tarzının gözünden kaçtığını düşündürürcesine büzüldü. "Yeterince sık bir arada görülürsek toplum fikirlerini kendine saklayacaktır."

"Hayır."

Sözcük öyle bir inançla ağzından çıkmıştı ki Cecily bile tepkisini gizleyemedi.

"Bana şartları dikte edecek konumda değilsin, Percival Windham. İsteğiniz üzerine bacaklarımı açtım ve bunun sonucunda ortaya çıkan yükümlülükleri yerine getireceksiniz."

"Kolumda asılı görüldüğün sürece hükümette asla yükselmeyeceğim, Avam Kamarası'nda bir sandalyeye bile oturmayacağım. Majesteleri de kraliçesi gibi ahlaksızlığa sıcak bakmıyor."

Cecily eteklerini hışırdatarak koltuğundan kalktı ve topuklu terlikleriyle neredeyse Percival'la boy ölçüşecek şekilde ona doğru yürüdü. "O zaman o koltuğa oturmayacaksın. Bu çocuğa hayatının her günü baktım, onu giydirdim, besledim, eğittim ve terbiye ettim. Sahip olduğun itibarı kaybetmeden ona sırtını dönemezsin. Kardeşinin duymaktan yüzünün kızaracağı ilişkimizin ayrıntılarını anlatacağım."

Üzerinden pirinç tozu ve acı kokusu yayılıyordu. Percival bu kadar yakından onun gözlerinden yayılan ince çizgileri, gülümsemesinin etrafında başlayan olukları görebiliyordu. Arkasını döndü ve bakışlarını şömine rafını süsleyen saate dikti.

Esther yorgundu, dayanıklılığı ve enerjisi art arda gelen doğumlarla çalınmıştı. Cecily O'Donnell gençliğini ve parasını tiyatro gecelerine, yüksek modaya ve art arda gelen kazançlı ilişkilere bırakmıştı. Percival saatin ibresinin bir dakika ilerlemesini izledi ve çocuğu Cecily O'Donnell'a bırakamayacağını anladı. Eğer bir kadın sonunda bitkin, yıpranmış ve bakıma muhtaç hale gelecekse, bu kendi kibri için değil, çocukları için çok şey feda ettiği için olmalıydı.

Peki ya Avam Kamarası'nda bir koltuk? Esther böyle bir olasılık konusunda pek hevesli değildi. Percival saatin bir tikiyle diğeri arasında bu hırsı bir kenara attı.

Bakışlarını Cecily'nin yüzüne kaydırıldı. "Şimdi kızımı ziyaret edeceğim."

Cecily'nin hesapçı gözlerinde zafer parladı. Babalığı kabul etmişti ama şahitler olmadan bunun hiçbir anlamı yoktu. Percival içgüdüsel bir hareketle salonun kapısını açtı ve anahtar deliğinin yanında çömelmiş bir uşak buldu.

Lanet olsun, aptallık etmişti. "Siz, efendim, beni çocuk odasına götüreceksiniz,

Şimdi."

Cecily birkaç ağır küfür savurduktan sonra sessizliğe gömüldü ama Percival onun sadece bir sonraki saldırılarını planladığını biliyordu.

Percival, kadını çayını yudumlaması ve düşüşünü planlaması için bırakarak evin üst kısımlarında keşfe çıktı. Bulduğu şey onu şaşırtmaktan çok hayal kırıklığına uğrattı. Merdivenlerin başındaki Cecily'nin yatak odası hâlâ zarif bir hoşgörü tapınağıydı. Yatak örtüleri, perdeler ve yastıkların hepsi yumuşak yeşil brokarın uyumlu tonlarında yapılmıştı ve tek bir beyaz gül komodini süslüyordu. Yatak odasının ötesinde ev giderek serinliyordu ve üçüncü katta tek bir halı bile yoktu.

Uşak çocuk odasının kapısını çaldı ve kapı çocuğun kendisi tarafından açıldı.

"Merhaba."

Percival uşağa ters ters baktı. "Bizi yalnız bırakın."

Adam rahatlamış bir ifadeyle geri çekildi. "İçeri girebilir miyim?"

Kapıyı geri çekti ve pencerelerde perde olmadığı için güneşli ama bir o kadar da soğuk bir oda ortaya çıktı. Çıplak zeminin ortasında, bir zamanlar oyuncak bebek olabilecek yıpranmış bir kumaş, iplik ve dolgu yığını ile biri bacağının bir kısmını kaybetmiş beş tahta asker duruyordu.

Izgarada ateş yoktu.

"Alay subaylarıyla çay içiyordum. Bize katılmak ister misiniz?"

Bu odada daha fazla zaman geçirirse donacaktı. Maggie soğuğun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Saç örgüleri yırtık pırtıktı, kısa elbisesinin etekleri lekeliydi ve önlüğü arkadan fiyonk yerine düğümle bağlanmıştı.

"Çay çok güzel olurdu." O şeyden nefret ederdi.

Maggie onu elinden tutup -küçük parmakları buz gibiydi- odanın içine çekti. "Tanıştırmayı ben yapacağım. Sen şuraya oturabilirsin." Annesinin gösterişli tavırlarına rahatsız edici bir benzerlik taşıyan önlüğünü ve elbisesini kabartarak yere yerleştirdi. Percival çocuklarıyla birlikte kitap, oyuncak ve konforla dolu, rahat, halı kaplı kreşlerine yaptıkları ziyaretleri hatırlayarak kendini onun karşısına bıraktı.

Percival umutsuzluğun kalbini daha da sıkıca kavradığını hissederken, küçük Maggie zarif bir servis, çörekler, hizmetçiler ve hayali uşağın her iki dakikada bir baktığı ızgaradaki sıcacık ateşle kibar bir çay hayali kurdu.

Percival, kızının oyununa daha fazla tahammül edemeyince, dün geceki suarede kimin peruğunun en gülünç olduğuna dair konuşmasını yarıda kesti.

"Maggie, hemşiren nerede?"

Bakışlarını ona dikmiş, hayali çay partisinden vazgeçmek zorunda kalmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu gösteriyordu. "Hemşirem yok. Bayan Anglethorpe evin hizmetçisi. Burton bizim hizmetçimiz ve annem beni isterse Burton getirir."

"Peki seni kim giydiriyor çocuğum?"

Tüylü küçük kaşları aşağı doğru seğirdi. "Ben kendim giyinirim. Ben bebek değilim."

O değildi. Onun tam olarak kaç yaşında olduğunu biliyordu ve o bir bebek değildi. Bartholomew'dan birkaç ay büyüktü.

"Sana kim bakıyor Maggie?"

Kadın şaşkın bir ifadeyle onu inceledi. "Burton annemin beni sevdiğini söylüyor ama ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Percival'ın kalbine çöken umutsuzluk onu boğmak üzereydi. Bu çocuğu annesinin bakımına terk edemezdi. Yapamazdı.

-Onuru buna izin vermezdi ve bir şekilde Esther'in kocası olarak konumu bile buna izin vermezdi. Bir an için karısına açılmayı düşündü ama Esther anlayışlı olmaya meyilli olsa bile Cecily O'Donnell'in iğrenç dilini durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Percival ayağa kalktı ve ceketini çıkardı. "Ceketimi almanı istiyorum." Ceket Maggie'nin omuzlarına doladı. Ceket neredeyse yere düşecekti ki bu iyi bir şeydi.

Elbisenin yakalarını kapattı ve kokladı. "Senin gibi kokuyor ve sıcak."

"Aynen öyle. En son ne zaman yemek yedin?"

Hırpalanmış oyuncak bebeğe ve yıpranmış askerlere baktı.

"Gerçek yemekten bahsediyorum, Tanrı aşkına." Ses tonundaki bıkkınlık karşısında kızın ifadesi değişti ve bu... onun umutsuzluğa kapılmasına neden olmanın ötesine geçti. Onun yaşındaki hiçbir çocuk böyle içgüdülere sahip olmamalıydı, annesi iki kat aşağıda dantellere sarınmış ve yanan ateşle ısınırken böyle koşullara sahip olmamalıydı.

"Benimle gelin, Bayan Maggie. Mutfığa gidiyoruz."

Çocuğun ekmek, tereyağı, reçel ve sıcak çayın önüne oturduğunu görünce Percival kendini Cecily'ye ininde yeniden katılmaya zorladı. Onu paltosuz görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ama kapı arkasından sıkıca kapanana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Kızın iyi ve dinç olduğuna kendini ikna ettin ve onun senin olduğunu biliyorsun. Yarın akşam tiyatroda bana eşlik edeceğini söylersem, Percival,

o zaman bana eşlik et, edeceksin."

Bu kadından nefret ediyordu. Kendisi için değil, saatlerce titreyen ve yalnız bırakılan küçük çocuk için samimi ve yakıcı bir tutkuyla nefret ediyordu.

Bu çocuğu kurtaracaktı ama bu planı uygulamak için Esther'in Morelands'a gitmesini beklemesi gerekiyordu. Nefret, şimdiye kadar ürettiği en ironik ve hoş gülümsemeyi körükledi. "Seni sekizde alırım. Sürtük gibi giyinmemeye çalış."

Beş

"Ne kadar istediğimi sormadı, ne kadar ihtiyacım olduğunu sordu." Kathleen St. Just, oğluna beyninde neden umutsuz planların döndüğünü açıklamaya çalışmak yerine sessizliğe gömüldü.

Devlin annesinin yatak örtüsünün üzerine iskambil kâğıtlarını serdiği yerden başını kaldırıp baktı; bu oda, içinde az da olsa ateş yanan tek odaydı. "Bana çikolata veren kadın çok iyiydi. Atlar harikaydı."

Oynadığı destede birkaç kart eksikti ve her birini bir eşle eşleştirmeye çalışsa da oyununun sonu gelmişti. Bir çocuk olduğu için bunu anlayamamıştı ve Kathleen de bunu ona söyleyecek değildi.

"O kadın babanın karısı. Çok nazik biri." Kathleen bu nezaketinden dolayı ondan nefret etmek istiyordu ama bunun hiçbir önemi yoktu. "Ayrıca çok zengin."

Galce konuşuyorlardı ki bu Kathleen'in ne kadar yorgun olduğunun bir göstergesiydi. Devlin'in gayrimeşru olması zaten yeterince kötüydü, bir de yaşlandıkça Galce konuşmaya başlarsa daha da kötü olacaktı. "Bay O'Dea'dan bir mektup daha aldım."

İngilizceye geçtiğinde Devlin ona baktı. "Bay O'Dea evde yaşıyor."

Ev, çocuğun çok az hatırlayacağı bir yerdi ya da Kathleen öyle umuyordu. Devlin'in kısa yaşamı boyunca sadece bir kez ziyaret etmişti. "Biliyor. Seni sordu."

Devlin cevap vermedi, kartlarına odaklanmaya devam etti. Billy O'Dea her zaman "çocuğu" sorardı ama Devlin'le ilgili düşünceleri Kathleen'in İrlanda'ya bir daha gitmemesinin nedenlerinden biriydi. Kathleen'in parasını nasıl kazandığını çok iyi bilen bir adamın hoşgörülü pragmatizmiyle

Kathleen'in kendi ailesi gibi Billy de Devlin'in hayata iyi bir başlangıç yapması için en iyi şansın, çocuğu babasının hayır işlerine vermek olduğuna inanıyordu ve Billy haksız sayılmazdı.

Ayrıca Kathleen tavsiyesine kulak vermedikçe ya da verene kadar evlenme teklif etmeyecekti. Bu yorgun düşüncenin üzerine rüzgâr camı tıkırdattı ve perdeleri dalgalandırarak odaya buz gibi bir hava akımı getirdi.

Ve kış daha yeni başlıyordu. Kathleen, Gregory Pelham'ın onunla birlikte parasını kazanırken kulağına fısıldadığı iğrenç şeyleri düşündü ve öğürmek istedi.

"Yakında bir gün, babanın karısını tekrar ziyarete gideceğiz."

Devlin bir çift kraliçeyi çevirdi ve gülümsedi. "Bana biraz daha çikolata verecek mi?"

"Evet. Sana daha fazla çikolata verecek. İçebileceğin kadar çikolata."

Kathleen hiç ses çıkarmadan ağlamaya başladı.

"Baban Morelands'a dönmemizi istedi. Bu hoşuna gidecek, değil mi?" Esther küçük çocukları kandırmaya çalışan bir ebeveynin neşeli ses tonunu benimsemişti ama Bart ve Gayle'in bakışlarından bunu başaramadığı anlaşıyordu.

Gayle donmuş zemindeki ölü yaprakları tekmeledi. Bart Esther'in elini bıraktı ve birkaç adım ilerledi. "Parkı seviyorum. Eve gidersek parkta oynayamayız. Babam da bizi burada daha çok ziyaret ediyor. Babamın ziyaretini seviyorum."

Gayle, Serpentine boyunca dolaşırken, gölün ortasındaki sudan yansıyan soğuk kış güneşi ışığında bu şikâyeti yineledi. Kıyıya yakın bir yerde yine buz oluşmuştu. Esther, çocuklar Serpentine'i de kaçırdıklarından yakınmasınlar diye bir kaya bulup buza sertçe atma dürtüsüne direndi.

"Babam Noel'de eve dönecek," dedi Esther, "Noel'e sadece birkaç hafta var." Gerçi Percival Noel'de Morelands'a döneceğine söz vermemişti.

Kestane rengi bir aygırın üzerinde patikadan gelen bir atlıyı işaret ederken Bart'ın yüzü neşeyle aydınlandı. "İşte babam! Belki onunla eve gitmeme izin verir!"

Tahmin edilebileceği gibi Gayle eldivenli yumruklarını küçük kalçalarına dikti. "Bu hiç adil değil! Geçen sefer babamla binmiştin, şimdi sıra bende."

Percival Windham o kadar yakışıklıydı ki neredeyse Esther'in nefesini kesecekti. At üzerindeyken, saatli çorapları ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla boyalı kasaba züppelerinin asla ulaşamayacağı bir zarafete sahipti. Yine de onu sevmesinin nedeni bu değildi. Onu sevmesinin nedeni, onları fark ettiğinde atından inip ellerini çocuklara uzatmasıydı.

"Birinci ve ikinci teğmenlerim, generalin güzel, kayıp kızını aramak için Hyde Park'ın vahşi doğasında keşif yapıyorlar. Görüyorum ki zavallı, gezgin genç kızı bulmuştunuz."

Gayle babasının elini tutarak, "O bir genç kız değil," dedi. "O annem."

"Neden öyle olsun ki?" Percival, muhtemelen oğullarının hatırı için ona özenli bir selam verdi. Esther de aynı nedenle, yakışıklı, çekici, azgın kocasından hiçbir neden yokken bir şerit koparmak istediğinde reverans yaptı.

"Beni yukarı çıkar, baba!" Bart başladı. "Comet'e binmek istiyorum." Gayle kardeşinin yalvarışları üzerine, "Sıra bende," diye bağırdı.

Percival Gayle'i kucağına alıp Comet'in boş eyerine oturttu, ardından Bart'ı kardeşinin arkasına doğru salladı. "İkiniz de susun. Atımı ürkütürseniz, muhtemelen sakıncalı bir yere düşersiniz ve anneniz bundan hiç memnun olmaz. Madam?" Adam kolunu ona doğru salladı ve Esther boğazında bir yumru hissetti.

"Teşekkür ederim." Kadın elini Percival'ın kolunun üzerine koydu, Percival da boştaki eliyle atı yönlendirdi; atlı gemilerinin arkasında Londra'yı yağmalamaya niyetli bir çift korsan prensi vardı.

"Sabah Morelands'a gitmek için hazır mısın, karıcığım?"

Hayır. "Neredeyse. Yola çıkmadan kısa bir süre öncesine kadar toplanamayacak birkaç şey ve çocukların arabada isteyecekleri şeyler var."

"Bir ya da iki hikaye kitabı?"

"Birkaç hikaye kitabı, en sevdikleri battaniyeler, askerleri."

Görünüşe bakılırsa genç bir aile olarak, neşeli bir günde çocukların neşesine kapılmış bir şekilde geziniyorlardı.

Esther kocasıyla aynı anda konuştu, mükemmel bir uyum içindeydiler.

"Seni özleyeceğim."

Ester'in bakış açısına göre, her ikisi de doğruyu söylüyordu, ama kayıp her biri için çok farklı olacaktı. Kadın kocasını bedensel bir sızı, ağır bir kalp ve bir parça kırgınlıktan daha fazlasıyla özleyecekti. Kocas da onu geçici bir özlemle özleyecekti, özellikle de metresinin onu ağırlayamadığı gecelerde.

Bu düşünce Esther'in midesini bulandırdı. "Madam, iyi misiniz?"

Elini ortasına koymuştu. Arkalarında Comet hızla ilerliyor ve çocuklar Mayfair'in açık denizlerinde terör estiriyorlardı

"Morelands'e dönmek istemiyorum, Percival. Dönmek için bir sebep yok. o."

Onları görecekleri kapıya yaklaşıncaya kadar sessiz kaldı.

Park Lane'e doğru. Percival durakladı, at arkalarında durdu. "Senden istediğim için gidecek misin Esther? Noel'de sana katılacağım.

"Sana geri dönerken her adımı çıplak ayaklarımla atmam gerekse bile."

Şimdi ona hayır, gitmeyeceğini söylemenin tam zamanıydı. Onun, eksantrik birkaçı hariç, her unvanlı evliliğin sonunda yaşanan ilişkilere ve aşklara sürüklenmesine bu kadar kolay izin veremezdi. Şimdi savaşa katılması gereken zamandı, ancak Percival'ın gözlerinde öyle ciddi bir istek vardı ki, kelimeleri bir araya getiremedi.

Kadın başını salladı ve parktan çıkıp Mayfair'in kalabalık caddelerine döndüler.

"Bu sabah setlere gitmiyor musunuz, Kocacığım?"

Esther Percival'a yorgun görünüyordu, bu da onu bekleyip beklemediğini merak etmesine neden oldu. Tiyatroda berbat bir akşam geçirdikten sonra kendini eve sürüklediğinde Esther uyuyordu ve onu uyandırmaya bir türlü cesaret edememişti. Tereddütü, bütün gün çocuklarıyla birlikte buz gibi bir vagonda mahsur kalmış bir kadını düşünmesinden değil, suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu.

Bütün akşam boyunca, eşlerine Lord Percy Windham'ın eski bir sevgilisiyle birlikte olduğunu söyleyecek olan erkeklerin meraklı bakışlarına ve kalkık kaşlarına maruz kalmıştı. Ve o eşler birbirleriyle konuşacak ve sonunda...

"Bir toplantıya gidiyorum," dedi Percival. "Majesteleri Galler'in komitenin yaptıklarından haberdar edilmesi gerektiğini düşünüyor, ancak Galler üniforma talep etmekten çok etek kovalamakla ilgileniyor."

"O zaman sana veda edeyim. Görmem gereken son eşyalarım var."

O yapmadı. Percival karısını, önceki gece yatağını bulmadan önce kendi eşyalarını toplamış olabileceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Esther sandalyesini geriye itti ve Percival kendi eliyle Esther'in elini kapattı. "Çocuklarla vedalaştım ama..."

Ona baktı, yüz ifadesi o kadar ciddi ki suçluluk ve hayal kırıklığı utançla birleşti. Boğazında düğümlenen lanet olası bifttek isyan etmekle tehdit ediyordu ve böyle anlardan oluşan bir hayat - utanmış, beceriksiz, sessiz -Percival'ın zihninde geçip gitti.

"Esther, seni seviyorum. Seni sevmeseydim gitmeni istemezdim."

Eğer ona ayrılmasının neden gerekli olduğunu sorarsa, ona verecek bir cevabı olmayacaktı: Çünkü kötü niyetli bir kadın küçük bir çocuğu kullanarak bütün bir aileden intikam alacaktı; çünkü azgın bir genç subay aptalca seçimler yapmıştı.

Çünkü Esther'in incindiğini görmeye dayanamıyordu.

Yanağından öptü. "Bifteğimi benim için bitirir misin? Galler bu kadar erken bir saatte ayık olmaktan çok sarhoş olacak olsa bile kimse geç kalmak istemez."

Esther'in yeşil gözlü bakışlarında bir şeyler değişti, bir şeyler soğudu ve yeniden değerlendirildi. "Kahvaltıda sığır eti yemekten hoşlanmıyorum, Percival. Belki de gelecekte benden yemeğini bitirmemi beklemek yerine kendine daha küçük porsiyonlar sunarsın."

Ses tonu o kadar yumuşaktı ki, Percival bir önceki akşam kiminle görüldüğünü duyup duymadığını merak etmek zorunda kaldı. "Bir dahaki sefere aynı masada yemek yediğimizde tercihlerinizi hatırlamaya çalışacağım."

Ayağa kalktı, onun için sandalyesini tuttu ve hayatının gelmek üzere olduğu halden nefret etti. Hatta o kadar nefret ediyordu ki, bağırıp çağırmadan, bir şeyleri kırıp dökmeden ve evi birbirine katmadan karısından ayrılmayı başardığında, toplantısına gitmedi. Percival bunun yerine kendisini Londra'da en nefret ettiği adrese götürdü.

"Günaydın, Lord Hazretleri." Cecily'nin anahtar deliğini dinleyen uşak şimdi de ön kapıya bakıyordu. "Hanımefendi henüz aşağıya inmedi, ama beni salona kadar takip ederseniz, mutfak bir tepsi gönderecek."

Kelimeler doğruydı, ses tonu saygılı ve canlıydı ama adamın bakışları kaygılıydı, kulak misafiri olduğu zamankinden bile daha kaygılıydı. Percival ona pelerinini uzattı ve antredeki bir kancada asılı duran başka bir beyefendinin paltosunu fark etti. Giysi iyi yapılmıştı, yumuşak, koyu renk yündü ve armalı düğmeleri hem zenginlik hem de iyi bir zevkin göstergesiydi.

Ayrıca zavallı bir adamın sağduyudan tamamen yoksun olması. Percival uşak onu yakalamasın diye paltoya bakmadı ama paltonun varlığı çok şey anlatıyordu.

Percival koridordan fuayeye doğru ilerledi ve omzunun üzerinden uşağa seslendi. "Bir tepsi çok makbule geçer, içinde çikolata olsun ve o lanet çaydan olmasın."

Çikolatanın hazırlanması daha uzun sürerdi ve Percival'ın niyetlendiği şey için her an önemliydi.

"Çok iyi, lordum."

Uşak arka merdivenlere doğru koştururken, Percival salonun önünden geçmeye devam etti. Kurduğu plan cesur ve aceleciydi ama Cecily O'Donnell'a dalkavukluk ederek geçireceği sonsuz bir gece düşünülemezdi. Esther'e gelince...

Karısıyla ilgili düşüncelerini bir kenara itti, sevgili hanımefendinin çoktan taşraya doğru yola çıktığını biliyordu. Eğer tanrılar iyi niyetli bir kocanın yüzüne güldüyse, Esther'in başına gelecekleri bilmesine hiç gerek yoktu.

Cecily'nin yatak odasının kapısı kapalıydı, Tanrı'ya şükür, muhtemelen mutfakın dışındaki tek ateşin sıcaklığından yararlanmak için daha iyiydi. Çocuk odasına ulaştığında Percival durakladı.

Yapmak üzere olduğu şey bir bakıma bencilce, bir bakıma da doğruduydu; aynı zamanda haklıydı da.

"Maggie."

Kızı, onu daha önce yanında bulduğu hasarlı oyuncak yığınının başını kaldırıp baktı.

"Baba." Ayağa fırladı ama sonra kendini kontrol etti, Percival'in oğullarının onu parkta karşılama şekliyle -her zamanki karşılama şekilleriyle- acı verici bir tezat oluşturdu.

"Eşyalarını topla, canım. Seni bu evden götürüyorum." "Gezmeye mi gidiyoruz?"

"Onun gibi bir şey. Bebeğinizi, askerlerinizi ve sizin için önemli olan her şeyi getirin."

Bir dolaba girdi ve Percival'ın paltosuyla çıktı. "Burton onu kömür karşılığında satabileceğimizi söyledi ama ben istemedim. Kokusu hoşuma gidiyor ve düğmelerinde tek boynuzlu at var."

Percival yün pelerinin kurbağalarını çenesinin altına bağlarken Maggie kıpırdamadan durdu ve Percival oyuncak bebeği ve askerleri ceplerine doldururken hiçbir şey söylemedi. Evin içinden aşağıya doğru süzülürken - sadece bir tane

salonda kısa bir mola-Percival, Maggie'nin durumu hakkında, babası hakkında bildiği tek şeyin onun kolonyasının kokusu olmasından daha iyi bir yorum olup olmadığını merak etti.

Altı

Esther bir saat önce Morelands'a gitmek istemişti ama çocuklar inat ediyor, kreşteki hizmetçiler de -biri kapıcıya aşık- onlara yardım ediyordu.

Esther en sevdiği çizmelerin bulunmasını ve vazgeçilmez masal kitabının arabaya yerleştirilmesini beklerken kocasını ve kocasının kaşlarını taşıyan vakur, siyah saçlı çocuğu düşündü.

Tüm Londra'nın görmesi için metres tutacak bir adam, oğlunu Midlands'daki iyi bir okulda sessizce destekleyebilirdi. Kış daha yeni başlamıştı ve çocuğun annesi çoktan dilenmeye başlamıştı. Bu belki de fahişelik ticareti yapan bir kadının kaçınılmaz kaderiydi, ancak...

Tabii Esther o çocuğun annesi olsaydı, karnının doyduğunu görmek için yalvarmaktan daha kötüsünü yapardı. Bir eş olarak değil ama bir anne olarak düşünen Esther, son karşılaşmalarında yönünü öğrendiği Kathleen St. Just'a en azından kısa bir ziyarette bulunmadan Kasaba'dan ayrılamazdı. Yolcu arabasının hazırlanmasının en az bir saat süreceğini bilen Esther, kasaba arabasını çağırdı ve en sade peleriniyle çizmelerini giydi.

Kathleen St. Just, hiç de sıradan olmayan bir sokakta, hiç de sıradan olmayan küçük bir evin kapısını açtı. "Leydim, sizi gördüğüme şaşırdım."

Şaşkınlık bir örtmeceydi, muhtemelen şok ve aşağılanmanın yanı sıra bir miktar kızgınlığı da kapsıyordu, ancak Esther bunun üzerinde durmadı. Dondurucu ev, antredeki balmumu yerine donyağı kokusu ve

Bayan St. Just'un kendi kapısını açmış olması durumu yeterince açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

Esther sahanlıkta oyalanmaktansa ev sahibesinin yanından geçip gitti. "Fazla vaktinizi almayacağım Bayan St. Just. Oğlunuz burada mı?"

Bayan St. Just'un gözlerinden korku ya da ona yakın bir şey geçti. "Öyle."

"O zaman bir salona geçelim mi? Söyleyeceklerim çocuğu etkileyecek."

Bu Esther'in evliliğini de etkileyecekti ama Esther bu düşüncayı bir kenara itti ve Bayan St. Just'un peşinden hiç misafir ağırlandırmamış bir salona gitti. Hava daha sıcak olsaydı, oda rahat olurdu. Bir duvarda bütün bir çiçek bahçesi işlenmiş ve çerçevelenmişti, tür tür, zarif bir iğne oyasıyla. Bir çay fincanı ve tabağı, çalışma sepetinin yanındaki alçak bir masanın üzerinde duruyordu; fincan tabağı yontulmuştu ama hâlâ kullanılabilir durumdaydı.

"Leydim, dağınıklığı bağışlayın ama burası en küçük ve ısıtması en kolay salon."

"Benim için ateş yakmanıza gerek yok," dedi Esther ve bu doğrudu, çünkü pelerinini kapıda teslim etmemişti ve Bayan St. Just da -kendisi de iki şal takıyordu- onu almayı teklif etmemişti. "Açık konuşacağım Bayan St. Just. Kocam beni taşraya sürgün etti, başkentte genç bir erkeğin alışkın olduğu gibi eğlenmem için. Oğlunu sizin büyüttüğünüzü ona söylemedim ama bence çocuk için bir an önce bir şeyler yapılmalı."

"Londra'dan ayrılıyor musun?"

Bu durum şaşkınlık yaratmışa benziyordu. "Kocam benden bunu istedi, yani evet."

Bu sözlere bir öfke dalgası eşlik etti ama yine de Percival ondan bunu *istemmişti*, gitmesini emretmemişti.

Bayan St. Just omuzlarını dikleştirerek Esther'in bu kadınla aynı boyda olduklarını fark etmesini sağladı ve bu hangi metafora işaret ediyordu? "O zaman Devlin'i de yanında götürebilirsin."

Bu durum herkesi şaşırtmıştı, çünkü Bayan St. Just da en az Esther kadar kendi açıklamasından ürkmüş görünüyordu.

"Pardon?"

"Ya onu yanınıza alırsınız ya da ben lord hazretlerinin huzuruna çıkıp aynı talepte bulunurum. Para talep edeceğim. Moreland'ın yedeğinin battaniyenin yanlış tarafında bir oğlu olduğunu herkese ve her şeye bildireceğim."

Kadın bunları yapmak için kendine cesaret ediyordu. Esther bunu kadının ses tonunda duydu ve gözlerindeki vahşi belirsizlikte gördü.

"Oturun, Bayan St. Just." Esther, dizlerinin titremesiyle tamamen çelişen bir vakarla kanepeye yerleşmeyi başardı. "Ne demek istiyorsunuz? Oğlunuzu önlenabilir bir skandala maruz bırakacağınızı mı? Bir parça para için kendinizi rezil edip kocamı utandıracağınızı mı?"

Kadın kendini bir sandalyeye attı, ama sanki içkiden ya da büyük bir duygudan kör olmuş gibi yarı yarıya sandalyeye düştü. "Bunu söylüyorum, evet. Devlin'in babasının ona karşı yükümlülükleri var. Kimse buna itiraz edemez."

Bu yükümlülüklerle, soğuk ocağa ve bariz ihtiyacına rağmen Bayan St. Just, Devlin'in babasına henüz bir oğlu olduğunu bile söylememişti.

"En son ne zaman yemek yediniz, Bayan St. Just?" Kadın başını salladı.

"Sana bir bilezik verdim ve o bilezik bir yük kömür alıp kilerinize yiyecek koymalıydı." Esther ses tonuna biraz öfke -çocuğa duyulan öfke- kattı.

"O para Devlin için. Uyuduğu yerde ateş yakıyoruz ve ona yetecek kadar yiyecek var. Ona bir de palto aldım, çünkü çok hızlı büyüyor..."

Kadın gözlerini kapadı ve konuşmayı kesti. Esther kadının yanağından süzülen bir damla gözyaşını dehşet içinde izledi.

"İşte." Esther elini çantasına attı ve parlak kırmızı bir elma çıkardı; bir annenin çocuklarıyla çıkacağı bir otobüs yolculuğu öncesinde kuşanacağı pek çok silahtan biriydi bu. "Bunu ye. Hemen şimdi ye ve oğlun hakkında konuşalım... Devlin hakkında."

Ve çoğunlukla çocuk hakkında konuştular. Esther, Kathleen'in onu getirmesine izin verdi, "bir süre" çikolatacı kadınla kalacağını ve babasıyla tanıştığında iyi bir çocuk olması gerektiğini açıkladı.

"Atlar babamda." Küçük adam için bu, babasının lehine bir durumdu.

"Öyle," dedi Esther, "bir de kedimiz var, ama onun avlanmayı bitirdiğinde çocuk odasında uyuduğunu bilmem gerekmiyor."

Genç Devlin annesinin kucağındaki tüneğinden sevimli ve çok tanıdık bir gülümseme yaydı. "Kedileri severim. Kediler oynamayı sever."

"Öyle. Özellikle de Tomcat'ler eğlencelerine düşkündürler." Esther ayağa kalktı, aniden gününe ve içinde barındırması muhtemel tüm dramlara devam etmek istiyordu. Doğru kararı verdiğinden kuşku duymuyordu ama bu karar hiçbiri için kolay bir karar olmayacaktı. "Yola çıkalım mı?"

Çocuğa uzanmadı. Bayan Just onu kucakladı, kulağına bir şeyler fısıldadı ve ayağa kalkmasına izin verdi. Annesinden kolayca ayrıldı, annesinin her zaman hayatının bir parçası olacağı düşüncesiyle her çocuğun güvende olması gerektiği gibi güvendeydi.

Bayan St Just yavaşça ayağa kalktı. "Yeni ceketini al Devlin, sonra da hemen buraya gel."

Esther'e ayak sesleri tıpkı Bart ve Gayle'inkiler gibi geliyordu... tıpkı kardeşlerinininki gibi.

"Hanımefendileri bir konuda yanılıyor."

Esther diğer kadına baktı, bakışlarında yorgunluk ve üzüntünün yanı sıra huzur da gördü. "Bence oğlunuz için en iyi kararı veriyorsunuz," diye başladı Esther. "Ve elbette söz verdiğim gibi size yazacağım, ama keşke siz de ona yazmayı kabul etseniz."

"Temiz bir ayrılık daha iyi. Beni özlemesini istemiyorum. Yanıldığın şey bu değil."

"Beni aydınlatacak mısın?" Savunmacı bir tavır takınması anlaşılabilir olsa da yakışsızdı.

"Kocanız, lord hazretleri... sizi seviyor. Kimseyle eğlenmiyor, yine de adamın başarılı bir flörtçü olduğunu kabul ediyorum."

Bu, Percival'ın eski metresinden mi?

Esther eldivenlerini cebinden çıkardı. "Bayan St. Just, küçük çocukların anneleri olarak aramızdaki duygudaşlık sizi herhangi bir şekilde küstahlık yapmaya davet etmiyor-"

İnce, soğuk bir el Esther'in parmak eklemlerine dokundu. "O seni seviyor. Buraya bana hastalıklarını sormaya geldiğinde bana kralın İngilizcesiyle öyle söyledi. Endişeden kendinden geçmişti, sırf atını ahıra bağlarken görülmek için her türlü konuşmayı göze alıyordu. İnatçı olduğunuzu söyledi, ama bunu size hayranlık duyuyormuş gibi söyledi ve doktorlara sormak istemedi, çünkü onlar dedikodu yayıyorlardı."

Esther aniden yerine oturdu. "Percival *burada* mıydı?"

"Sadece bir kez, o da salondan öteye gitmedi. Gitmeden önce yardım teklif etti, ben de kabul etmedim... Kabul etmek istemedim ama sonra gururumun Devlin'i botlarla tutamayacağını anladım, bu yüzden beni mews'unuzda buldunuz."

Çocuk gürültüyle salona geri döndü. "Ben hazırım. Atları sevebiliriz, değil mi?"

"Her birini sevebiliriz," dedi Esther, konuşma yeteneğinin nereden geldiğini merak ederek. "Baban sana isimlerini söyleyebilir."

Bayan St. Just oğluna tekrar sarılırken birkaç dakika sessizlik oldu. Oğlu kıpırdanarak kurtuldu, babasının atlarıyla tanışmak için sabırsızlandığı belliydi.

Onunla birlikte ön koridora doğru yürürlerken Esther bir soru daha sormak zorunda kaldı. "Ona ne söyledin, yani lord hazretlerine?"

Görünüşe göre bu soru hiçbir açıklama gerektirmiyordu. "Ona doğum ve hamilelik nedeniyle yıprandığını söyledim. Kırmızı ete ve dinlenmeye, ayrıca hafif bir aktiviteye ve tekrar hamile kalmadan önce sağlığını onarmak için zamana ihtiyacınız vardı. Umarım biraz daha iyi hissediyorsundur?"

"Öyleyim." Kahvaltıdaki biftekler ve yanlış yerleştirilmiş menüler bir anlam ifade etse de başka pek bir şey ifade etmiyordu. "Gerçekten öyleyim."

Percival'a oğlunu göstermenin küçük bir skandal yaratacağını fark ettiğinde kendini daha da iyi hissetti. İnsanlar çocuk yüzünden kavga ettiklerini düşüneceklerdi -ki öyle de olabilirdi- ve Percival'ın Esther'in yokluğunda birlikte olduğu kadınlara daha az ilgi göstereceklerdi.

Percival kızına, "Bu evde kalmayacaksın," diye güvence verdi. "Sana güzel bir konaklama yeri ve seninle ilgilenecek, bu işe gönül vermiş birini bulacağız. Bu hoşuna gidecek."

Gerçi Percival bundan hiç hoşlanmayacaktı.

"Neden seninle kalamıyorum?" Küçük Maggie, sanki doğduğundan beri atların yanındaymış gibi parkta onun önünde ilerliyordu, ki bu kanla ilgili olmalıydı, çünkü annesi buna izin vermezdi.

"Keşke yapabilsen." Bunu tüm kalbiyle diledi, yoksa kızının cehennemlik annesinden güvende olduğunu nereden bilecekti? Yine de, eğer onun çatısı altında yaşarsa, annesi -yasal vasisi- onu nerede bulacağını her zaman bilecek ve onu geri alabilecekti. "Burası küçük bir ev ve senin kendine ait bir odan olmayacak."

"Kendi yatak odama ihtiyacım yok. Ateşim varken Burton benim odamda uyurdu."

"Maggie, bir daha asla ateş istemeyeceksin ve askerlerinin hepsinin iki bacağı olacak."

"Albay George'u severim. Bacağını kaybetme konusunda çok cesurdu."

Albay'ın general olmayı tercih etmesine rağmen şövalyelik için düşünülebileceğinden bahsediyordu. Percival Comet'i mews'e giden sokağa çevirdi, Esther'in Morelands'a doğru yola çıkmış olmasından dolayı içi içine sığmıyordu. Şansı yaver giderse Maggie'yi gün batımına kadar çok uzak olmayan bir yere yerleştirebilir, sonra da Cecily O'Donnell'la kızı güvende tutmak için gereken her türlü anlaşmayı yapabilirlerdi.

"Bunlar çok büyük atlar," dedi Devlin. Ses tonu rahattı ama Esther, seyahat arabasına bağlı ekibin yanından geçerlerken çocuğun elini nasıl tuttuğunu çok iyi anlıyordu.

"Çok *güzel* atlar," dedi. "Özellikle küçük çocukları seviyorlar, çünkü kardeşlerin onları sık sık ziyarete geliyor."

Küçük parmaklar Esther'in elini acıyla sıkıca kavradı. "Kardeşlerim mi?"

"Dört tane var ve onlar da tıpkı senin gibi büyük çocuklar." Ancak bu dördü hiç yokluk nedir bilmemiş, hiç üşümemiş, annelerinin sevgisinden hiçbir açıklama yapmadan ayrılmaları beklenmemişti.

"Çok güzel bir at." Devlin işaret etmedi -çocuğun harika bir terbiyesi vardı ama bakışları ara sokakta yürüyen kestane rengi bir aygıra sabitlendi.

Nal sesleri yaklaştıkça, Esther'in gözlerinin önündeki resim bir an için anlamsızlaştı. Comet'i tanıdı, Comet'in yakışıklı binicisini tanıdı, ama tanımadı... Küçük bir çocuk, kıvılcı saçlı bir kız, eyerde Percival'ın önünde oturuyordu. Çocuk belli belirsiz tanıdık geliyordu ve Esther, Percival'ın kendi oğullarına da aynı ihtiyatlı korumacılıkla sarıldığını görmüştü.

At sürüyerek durdu. "Esther. Morelands'a gitmek üzere henüz yola çıkmadın."

Ses tonu çok ciddiye.

Esther'in ensesindeki ve kollarındaki tüyler diken diken olurken, yanındaki çocuk kıpırdamadan duruyordu. "Ve siz, lordum, hiçbir komite toplantısına katılmadınız."

Bir seyis Comet'i almak için dışarı çıktı, Percival aşağı inip dizginleri devrederken ve çocuğu eyerden kaldırırken konuşmalarına izin vermedi. Percival'ın yanında durdu, eli onun elindeydi, bakışları erken büyüyen çocuklar gibi dikkatliydi.

Esther'e, "Siz Viking hanımefendisiniz," dedi.

"O çikolatacı kadın," diye yanıtladı Devlin. "Babamın karısı."

Soğuk esinti ölü yaprakları kaldırım taşlarının üzerinden iterken Esther'in aklında binlerce soru belirdi. At arabasının atlarından biri büyük

Toynağını kaldırdı ve iki yetişkinin sessizce birbirlerine bakmasına sabırsızlanıyormuş gibi başını savurdu.

"Percival, bu dünyada kim...?"

"Madam, özel olarak konuşacağız."

Tabii ki öyle olacaktı, çünkü Percival metresini ve çocuklarını Esther'in evine taşımayı düşünürse, Esther'in kocasını böyle bir düşünceden vazgeçirmek için büyük bir mahremiyete ihtiyacı olacaktı.

"Devlin, seyislerden sana ve bu kıza ahır kedisini göstermelerini iste. Tek gözü olan bir kedi var ve henüz bir adı yok."

Bart ve Gayle hızla ara sokağa girerken arka kapıdan gelen bir kargaşa tüm yetişkinlerin gözlerini etraflarına çevirdi. "Gemiye binmeye hazırız!" Bart bağırdı.

Gayle ağabeyinin yanında durdu. "Kim bunlar?" Yeşil gözlerini kıza dikti. "O kim?"

Bart eldivenli ellerini birbirine vurdu. "Onlar sömürgeciler olabilir! Lanet olası Yeni Başlayan Sömürgeciler'i oynayabiliriz ve hem Fransızlar hem de sömürgeciler olur. Annemle babam birbirlerine veda öpücüğü verirken onları katledip kafa derilerini yüzebiliriz!"

Gayle sanki iki ebeveynin birbirini ne kadar süre öpebileceğini biliyormuş gibi anne ve babasına baktı ve sırtıttı. "Gel bakalım." Devlin'in elinden tuttu. "Ahırlarda bir kaplan var ve akşam yemeğimiz için onu avlayabiliriz."

Kızıl saçlı kız çocukların arasına karıştı. "Ben avcıları avlayan bir aslan olmak istiyorum."

"Sen lanet olası sonradan görme sömürge olmalısın," dedi Bart. "Ben General Bart, bu da Albay Gayle."

"O zaman ben de Maggie adında acımasız, lanet olası bir sömürge kurdu olacağım."

Bir adam, önünde açıklanamayan bir patlamayla ara sokakta ilerlerken karşısına çıkan karısına ne derdi?

Percival bu gizemi düşünürken, çocuklardan biri bir kedi ahırın bir köşesinden sıçrarken bir çığlık attı ve küçük ayaklar bir sürüye karıştı.

Percival, gözle görülür bir şaşkınlıkla kendisine bakan karısına baktı. Ona ne diyeceğini bilemiyordu, neden o küçük siyah saçlı kadınla birlikte olduğunu bilmiyordu...

Aynı çocuğun, başka bir kadının eteklerine temkinli bir şekilde tutunduğu görüntüler Percival'ın zihnine doldu. Etkiyi fiziksel olarak hissetti, vücudunda dönen ve göz açıp kapayıncaya kadar her şeyi değiştiren bir dönme hissi.

Her şeyi *yeniden* değiştirdi.

Onlardan iki tane vardı. Babalarının sevgisini ya da korumasını bilmeyen iki küçük çocuk. Dizleri bükülmek üzereydi ve hâlâ ne diyeceğini bilmiyordu.

"Percival?"

Ester onun adını korkuyla söyledi, ama o buna tahammül edemedi. Ona bir el uzattı. "Esther, lütfen dinle. Lütfen, lütfen dinle."

Gördüğü şeyi anlamamış gibi şaşkın bir ifadeyle adamın uzattığı ele baktı.

"Esther, beni dinlemelisin." Ya da Cecily Donnelly'yi tanıklardan önce vurur, sonra da kendini vururdu. "Sana zarar gelmesini istemedim. Buna inanmalısın."

Bart'ın sesi etraflarındaki soğuğu delip geçti. "Onu yakaladık! Lanet olsun, bırak onu!" At arabasının atları koşumlarında kıpırdandı ve Esther hâlâ ona bakıyordu.

"Her şeye rağmen yaralanmamış olmam mümkün sanırım. Kızıl saçlı küçük kız kim, Percival?"

"Benim kızım ve Cecily O'Donnell'ın - Tanrı bana merhamet etsin. Çocuktan birkaç gün önce haberdar oldum, onunla tanıştım. Adı Maggie ve çok zeki."

Belki de sonuncuyu eklememeliydi. Percival elinin yanına düşmesine izin verdi ama yine de Esther'in sonunda onu affedebileceğine dair umudunu koruyordu

onu. Yüz ifadesinden *düşündüğünü* anlıyordu ve bu cesaret verici olmalıydı.

Percival Kanada'nın vahşi doğasında ettiği dualardan daha hararetli dualar ederken o alt dudağını sıkıyordu.

"Devlin'in senin oğlun olduğunu biliyor musun?"

"Artık biliyorum. Annesi bana hiçbir şey söylemedi."

"Bana çok şey söyledi, çoğuna katılmak zorunda kaldım."

Ahırdan bir kız sesi, "Eyer odasına doğru geliyor! Kaçın!"

"Esther, bu tartışmaya mahremiyetimizin olduğu bir yerde devam edebilir miyiz?"

"Evet." Sokağın karşısına doğru yürüdü ve onun koluna girdi. "En iyisi bu. Gel benimle bahçede otur."

İlk aklına gelen, kışın bahçenin iç karartıcı bir yer olduğuydu; ölü çiçekler ve çıplak ağaçlar. Esther onu soğuk, sert bir banka oturttuğunda, Percival'ın aklına, evliliği burada acı verici, medeni bir şekilde ölürken, yardımsever hizmetkârların bir tepsi çay isteyip istemediğini sormak için rahatsız etmeyecekleri geldi.

Esther onun elini tuttu. "Bana Bayan O'Donnell'dan bahset Percival, ama uyarayım, onun söz konusu olduğu yerde makul davranmaya hazır değilim."

Nereden başlasam? "Öncelikle, o kadından nefret ettiğimi bilmelisin. İkincisi, dün gece onunla tiyatroya gittiğimi de bilmelisin."

Esther parmaklarını onunkilerden kurtardı. Percival onun elini tekrar yakaladı ve utanmazca sıkıca tuttu.

"Kocacığım, seni anlamıyorum. Sevdiğini iddia ettiğin karını taşraya gönderirken, nefret ettiğin bir kadınla tüm kıbar sosyetenin önünde eğleniyorsun. Genelde çok açık sözlüsün, Percival. Bu bariz çelişkiyi bana açıklamaman gerekecek."

Percival, Esther'in abartılı kibarlığı içinde, onun düşünmesini istediği kadar sakın olmadığını fark etti; bu, güçlendirici bir düşünceydi.

"Bayan O'Donnell kızı tehdit etti, kötü bir durumu daha da kötüleştirmekle tehdit etti. Eğer kadına eskortumu ödünç veririm, çocuğu bağışlayacak ve

sanki samimi bir ilişkimiz varmış gibi davranacaktı. Eğer ona olan ilgimi geri çevirirsem, her fırsatta skandala yol açacak ve çocuğun -kendi kızımın- iyi bir yaşam sürme şansının olmamasını sağlayacaktı. Maggie için hazırlık yapmak için zamana ihtiyacım vardı ve o kadını bu doğrultuda yatıştırdım."

Esther uzun süre sessiz kaldı ama en azından Percival'ın elini tutmasına izin verdi. "Alçak kadın. Bana bazı küfürler öğretmelisin ki seninle baş başa kaldığımda ona karşı duygularımı daha iyi ifade edebileyim."

Karısı onunla özel olmayı düşündü. Bu açıklamanın verdiği rahatlama çok büyüktü. Yine de Percival onun elini tutmaktan vazgeçmedi. "Bildiğim bütün lanetleri sana öğreteceğim. Bana çocuktan bahset."

Bu soru Percival'ın karısını rahatlatmışa benziyordu. Boştaki eliyle eteklerini düzeltti, daha çok el ele tutuştukları yerde kendini belli eden bir şekilde rahatladı. "Senin gibi atları seviyor, çok güzel davranışları var ve annesini bir süre göremeyeceğini bilmiyor. Size danışmadığım için bana kızacağınızı düşünmüştüm ama görüyorum ki başka işlerle meşgulsünüz."

Percival parmak eklemlerini dudaklarına götürdü ve yine ne diyeceğini bilemedi. Düşmanla çatışmak ve bir esir almakla meşgulken, en sadık muhafızı onun kanadını koruyordu.

Hiç kimse bir durumu yanlış algıladığı için bu kadar minnettar olmamıştı.

Kapı arkalarından gıcırdayarak açıldı ve kıdemli damat elinde şapkasıyla bahçeye doğru birkaç adım attı.

"Lordum, affedersiniz ama seyahat arabasını çözecek miyiz?"

Esther kocasına baktı, onun cevabını bekliyordu. Percival onu pekâlâ sepetleyebilir, dedikodular bitene kadar çocukları toplumun gözünden uzak tutabilirdi - ki bu ancak birkaç sonsuzluk sonra gerçekleşebilirdi.

"Takımı çözün," dedi Percival. "Seyahat koçuna bir süre ihtiyacımız olmayacak. Kedi hâlâ tek parça mı?"

Damadın dudakları kıpırdadı. "Grimalkin samanlıkta, çocuklar da bu gürültünün peşinde. Fareler öldüresiye gülüyor." Kapıyı arkasından kapatarak onları yalnız bıraktı.

O samanlıkta dört çocuk vardı, kreşte de iki çocuk daha ve *hepsi* de kocasının soyundan geliyordu. Bu düşünce baş döndürücüydü, o kadar baş döndürücüydü ki Esther kocasının elini tuttuğu için minnettardı.

"Esther, konuşmamız gereken daha çok şey var."

Kadın adama baktı, çünkü adam kötü haberlerin habercisi olan bir sakinlikle, dikkatle konuşmuştu. "Altı çocuk oldukça fazla, Percival. Daha fazlası var mı?"

Şaka yapmıyordu ama adam ona gülümsedi, öyle şefkatli bir gülümsemeydi ki Esther'in içi Mart tavşanları gibi hoplayıp zıplamayı bıraktı, çünkü böyle gülümseyen bir adam daha fazla sır saklıyor olamazdı.

"Bildiğim kadarıyla sadece altı çocuğum var, tabii siz taşıyorsanız. Annesi gelip kapımızın önünde büyük bir dram yaratmadan önce Maggie için uygun bir yer bulmayı umuyordum, çünkü Maggie'yi annesinin evinden aldım ve önce izin almadım."

Sesi tereddütlüydü, tek makul yol bu olduğu halde stratejisinden tam olarak emin değildi. "Onu sen kaçırdın." Esther boştaki eliyle onun parmak eklemlerini okşadı. "Tabii ki kaçırdın, çünkü çocuk annesinin en büyük kozuydu. İhtiyatlı bir alternatifiniz olduğunu sanmıyorum, bir annenin çocuğunu böyle kullanması hiç de hoş bir davranış değil."

Birleştirdikleri ellerini inceledi, yüz ifadesi babasına olan benzerliğini vurgulayacak kadar ciddiydi. "İhtiyatlılığın içinde bulunduğumuz durumla ne ilgisi var anlamıyorum leydim. İhtiyatlı olsaydım, bunların hiçbirisi yaşanmazdı."

Bahçe duvarına yaslandı ve uzun bacaklarını önüne uzattı. Percival onun elini bırakmamış olsa da, duruşu bir şekilde karısını terk ettiğini, böylece suçluluk duygusu ve kuşkuları içinde yuvarlanabileceğini düşündürüyordu.

Bayan O'Donnell topunu yerine oturtmak için manevra yapıyorsa erkek histriyonliğine ayıracak zamanları yoktu ve Percival'ın dramatizminin de bir anlamı yoktu. "Dinle Percival Windham ve bana ne duyduğunu söyle."

Gözlerini kapattı. "Bir sürü küçük çocuğun zavallı bir kedi için ortalığı birbirine kattığını duyuyorum."

"Bu çocuklar gülüyor. Aralarında tek bir oyuncak bile olmadan birlikte oynuyorlar ve çok eğleniyorlar. Birbirleriyle birkaç dakika önce tanıştılar ve şimdiden bir aile olarak nasıl devam edeceklerini biliyorlar. Onlardan örnek almalıyız ve bir kediye bizim bölgemizde avlanmayı düşündüğü için pişman etmeliyiz."

"Kimse fuhuş için arama emri çıkarmıyor."

Cecily'nin küçümseme çabası, Percival'ın önündeki masaya fırlattığı belgeye bakarken sesindeki titreme tarafından baltalandı. Kadının biraz akli olsaydı kızmaktan çok dehşete kapılırdı ama zaten *hiçbir zaman* kayda değer bir sağduyu göstermemişti.

"Madam, size söz veriyorum, bu tutuklama emrinin kovuşturulmasını sağlayacağım ve suçlamaların mahkûmiyetle sonuçlanmasını sağlamak için iyi doğum yapmış bir düzine tanıktan yeminli ifadeler alacağım. Ayrıca, halka açık bir tiyatro locasında geçirdiğiniz sıradan bir akşamın aramızdaki ilişkinin yeniden başladığını gösterdiğini ima ederseniz iftira davası açacağım."

Cecily belgeyi bir kenara fırlattı. "Kızımı kaçırdınız. Ben çocuğun yasal velisiyim ve siz onu benim sevgi dolu bakımımından yasadışı bir şekilde aldınız. Belki de onun babası bile değilsiniz."

"Sevgi dolu bakımınızda, tek bir doğru düzgün oyuncağı bile yok. Çiçek hastalığı için aşılanmadı, ayakları su toplamış durumda çünkü tek botunu yıllar önce çıkardı. Ve bana sağladığınız belgeler sayesinde onun benim kızım olduğundan çok eminim."

Ses tonundaki kendini beğenmişlik onu ele vermiş olmalıydı, çünkü Cecily yeşil kanepedeki kurnaz pozundan kalktı ve yazı makinesine doğru yürüdü. Çekmeceleri karıştırdı ve öfkeyle yukarı çıktı.

Bu da Percival'ı çok sevindirmişti. Düşman topraklarına yaptığı son baskında, Maggie'yle birlikte binadan ayrılmadan önce tek bir yere uğramıştı ve o da

detay, o küçük detay, Kanada'nın vahşi doğasında keşif yaparken titreyerek geçirilen yılları haklı çıkarıyordu.

"Belgeleri çalmışsınız lordum. Bunun için sizi tutuklatayım mı?"

Percival dirseğini şömine rafına biraz daha rahat yerleştirdi ve Cecily'nin uzun peruğundaki yeşil fiyonklardan birinin çözölmekte olduğunu fark etti. "Elbette. Tanıklarınızın bilgi vermesini isteyeceksiniz, tabii yalancı şahitlikleriyle bir dükün oğluna iftira atacak birini bulabilirsiniz. Belgeleri benim özel isteğim üzerine temin ettiniz, belgelerdeki imzalar da bunu doğruluyor."

Percival'ın her biriyle görüştüğünü ve onlarla sivri tartışmalar yaptığını şimdi onlar da doğrulayacaktı.

Cecily son çekmeceyi, kurutma kağıdının üzerindeki mürekkep hokkasını zıplatacak kadar sert bir şekilde kapattı. "Seni yalancı, işbirlikçi, sinsî-"

"Böyle bir iltifat kesinlikle başımı döndürecek Bayan O'Donnell." Şömineden uzaklaştı, çünkü eğer kadın üzerine doğru gelirse, kendisine dokunmasına izin vermeden kenara çekilebilmek istiyordu. "Bir alternatifin var, biliyorsun. Karım eninde sonunda mantıklı davranacağın konusunda ısrarcıydı."

"*Karım* buna uygun değil-"

Kadın hakaretini tamamlayamadan Percival, içindeki vahşetin her zerresini görmesini sağlayan bir bakışla onu zıpkınladı. Karısını ve çocuklarını korumak için, hatta leydisinin iyi adını korumak için, bu kadını oracıkta seve seve öldürebilirdi. Esther böyle bir dürtüye kapılmaması gerektiğini çok net bir şekilde ifade etmişti ama Esther aynı zamanda evlilikte ara sıra yaşanan hayal kırıklıklarıyla başa çıkma konusunda da olağanüstü bir beceri sergiliyordu.

Cecily yazı makinesinin başına oturdu. "Bu alternatif nedir?"

Percival bir domuzun önüne yemek atar gibi belgeleri kadının önüne fırlattı. "Çocuk üzerinde bana yetki veren bu kağıtları imzala, banka çekini de istediğin gibi kullanabilirsin."

Hiçbir dişi domuz yemeğine gözlerinde böyle bir açgözlülük parıltısıyla bakmamıştı. Cecily parmaklarını taslaktaki rakamların üzerinde gezdirdi. "Tek yapmam gereken kâğıtları imzalamak mı?"

"Derhal."

Bu hoşuna gitmemiştir. Percival, kadının yüzündeki çatık kaşlardan, parayı alıp kaçmayı ve ileride belki de çocuğu alıp kaçmayı planladığını tahmin etti.

"İyi o zaman. Çocuğu al ve sana onun mutluluğunu diliyorum." Kadın mürekkep hokkasına uzandı ve Percival kapıya gitti.

"Sen ne-?"

"Şahitler, Bayan O'Donnell. Uygun bir yasal belgenin bağlayıcı olması için uygun tanıklar gerekir, değil mi?"

Quimbey Dükü John ağırbaşlı bir tavırla odaya girdiğinde Percival öfkesini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. Ardından Anthony geldi, onu da Percival'ın Eton'daki yıllarından beri tanıdığı bir marki ve bir kont izledi.

Quimbey, Cecily'nin özgürce ve gönüllü olarak imza attığından ve neyi imzaladığını anladığından emin olmak için zaman ayırdı - bu hoş bir dokunuştı, ancak Quimbey bu unvanı üniversiteye gitmeden önce almıştır ve gerçekten iyi bir arkadaştır.

İş çabucak oldu bittiye getirilmişti; Percival atına bindi ve komutanına düşmanın tamamen, kesinlikle ve kalıcı olarak bozguna uğratıldığını rapor etmeye hazırlandı.

"Maggie onları medenileştirmeme yardım edecek," dedi Esther çocuk odasının kapısını kapatırken. "Küçük yaştan beri kendi adına düşünmek zorunda kaldı ve bir sürü şımarık oğlan onu bir nebze olsun yavaşlatmayacaktır."

Percival onun yanında kapalı kapıyı inceledi. "Devlin'in şımartıldığını mı düşünüyorsun?" Öyle olduğunu umuyordu. Kardeşleri tarafından dikkati dağıtılan Devlin kolayca uyum sağlıyor gibi görünüyordu ama Percival çocuğun gözlerinde endişe gördü.

Midilli almaya gitme zamanı.

Esther kolunu onunkinin içinden geçirdi ve muhtemelen çocukları okumalarını önermesini engellemek için onunla birlikte merdivenlere doğru yürüdü.

Bir hikaye daha.

"Üzülmenize gerek yok, kocacığım. Bazı açılardan, Devlin en çok şımartılan kişi oldu. Annesi ona cömertçe bakamadı, ama onun sevgisi tamamen kendisine aitti, rekabet edecek kardeşleri yoktu, anneyi sevgili oğlundan uzaklaştıracak bir babası yoktu. O iyi olacak, Percival. Hepimiz iyi olacağız."

Esther buna inandığı için Percival da inanabilirdi. Kathleen St. Just, ikinci bir kuzeninin onunla evlenmek istediği İrlanda'ya gitmek üzere gemiye binmişti. Cecily O'Donnell'in Bath'da bir tamirhane kiralayacağı bildirilmişti. Yaklaşan Noel mevsimi bazı açılardan evliliklerinin o güne kadarki en mutlu dönemi olacaktı.

Esther biraz daha yaklaştı. "Tony ne dedi?"

Tony şaşırtıcı derecede az şey söylemişti ve hepsi de cesaret vericiydi. "Anthony bana zar zor vakit ayırabiliyordu, gelinine dönmek için o kadar sabırsızlanıyordu ki." Percival özel oturma odalarının kapısını açtı. "Peter'ın yüksükotu tentürünü denediği için çok daha iyi görüldüğünü söyledi."

"Arabella da aynı şekilde yazıyor. Tatil için Morelands'a mı dönüyoruz?"

Son birkaç gündeki tüm çalkantılara ve Percival ile hanımı arasında yarattığı tüm dürüstlük ve yakınlığa rağmen, Percival hâlâ onun eve gitmek mi yoksa gitmemek mi istediğini anlayamıyordu.

Kapıyı arkalarından kapattı ve karısıyla daha iyi iletişim kurabilmek için onu kollarının arasına aldı. "Majestelerinin ruh halinin de çok daha iyi olduğu bildiriliyor."

Hepsinin keyfi yerindeydi ve böyle bir tartışmanın böyle bir sonuç vereceğini kim düşünebilirdi ki? Omzuna yaslanan Esther esnedi.

"Babanızın durumunda herhangi bir iyileşme olması bile bir mucize sayılır."

"Peter, babama genç ve dolgun bir hemşire sağlama fikrini tasarladı. Arabella, 'yaşlı sevgiliye' iyi davranan bir köylü kızı buldu ve Majesteleri'nin hizmetçileri sıkıştırdığı ve kendisini Kötü Yönetim Lordu olarak atamakla tehdit ettiği söyleniyor." Percival çenesini Esther'in şakağına dayadı. "Ben yaşlanıp huysuzlaştığımda sen de benim için aynısını yapar mısın Esther?"

Birlikte yaşlanıp huysuzlaşacakları fikri bir erkeğin arzulayabileceği en büyük hediye gibi görünüyordu ama Esther'in güzel vücudunda huysuz bir kemik bile yoktu.

"Elbette, Percival. Arzu ettiğin tüm dolgun hemşirelere ve kıkırdayan hizmetçilere sahip olacaksın, çünkü yakışıklı uşaklarımı ve flört eden hamallarımı benden esirgemeyeceğini biliyorum, hmm? Ve doktorlarım da çok dikkatli ve sevecen olacaklar."

Ona duyduğu sevgi kalbinin her köşesine yayılırken göğsünü okşadı. Bir ay önce onunla bu şekilde dalga geçmezdi. Bir ay önce ona anlam veremediği bir bakış atar ve dikkatli bir şekilde ayaküstü konuşurlarken saçlarını aşağı indirmeye devam ederdi.

"Seni seviyorum, Esther Windham. Seni her zaman seveceğim."

"Ben de seni seviyorum kocacığım." Kadın yine esnedi ama kocasının kucağından ayrılmak için hiçbir hamle yapmadı; kocası da onu bırakacak gibi değildi.

Percival'ın yorgun ve mutlu zihninde bir düşünce belirdi. Sadece birkaç hafta önce onu dehşete düşürebilecek bir düşünce. "Dün kestirdin Esther, bugün de kestirdin."

"Tek başıma, büyük bir yatağı ziyan ettim."

"O yatağı birazdan ortaklaşa kullanacağız, ama söyle bana: Taşıyor musun?" Yumuşak bir iç çekti ve bu hayır anlamına gelmiyordu. "Esther?"

"Kızına tapıyorsun, Percival. Onu egzotik antik çağlardan çıkarılmış bir hazineymiş gibi inceliyorsun ve oğlanları idare etme şeklinden zevk alıyorsun."

Percival, Esther'in pembe kokusunu daha iyi yakalayabilmek için burnundan soludu ve fark etti: kokusuna hindistan cevizi notası karışmıştı. "Bütün çocuklarımı seviyorum, karımı da seviyorum ve eğer karım bir çocuk daha taşıyorsa, o çocuğu da seveceğim. Ve haklısın, küçük Maggie'ye ve kardeşleriyle olan ilişkisine hayranım. Hepsine hayranım ama en çok karıma aşığım."

Onun kendisine hamile olduğunu söylemesini bekledi. Bunun yerine onu öptü ve kocası olduğu ve onu çok sevdiği için bu yeterli bir cevaptı.

Sonsöz

Bebek kucağında kıpırdanırken Esther'in yatak odasının kapısı çatırdayarak açıldı. "Sessiz olun bakalım," diye fısıltıyla bir uyarı geldi. "Eğer bebek Uyuyor, onu rahatsız etmemeliyiz, yoksa annen bize kızar."

Moreland Dükü Percival Windham, Esther'in huzuruna baskın yapmak için teğmenlerini toplamıştı.

Gayle, "Annem bize her zaman kızgındır," diye gözlemledi. "*Bana* kızmıyor," diye karşı çıktı Bart.

Percival kapıyı birkaç santim daha iterek açtı ve etrafına göz gezdirdi. "Susun. Bir daha konuşan olursa, uygunsuz davranışından dolayı askeri mahkemeye çıkarılacak."

"Puding yok," diye seslendi küçük Victor. "Puding yok."

Victor, babası ve rahmetli büyükbabası gibi puding konusunda çok titizdi.

"İçeri gel," dedi Esther yastıklarına yaslanıp en yeni kızını kucaklayarak. "Louisa'ya bazı ziyaretçiler beklediğini söyledim."

Percival Louisa'nın ablası Sophie'yi kucağına almış, Devlin onun yanında yürürken, Bart önden gidiyor, Victor babasının paltosunun bir katını tutuyor ve Gayle Valentine'ın elinden tutuyordu. Maggie her zamanki gibi geride duruyordu ama babası gibi o da gülümsüyordu.

Sağlıklı bir kız çocuğunun daha sağ salim dünyaya gelmesi gülümsemek için mükemmel bir nedendi.

"Bebeği görebilir miyim?" Victor sordu.

Ne kadar küçük olursa olsun, bırakın yeni bebeği, büyük yatağındaki annesini bile göremiyordu. Percival, Sophie'yi Esther'in yanına yatırdı ve çocukları teker teker yatağa kaldırdı. Yatağın ayakucuna dizildiler, asla kıpırdamadan duramadılar ama ellerinden geldiğince edepli davrandılar.

Percival askerlerini yerleştirdikten sonra, "İşte, hepiniz bir göz atın," dedi. "Ama bağırmak ya da etrafta zıplamak yok, yoksa küçük kardeşiniz Louisa'yı uyandırırınız."

Gayle, "Bezlerini kirletecek," diye gözlemledi. "Ona Peter Amca'nın adını verdin, çünkü gerçek adı Peter Louis Hannibal Windham'dı."

"Evet," dedi Esther, Percival'la birlikte genç erkek zihninin skatolojik meşguliyetleri üzerine bir gülümsemeyi paylaşsa da.

Bart kendisinden sonra gelen en küçük kardeşini itti. "Sophie'ye büyükbabamın adını verdin ve bu yüzden Sophie George Windham oldu."

"Sophie Georgina," dedi Gayle, geri iterek.

Percival küçük Sophie'yi kucağına aldı ve sırtı karyolanın direğine dayalı olarak yanına yerleşti. "Kardeşini iten, kakan ya da sözünü kesen bir sonraki kişi kreşe geri gönderilecek."

Victor ağabeylerine sırtarak tekrar, "Puding yok," dedi.

Percival, Victor'un siyah saçlarını karıştırdı. "Genç filozofa kulak verin çocuklar ve Maggie'nin gençlik asaletini örnek alın." Maggie'ye göz kırptı, bu da kızın her zaman utangaç olmasına neden olurdu. "Esther, sen nasılsın?"

Bu bir aile ritüeli haline gelmişti, büyük kardeşleri yeni geleni görmeye götürmek ve Louisa'nın ne kadar sevimli bir yeni gelen olduğunu görmek. Louisa, Victor'un yeni doğmuş bir bebekte şaşırtıcı derecede dramatik bir çehreye sahip olan dalgalı kaşlarına sahipti.

"Ben iyiyim, Percival. Çocuk doğurmak kolay değil ama pratikle gelişiyor. Kızınızı kucağınıza almak ister misiniz?"

Bir ebeveyn talim takımının kolaylığı ve hassasiyetiyle bebeklerini değiş tokuş ettiler ve Esther, Moreland Dükü'nün kalbini bir kez daha böyle bir hediyein büyüklüğünü anlayamayacak kadar küçük bir hanıma verdiğini gördü.

Gayle babasının yeni doğmuş bebeği kucağına alışını da izledi. "Bir bebeğin daha olursa adını Tepegöz koyar mısın anne?"

"Cyclops aptalca bir isim," diye söze başladı Bart. Percival ilk doğan oğlunu ve varisini susturdu -Bart artık tartışmasız Pembroke'du, ancak hiçbir ebeveyn

Esther, Victor'un puding hakkındaki hükmünü tekrar açıklamasını beklerken, aklı başında biri çocuğa böyle bir şey söyleyebilirdi.

Gayle ona özgü bir ciddiyetle, "Tepegöz aptalca bir isim değil," diye cevap verdi. "Sophie adını büyükbabamdan aldı ve o öldü. Louisa'ya Peter Amca'nın adı verildi ve o da dedemden hemen sonra öldü. Cyclops'u günlerdir kimse görmediğine göre o da ölmüş olmalı ve bu da bir bebeğe onun adını verebileceğimiz anlamına geliyor."

Percival, Gayle'in mantığına gülümseyecek kadar uzun süre bebeği kucağına almayı bıraktı. "Bence güneşli bir sabah samanlığa tırmanıp yeterince uzun süre sessiz ve hareketsiz kalsaydınız, Tepegöz'ün kendi yatışını bitirdiğini ve küçük çocukların peşinden koşup onu esir almakla tehdit etmesinden daha iyi yapacak işleri olduğunu görürdünüz."

"Kızlar esir alınmaktan hoşlanmaz," dedi Maggie. "Bebeği tutabilir miyim?"

Bu fikir Esther'i tedirgin etse de Maggie kardeşlerine asla kasıtlı olarak zarar vermezdi.

Percival yatağı okşayarak, "Buraya gel," dedi. Maggie yatağın üzerinde emekleyerek babasının yanına oturdu. Bebeği Maggie'nin kucağına yerleştirdi ve bir kolunu büyük kızına doladı. "Sanırım ağız çevresi biraz sana benziyor Maggie. Çok güzel bir kız."

Maggie karakteristik olarak kızardı ama iltifatı kabul etmedi. "Sophie keldi. Louisa'nın saçları var."

Küçük Valentine kıvrılarak yaklaştı ve küçük parmaklarını bebeğin yanağında gezdirdi. "Çok yumuşak."

Gayle, "Bezlerini kirletecek," diye uyardı.

Bart görünüşe göre bu ebedi gerçeğe tartışılmayacağını biliyordu. "Artık gidebilir miyiz?" Sanki küçük kız kardeşini kucağına almak istiyormuş da kardeşlerinin önünde itibarını kaybetmeden nasıl soracağını bilemiyormuş gibi çelişkili görünüyordu.

Küçük Sophie, Esther'in kollarında kıvranıyor ama sesini çıkarmıyordu. "Eğer mews'e gidekseniz Thomas'ı da yanınıza alın ve büyük oğlanların Victor'a göz kulak olmasına dikkat edin."

Yatağa çıkmak için yardıma ihtiyaç duyan dört çocuk yataktan kayarak kapiya doğru ilerlerken, Valentine bebeğe hayranlıkla bakmaya devam etti.

Kız kardeşinin koyu renk saçlarını okşadı. "Yumuşak bebek."

"Çok yumuşak," dedi Percival. "Ve sen, delikanlı, kibar hanımların arkadaşlığını pis, yaşlı, kaypak bir kediye tercih ettiğin için kardeşlerinden daha akıllısın."

Maggie bebeği Percival'a geri verirken, "Çok ağır," dedi. "Ben çocuklara bakacağım."

"Valentine'ı al." Percival bir eliyle bebeği dengede tutarken diğer eliyle de Maggie ve Valentine'ın yataktan kalkmasına yardım etti. "Madam Cyclops'un huzuru tamamen bozulmadan önce saklanabileceği kadar gürültü çıkaracaktır."

"Gel Valentine. Kurtarmamız gereken bir kedi var." Maggie, Valentine'ın yanında çalkalanmasına uygun bir hızda ayrıldı ve Esther'i kocası ve iki küçük kızıyla baş başa bıraktı.

Percival, bir kolunu Esther ve Sophie'ye, diğerini Louisa'ya dolayarak karısıyla birlikte yastıklara yaslandı. Güllerin kokusunu alabilecek ve fısıldayabilecek kadar yakınına eğildi: "Duyuyor musunuz, Majesteleri?"

"Sessizlik duyuyorum, Majesteleri."

Birbirlerine bir tür evlilik şakası olarak unvanlarıyla hitap ediyorlardı ve bu, sadece aylar önce kazandıkları bir istasyonun yeniliğini ve kaybını ortadan kaldırmaya yardımcı oluyordu.

"Bu, zaman zaman bizi yalnız bırakacak kadar büyüyen çocukların sesi. Neyse ki çocuk odamızı dolduracak daha çok bebeğimiz var."

Esther'in şakağını öptü ve Sophie, babasının yakınlığı onu rahatsız edebilecek her şeyi gideriyormuş gibi güçlü bir iç çekti - keşke her zaman böyle olsaydı.

"Keşke Peter ve Majesteleri bu bebeği görecektik kadar yaşasalardı, Percival. Sophie'nin üzerine çok titrerlerdi."

Percival bir an sessiz kaldı, evliliklerini kutsayacak sağlıklı ve güzel bir çocuğun daha görüntüsüyle büyülenmişti. Bir erkek karısını deliler gibi sevebilirdi, Percival da seviyordu ama çocuklarının annesine karşı hissettikleri için sevgi çok yetersiz bir kelimeydi.

"Bazı açılardan son yılları en iyi yıllarıydı Esther. O tentür Peter'ı epey rahatlatmıştı ve sen ona bir torun verdiğinde Majesteleri epey canlandı."

Dadı onu neşelendirmişti, gerçi genç bayan son dükün zihninde Esther'in yoldaşındı ve kimse onu bu fikirden vazgeçirememişti.

"Percival, bugün Perşembe."

"Bugün Louisa Windham'ın doğum günü," diye yanıtladı Esther'in yanağını öperek. "İki ay sonra, eğer uslu bir çocuk olursam, biraz puding yiyebilirim."

Esther onun yanağını öpmek için döndü. Esther'in sabahlıklarından birini giymişti; çılgın kadın, Esther'in kokusunun onu sancıları sırasında rahatlatmış olduğunu iddia ediyordu ve her yatışını güzel bir şekilde atlattığı için Percival onun bilgeliğine itiraz etmedi.

"Bugün Perşembe Percival ve komitelerin Perşembe günleri toplanıyor. Bu toplantıları asla kaçırmazsın. Politikanı ihmal edersen hükümet düşer. George, uzlaşma sağlama konusunda sendeki yeteneğin başka kimsede olmadığını söyledi."

Kralın böyle bir yeteneğe hayran olması, Esther'in ona duyduğu saygının yanında çok önemsizdi. Percival karısıyla bebekleri değiş tokuş etti, sonra Sophie'nin burnunu hafifçe okşadı, bu da bebeğin kıkırdamasına neden oldu. "Ben Moreland Dükü müyüm, değil miyim, madam?"

Esther onun bu buyurgan ses tonunu kullanmasına bayılıyordu ve Esther de onun düşes gibi davranmasına aynı derecede bayılıyordu.

"Siz Moreland'sınız ve düşesiniz olmak benim için her zaman bir ayrıcalık olacaktır." Düşes, gece yarısını iki saat geçene kadar çalışmıştı.

Şafak söküyordu ve üzerine çöken esnemeyi gizleyemiyordu. Bir düşesin bile ara sıra esnemeye hakkı vardı.

"Sizi böyle çağırmak benim için bir lütuf. Ancak Esther, taht için yaklaşık altmış yedinci sırada bulunan biri olarak, dökümhanelerdeki çocuklarla ilgili tasarımı kabul ettirmek için üç oya daha ihtiyacım varken, neden böyle bir şeyin yapıldığını görmekten aciz olduğumu birinin bana açıklamasını istiyorum."

Hayal kırıklıklarını şimdi ona açmaması gerekiyordu ama son birkaç yıldır Esther onun en büyük sırdaşı olmuştu ve aylardır ilk kez toplantılarına katılmak istemiyordu.

"Oylamanın ne zaman yapılmasını bekliyorsunuz?"

Meselenin tam kalbinde, düşesi vardı. "Çok erken. Eminim Anselm'i kendi düşünce tarzıma döndürebilseydim, Dodd da gelirdi ve sonra birkaç kişi daha ışığı görürdü, ama safları bozmayacaklar."

Esther parmaklarıyla Louisa'nın koyu renk saçlarını okşadı. "Leydi Dodd'un kısa süre önce bir oğlu oldu."

Percival, Esther'in yorgunken bile mantıksız konuşmadığını artık öğrenmişti. O mantığın ruhuydu; Percival'a sadece onun mantığını çözmek kalmıştı.

"Biliyorum. Dodd bir haftanın çoğunda sarhoştı ve evlendikten sonraki bir yıl içinde veraseti garantilemiş olmakla övünüyordu. Adamın üçüncü bir kuzeni dışında kimsesi yok ve verasetini garantilediğini düşünüyor."

Çocuklar dökümhanelerde öldü ve korkunç bir şekilde yandı. Dodd kendi çocuklarının da aynı derecede kırılgan olduğunu nasıl bilemezdi?

"Anselm'in varisi kaç yaşında?" Esther sordu.

Percival minik kızını kaldırıp indirdi ve göğsüne yasladı, çünkü Esther'in sorusu yerindeydi. Nasıl olduğundan emin değildi ama çok yerindeydi.

"Bir kızı ve başrolde bir oğlu var. Hanımefendisi hapsedilme süresini uzatmaya inanıyor ve bu dayatmayı gecenin üçüncü şişesinden önce herkese ve her şeye bildiriyor."

"Her çift bizim kadar kutsanmış değil, Majesteleri. Başka kimlerin oylarının değişebileceğini düşünürsünüz?"

Moreland Dükü küçük kızıyla flört etmeyi bıraktı ve düşesine yavaşça, hınzırca bir gülümseme sundu. "Aşkım, entrika çeviriyorsun. Senin entrikalarına bayılıyorum."

Esther'in de bundan hoşlandığından şüpheleniyordu ama bir yerlerde düşeslerin entrikadan kaçınmasıyla ilgili aptalca bir kural olduğundan şüpheleniyordu. Yine de hangi düşes düküne yardım etmekten kaçınabilirdi ki, onun yardımını almak dükü bu kadar mutlu ederken ve bu kadar eğlenceliyken?

Esther bir eliyle Louisa'nın saçlarını düzelterek, "Sanırım bir yatıya kalma partisi," dedi. "Hanımlarını çaya davet edeceğim, çocukların hatırını soracağım ve senin küçük faturandan bahsedeceğim."

"Bundan bahsetmeyeceksin. Onlara nazikçe vuracaksın. Mendillerine sarılıp ağlayarak buradan ayrılacaklar." Bayanlar eve vardıklarında Tanrı kocalarına yardım etsin.

"Akşam yemeğiyle devam ederiz," dedi Esther, ses tonundan oturma düzeni üzerinde çalışmaya başladığı anlaşılıyordu. "Bir akşam Anselm'i, ertesi akşam da Dodd'u davet ederiz, sen de onları çocuk odasına götürürsün, biz oturmadan önce çocukları seyrederek."

"Çok yakışıklı çocuklarımız var." Percival parmağını Louisa'nın küçük burnunda gezdirdi. "Ve benim de harika bir karım var. İşe yarayabilir Esther."

"Böl ve fethet. Bir gece Dodd'u bir kenara çek, karının bu yasa tasarısı konusunda seni sıkıştırdığını ve kısa süre önce bir çocuk daha doğurduğunu söyle. Bir koca ve baba olarak sana sempati duyacaktır ama bir dük olarak asla önünde eğilmeyecektir."

Bir erkeğin daha fazla mutluluğu kaldıramayacağı bir anda Percival düşesinden duyduğu mutluluğun bir kat daha arttığını hissetti. "Çünkü Dodd bir vikonttan başka bir şey değil ve onlar baş belasıdır. Ertesi gece Anselm'e de aynı şeyi yapacağım ve Dodd'un, arkadaşlarının gözünden düşmekten korkmasa teslim olacağını ima edeceğim. Aşkım, sen bir harikasın." Onu öpmek için döndü ve sonra geri çekildi. "Yorgun bir mucize. Yine de planında bir kusur görüyorum."

Kocasının yanağını avucunun içine aldı, yorgun görünüyordu ama kocasından da memnundu. "Çoğu planın sizin düşüncelerinizden faydalanacağını tahmin ediyoruz, Majesteleri."

Onu öptü - iş gibi bir öpücüktü ama yine de ruhunu besliyordu. "Yatacaksın. En az bir ay boyunca sana siyasi yemek yok."

Kırk gün yatma geleneğini birkaç bebek önce terk etmişti. Hareketsizlik Moreland Düşesi'nin doğasında yoktu.

"İki hafta yeterli olacaktır, Percival. Bu zor bir doğum değildi ve tahtın yaklaşık altmış yedinci sırasındaki adamla evli olan o hanımefendi olarak, kraliyet kararnameleeri çıkarma konusunda pratik yapmam gerektiğine karar verdim."

İhtiyacı olan şey biraz kestirmektir. Percival bunu önermeye cesaret edemedi.

"Planlama senin güçlü yanlarından biri Esther. Yine de sağlığın için endişeleniyorum. Her çocukla birlikte bu endişe azalmıyor, daha da artıyor. Ne ilan etmeyi düşünüyorsun?"

Onun bileğini öptü. "Endişelenmenize gerek yok, kocacığım. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilen her düşesin etobur bir yanı vardır. Yakında iyileşeceğim, yoksa bunu yapmak için bahtsız sığırları kesiyor olacaksın. Şimdi bana katıl."

"Başka türlüünü yapmaktan acizim, sizin de bilmeniz gerekir."

"Hükümet sensiz devrilecek, bunu biliyorum, kralın da biliyor ve Parlamento'nun tamamının -ayıkken- senin değerini anladığından şüpheleniyorum ama seni ilk ben gördüm."

Yorgundu, geceki çalışmasından memnundu -çok memnundu ve öyle de olmalıydı- ama Percival karısının bir şey için çalıştığını da görüyordu, onun için önemli olan bir şey, bu nedenle Perşembe günleri bile olsa onun için de önemli olmalıydı.

"Esther, seni seviyorum ve her zaman seveceğim. Bir bildiri yayınlamana gerek yok. Sadece istemen yeterli."

"O zaman Perşembe günlerimi geri istiyorum."

"Perşembe günlerinin sizden alındığını bilmiyordum, Majesteleri." Oysa alınmıştı - ondan da alınmış ve Lordlar'daki nankör zavallılara verilmişti.

"Percival, birkaç yıl önce Devlin ve Maggie evimize katıldığında Kasabaya yaptığımız o yolculuğu hatırlıyorum. O zaman kendimiz ve çocuklarımız için çok endişelenmiştim ve endişemin saçma olmadığını anlamamın yollarından biri de Perşembe günlerimizi unutmuş olmandı. Şimdi endişelenmiyorum ama sanırım Perşembe günlerimizi geri istiyoruz."

Percival'ın kalbinde sıcak bir şeyler dönmeye başladı. Karısını seviyordu ama ona hâlâ *aşık* olduğunu bilmek de harikaydı, hem de her zamankinden daha fazla.

Percival bir eliyle düşesinin altın sarısı saçlarını okşayarak, "Parlamento asılabilir," dedi. "Perşembelerimizi geri alacağız ve hiç kimse ya da hiçbir şey onları bizden ya da çocuklarımızdan alamayacak."

Düşesin bildirisi, hükümet değişiklikleri, daha fazla bebeğin gelişi, bu bebeklerin hanımefendiler ve beyefendiler olarak olgunlaşması ve hatta torunların ve büyük torunların gelişi boyunca - büyük, yoğun ailelerin doğası gereği Perşembe bazen Salı gününe denk gelse de bazen haftada iki kez gelse de - ayakta kaldı.

Perşembe günü ister başka bir güne denk gelsin, isterse geleneksel konumunda olsun, Esther kocasının Perşembe günlerini her zaman alacağını biliyordu ve onun kalbi

-Ve sonsuza dek onun olacaktı.

Dük ve Düşesi'nin bu öyküsünü beğendiyseniz, Esther ve Percival hakkında daha fazla bilgi için

Kur Yapma, bir roman

Ve yeni nesil Windham'lar hakkında:

Varis Asker

Virtüöz

Leydi Sophie'nin Noel Dileği

Leydi Maggie'nin Gizli Skandalı

Leydi Louisa'nın Noel Şövalyesi

Leydi Eve'in Patavatsızlığı

Leydi Jenny'nin Noel Portresi (Ekim 2013)

Yeni Lonely Lords serisiyle Grace Burrowes'dan daha fazla Regency romantizmi bekleyin:

Darius (Nisan 2013)

Nicholas (Mayıs 2013)

Ethan (Haziran 2013)

Beckman (Temmuz 2013)

Ve Grace'in İskoç Dağlık Bölgesi'nde geçen Viktorya dönemi romanslarının tadını çıkarın:

Damat Bir Tartan Üzerine Ekose

Giydi (Ağustos 2013)

Teşekkür

Bu romanın ilham kaynağı editörüm Deb Werksman'dır. *The Courtship*'i okudu ve beğendi, ancak bana Their Graces'ın ilk hikayesinin yarısını, yani daha ilginç olan yarısını anlatmadan bıraktığını söyledi.

Bu daha ilginç hikâyenin ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim olmaması, Editör Hanım için hiç önemli değildi. Gördüğünüz gibi yeteneklerime güveniyor. Bu yüksek saygı, hayal gücüne güçlü bir destek sağlıyor ve sonuçta az önce okuduğunuz hikaye ortaya çıkıyor.

Bu yüzden lütfen Deb'i Windham ailesinin onursal bir üyesi olarak ekleyin, çünkü ben kesinlikle istiyorum ve eminim ki Majesteleri de istiyordur.

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Grace Burrowes, hem ilk kitabı *The Heir* hem de *The Duke's Obsession* üçlemesinin ikinci kitabı *The Soldier* ile en çok satanlar listelerine girdi. Her iki kitap da *Publishers Weekly* ve *Booklist*'ten büyük övgüler ve yıldızlı eleştiriler aldı. *The Heir* ayrıca *Publishers Weekly* tarafından 2010'un En İyi Kitabı, *The Soldier* ise *Publishers Weekly* tarafından 2011'in En İyi İlkbahar Romanı seçildi. Windham'ın kız kardeşleri serisindeki ilk öyküsü -*Lady Sophie'nin Noel Dileği*- tarihi romantizm dalında *RT Book Reviews* Reviewers' Choice ödülünü aldı, Regency kategorisinde RITA'ya aday gösterildi ve *New York Times* listesine girdi. *Darius* ile başlayan ve Windham kardeşler için yeni hikâyeler içeren çarpıcı yeni bir seri üzerinde sıkı bir şekilde çalışmaktadır ve ilki *The Bridegroom Wore Plaid (Damat Ekose Giyer)* *Publishers Weekly* 2012'nin En İyi Kitabı olan İskoç Viktorya dönemi romanslarından oluşan bir üçlemeye başlamıştır.

Grace Maryland kırsalında yaşıyor ve avukatlık yapıyor. Okuyucularından haber almayı çok seviyor ve kendisine graceburrowes.com adresindeki web sitesi aracılığıyla ulaşılabilir.

Aşk Hikayelerine Aşık Mısınız?

*İşte tam size göre bir çevrimiçi
romantizm okurları kulübü!*

Nerede yapabilirsin:

- Harika yazarlarla **tanışın**
- Yeni arkadaşlarla **parti**
- Yeni kitapları herkesten önce **alın**
- Harika **yeni okumalar** keşfedin

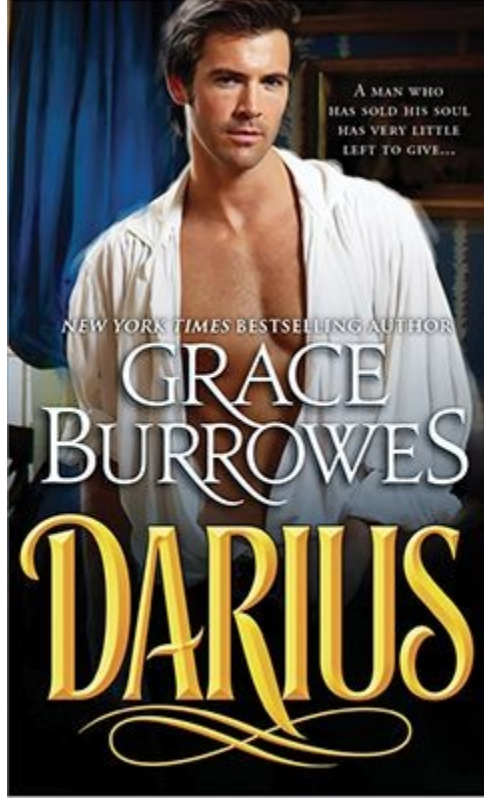
Hepsi inanılmaz derecede BÜYÜK tasarruflarla!

DiscoveraNewLove.com

**adresindeki partiye
katılın!**

Grace Burrowes'un Sıcak Yeni Yayını - 2 Nisan 2013'te [Bugün](#)
[yeniden sipariş vermek için buraya tıklayın!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.